

Editörden

Es-Selamu Aleykum
Bismillahirrahmanirrahim.

Yeniden merhaba,

Eğitimin, hayatı her yönüyle etkilemesi bakımından ne denli önemli olduğu bilinmektedir. Bu açıdan eğitim politikalarının önemi büyüktür.

2018-2019 Eğitim Öğretim yılı biterken Milli Eğitim Bakanı Sayın Ziya Selçuk bazı değişiklikleri kamuoyu ile paylaştı. Birçok endişeye de neden oldu.

Bu açıklama “Milli Eğitim Bakanının eğitim sistemine ilişkin açıklaması “devrim” değil, mevcut kaliteyi de bitirecek bir “devrim” dir. Tarih dersinin müfredattan kaldırılması köksüzleşmeyi hızlandıracaktır. Tuhaf şey, ama Aile Bakanı aileyi, Eğitim Bakanı eğitimi bitiriyor. Asla kabul edilemez.” Diyor, iktidara destek veren bir tarihçimiz.

Ahlaki çöküşe bir tedbir programda ne yazık ki yok. Problemimiz akademik gelişim eksikliği mi, insan kalitesinin arttırılması mı?

Çocuklarımızın itaatkâr köleler olmamaları için yeni dediğiniz sistem ve programlarda neler var, belirsiz.

Oysa iyi düşünüldüğünde Kur’an-ı Kerim’in ilk beş ayeti, olması gereken bir eğitim öğretim sisteminin ipuçlarını vermektedir.

İstediğiniz kadar mideyi gıdayla, kafayı bilgiyle doldurun, eğer kalbi doyuma ulaştırıp tatmin

etmezseniz, dengesiz ve mutsuz bir insan yetiştirmiş olursunuz.

Bu yeni denilen sistemin Türkiye ve milletimize fayda getireceğine, gerçekten inanıyor musunuz?

Sayın Cumhurbaşkanımızın “dindar nesil” endişesi bu çalışmaların neresinde yer alıyor, yoksa bu hedef rafa mı kaldırıldı, bu hedeften vaz mı geçildi?

AB eksenli değişiklikler, toplumun ve genç neslin İslam’dan uzaklaştırılmasına sebep olur.

AB’nin helal ve haram anlayışı yoktur. Bireyci ve çıkarıcıdır.

Avrupa’dan alacağımız tek ders, İslamsız kalmış bir toplumun mutsuz, kokuşmuş, ailesi parçalanmış, yalnız yaşayan insanlarla dolu acıklı hâlidir.

Hayâ ve mahremiyet eğitimi kazandırmayan hiçbir tedbir bize bela olarak dönecektir. Bizden hatırlatması!

Yeni sistemi, ahlaki çöküşün sonuçlarını, aileyi, mahremiyeti, şuuru, ETCEP tehlikesini, öğretmen ve öğrenci ilişkilerini, bir bağımlılık olarak sigaranın tehlikesini ve birçok konu ile dolu dolu yeni sayı elinizde. Okumak ve yaşamak için,

Selam ve dualarımızla...

Mustafa AYDIN

SAHİBİ

ÖĞ-DER Şuurlu Öğretmenler Derneği Adına

İsmail Hakkı AKKİRAZ

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hüseyin YAVUZ

YAYIN TÜRÜ

Yaygın 3 Aylık Süreli Yayın

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Abdurrahman ERBAŞ

EDİTÖR

Mustafa AYDIN

YAYIN KURULU

Hamdi SÜRÜCÜ

Ali ÖZCAN

Nizamettin KARS

Mecit DÖNMEZBİLEK

Mustafa ALKAN

İbrahim PÜR

Erdal BİLİR

Tacettin ÇETİNKAYA

TASHİH

Yusuf AYDIN

Ömer POLAT

HUKUK DANIŞMANI

Prof. Dr. Mustafa KAMALAK

TREKLAM

Mustafa DEMİR

reklam@ogder.org

DAĞITIM

Furkan KILIÇCI

GRAFİK TASARIM

KARAME TEANİTİM TASARIM

Tel: (0312) 287 40 47 - Faks: (0312) 287 41 88

Cevizlidere Mah. 1288. Sk.No: 1/7 Çankaya/ANKARA

BASKI

Semih Ofset

Büyük Sanayi 1. Cadde No:74

İskitler - ANKARA / 06060

Telefon: (0312) 341 40 75

Fax: (0312) 341 98 98

BASIM TARİHİ

15 HAZİRAN 2019

YAYINCI

ÖĞ-DER Şuurlu Öğretmenler Derneği İktisadi İşletmesi

YAYIN İDARE MERKEZİ

Ziyabey Cad. 1420 Sk. No: 2/1

BALGAT/ANKARA

Tel: (0312) 286 18 83

Fax: (0312) 287 61 80

Web: www.millîsuur.com.tr

e-posta: millîsuur@ogder.org

ÖĞ-DER; Şuurlu Öğretmenler Derneği yayınıdır.

Yazı ve fotoğrafların tüm hakları Millî Suur

dergisine aittir. Kaynak gösterilmek suretiyle

alıntı yapılabilir. Millî Suur dergisi basın ve

meslek ilkelerine uyar. Yayınlanan yazıların

sorumluluğu yazarına aittir.

İÇİNDEKİLER

- 04 Çivisi Çıkan Eğitim ve İfsatçı Eğilimler
- 08 Eğitimimiz Fonksiyonel mi?
- 10 Öğretmenlik Meslek Kanunu Nasıl Olmalıdır?
- 14 Çocukluk Dönemi Mahremiyet Eğitimi
- 16 Eğitimde Yenilik Olacaksa...
- 20 **ETCEP** Projesinin İç Yüzü
- 23 Kabeye Ağlayan Minare
- 24 Yürüyenler ve Sürünenler
- 25 Son Kale: Aile
- 26 Gençliği Kitleleri Siber Yolla İfsad
- 28 HDP Kimin Kontrolünde
- 30 Sorgulamak Narkozdan Çıkarır
- 32 Yeni Eğitim Sisteminden Notlar
- 35 Başarının Yolu Evde Mutlu Olmaktan Geçer
- 36 Milli Eğitimin ve Yeni Modelin Neresinden Tatalım
- 38 Birey Toplum ve Devlet
- 40 Öğretmen Öğrenci İlişkisi
- 42 Yeni Programla da "Dindar Nesil" Asla
- 44 Nesillerimizi Kültürel Değerlerimize Uygun Yetiştiremiyoruz!
- 48 Sosyal Bireyler Yetiştirebilmek
- 52 Bağımlılık
- 54 FATİH Projesine Ne Oldu?
- 58 Eğitim Yönetiminde Vizyon Arayışı
- 61 Sigara Haram mı Değil mi?

04

ÇİVİSİ ÇIKAN EĞİTİM VE
İFSATÇI EĞİLİMLER

İsmail Hakkı AKKİRAZ

24

YÜRÜYENLER VE
SÜRÜNENLER

Prof.Dr. Şemseddin
DURSUN

08

EĞİTİMİZ
FONKSİYONEL Mİ ?

Şakir TARIM

36

MİLLÎ EĞİTİMİN VE YENİ
MODELİN NERESİNDEN
TUTALIM?

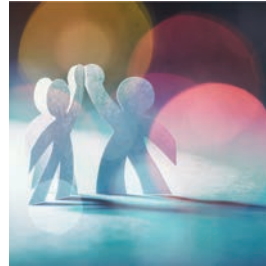
Nizamettin KARS

10

ÖĞRETMENLİK MESLEK
KANUNU NASIL OLMALIDIR?

STK

48

SOSYAL BİREYLER
YETİŞTİREBİLMEK

Ramazan YURT

14

ÇOCUKLUK DÖNEMİ
MAHREMİYET EĞİTİMİ

Mecit DÖNMEZBİLEK

52

BAĞIMLILIK

Hüseyin YAVUZ

16

EĞİTİMDE YENİLİK OLACAĞSA...

M. Fatih KAHRAMAN

58

EĞİTİM YÖNETİMİNDE
VİZYON ARAYIŞI

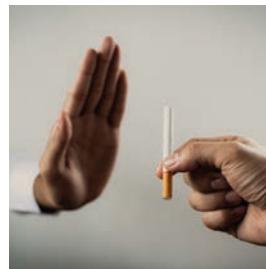
Ali CEYLAN

20

ETCEP PROJESİNİN İÇ YÜZÜ

Dr. Mücahit GÜLTEKİN

61

SİGARA HARAM MI DEĞİL Mİ

Dr. Sadettin Sadi SESLİ

ÇİVİSİ ÇIKAN EĞİTİM VE İFSATÇI EĞİLİMLER

Bismillahirrahmanirrahim

Hamdımız âlemlerin Rabbi, Rahman ve Rahim olan Cenabı Allah'adır. Salâtımız ve selamımız ise Peygamberimiz, âli ve sahabe-leri içindir.

Türkiye'de yapılan eğitimin **"materyalist bir eğitim"** olduğu gerçeğinin herkes tarafından bilinmesi gerekir. Türkiye, çoğunluğu Müslüman vatandaşlardan oluşan bir ülkedir. Ülkemizde materyalist eğitimin niçin tercih edildiği üzerinde, etkin Müslüman şahsiyetlerin ve eğitimcilerin ciddi olarak düşünmesi gerekir. Çünkü İslam'ın eğitim hedefleri ile materyalizmin eğitim hedefleri aynı değildir. Materyalist eğitim; dünya Siyonizm'inin İslam'ca eğitimin yerine ikame ettiği bir ifsat eğitimidir. Bu eği-

timin temel gayesi; insanın yaratıldığı fıtratı, yani İslam fıtratını tahrip etmek ve insanı ırkçı Emperyalizmin kölesi haline getirmektir.

Eğitimi etkileyen en önemli etken inançlardır. Bir eğitim, hangi inanç üzerine ikame edildiyse, o inancın benimsediği insan tipini yetiştirir. Buhari, Ebu Davut ve Tirmizi'nin rivayet ettiği, Peygamberimizin; **"Her doğan, İslâm fıtratı üzerine doğar. Sonra, anne babası onu Hristiyan, Yahudi veya Mecusi yapar"** hadisi, bunun böyle olduğunun en önemli delilidir.

Müslüman bir ülkede eğitimin **"tevhit"** inancı esas alınarak yapılması gerekir. Müslüman bir anne, babanın ve onları idare eden yöneticilerin görevi; Müslüman toplumun evlatlarını, salih Müslüman nesiller olarak yetiştirmek-

tir. Adalet ve hürriyet bunu gerektirir.

Ülkemizde yürütülen eğitim **"materyalist bir eğitim"** ise, bu eğitimin esas kabul ettiği inançların da görülmesi gerekir. Bir kez daha ifade edecek olursak; materyalist eğitim, maneviyatçılığı reddeder ve yaratılışı, yaratan bir ilahın varlığını inkâr eder. İlim dili olarak Latinceyi, tarihi gerçeklik olarak da Yunan mitolojisini kabul eder. Materyalist eğitim, Siyonizm'in emellerine hizmet ettiği için; ırkçı, Hristiyan bir toplumun içinde doğduğu için, müşrik filozofların felsefelerine itibar ettiği için inkârcı bir eğitimidir. Yani Materyalist eğitim, ırkçılık, şirk ve inkârcılık üzerine bina edilmiş bir eğitimidir diyebiliriz. Bu karakteriyle materyalist eğitim ıslah etmez, ifsat eder, bozar ve yok eder. AB'yi bir medeniyet

projesi olarak gören zihniyetler; ister sosyal demokrat, isterse muhafazakâr demokrat olsunlar, yaptıkları sözleşmeler ve verdikleri sözler sebebiyle eğitimin materyalist muhtevasına dokunamazlar. Dokunamadıkları için de milli bir eğitim yapamazlar. AB tarafından, eğitimin muhtevası ile ilgili talepler, anında yerine getirilir. Bakanlar değişir, ancak bu kısır döngü değişmez.

ETCEP

“Eğitimde Toplumsal Cinsiyet Eşitliğinin Geliştirilmesi Projesi” (ETCEP) bir AB projesidir. Bunun böyle olduğunu kimse inkâr etmiyor. Burada üzerinde durulması gereken **“Toplumsal Cinsiyet Eşitliği”** kavramıdır. Batılılar, bu ve benzeri kavramlar ile insanlığa ve özellikle Müslümanlara yönelik olarak bir yıkım operasyonu yürütüyorlar. Bu operasyonun temel hedefi; İslam’ı, Müslümanları ve insanlığı bitirmektir. Bunun için kadının erkekleştirilmesi, erkeğin de kadınlştırılması gerekmektedir. AB vasıtasıyla yürütülen bu tür **“sosyal yıkım projeleri”** kadın ve erkeğin haklarını korumaya yönelik olmayıp, aksine cinsiyet farklılığını tahrip ederek **“kadını ve nesli”** ifsat etmeye yöneliktir. İstanbul Sözleşmesi kapsamında çıkarılan **“kadına şiddetin önlenmesi”** kanunu, tam da bu amaca hizmet etmektedir. Aile yapımız çöküyor ve nesil emniyeti ortadan kaldırılıyor. Bir de bunun **“muhafazakâr demokrat”** bir iktidar tarafından yürütülüyor olması, projenin sorunsuz bir şekilde yürütmesine ve yıkım gücünün artmasına imkân veriyor. İslam düşmanı batı; İslam’a, Müslümanlara ve insanlığa karşı bir savaş yapıyor ve bu savaşta dünyacı ve işbirlikçi Müslüman kadroları ustalıkla kullanabiliyor. ETCEP konusunu doğru olarak okuyabilmek, İslam’ın bu konu ile ilgili görüşlerinin bilinmesiyle olur. İslam, bütün canlı varlıkların dişiler ve erkekler olarak Allah tarafından yaratıldığını ifade eder. Yasin suresinin 36. ayeti bu konuyla ilgilidir: **“Yerin bitirdiklerinden, insanların kendilerinden ve henüz mahiyetini bilmedikleri şeylerden bütün çiftleri yaratan Allah’ı, tespih ve takdis ederim.”** İnsanı da Allah, erkek-

ler ve dişiler olarak yaratmıştır. Nisa suresinin 1. ayetinde bu durum şöyle anlatılır: **“Ey insanlar, sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üretilen yayan Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah’tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten de sakının. Şüphesiz Allah sizin üzerinizde gözetleyicidir.”** Allah; kadını erkeğe, erkeği kadına eş olarak yaratmıştır ve toplumu, bu cinsiyet farklılığı üzerine inşa etmiştir. Bu farklılık, hayatın devamı için tanzim edilmiş ilahi bir düzendir. Burada mutlak fiziki eşitlik aranmaz. Kadın ve erkek, toplumun inşasında sorumlu tutuldukları görevin gerektirdiği kıvamlarda ve farklılıklarda yaratılmıştır. İnsanların kadınlar ve erkekler olarak yaratılmış olması, toplum hayatı için büyük bir rahmettir. Bu, Rum suresi 21. ayette şöyle ifade edilir: **“Kendileri ile huzur bulasınız diye sizin için türünüzden eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve merhamet var etmesi de O’nun (varlığının delillerinden) ayetlerindendir. Şüphesiz bunda düşünen bir toplum için elbette ibretler vardır.”** Kadın ve erkek yaratılıştaki farklı özelliklere sahip olmakla birlikte; kullukta, hukukta, mükâfat ve cezalandırmada Allah katında eşittirler. Nisa suresinin 32. ayetini bu bakımdan ele almak yararlı olur: **“Allah’ın sizi birbirinizden (annelik, babalık, aile reisliği ve nafaka temini bakımından) üstün kıldığı şeylere göz dikmeyin.**

Erkeklerle de kazandıklarından bir pay vardır, kadınlara da kazandıklarından bir pay vardır. Allah’tan, O’nun lütfünü isteyin. Kuşkusuz Allah, her şeyi bilendir.” Bu ayetten alınacak ders, rol değişimleri ile ilgili taleplerin uygun bulunmamasıdır. Herkes yaratıldığı cinsiyeti ile emredilen görevleri yapacak ve karşılığını alacaktır. Nisa suresinin 124. ayetinde şu hüküm vardır: **“Erkek olsun, kadın olsun, her kim de mümin olarak iyi işler yaparsa, işte onlar cennete girerler ve zerre kadar haksızlığa uğratılmazlar.”** Kadın erkeğe, erkek de kadına eş olarak bu hayatı birlikte yaşayıp düzene koyacaklardır.

ETCEP Müslümanlık inancına hizmet eden bir proje değildir. Bu projenin temel yaklaşımı, Allah’ın toplum hayatı için kurduğu ilahi düzenle savaşmaktır. Başta, AB’yi bir medeniyet projesi olarak ifade eden Cumhurbaşkanı R. Tayyip Erdoğan ile Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk’un bu gerçeği görmesi gerekir.

ÇEKİNCELER

ETCEP, batı ahlakının Kur’an ahlakı yerine ikame edilmesi projesidir. AB kapsamında yürütülen **“Sokrates”** eğitim programları da aynı amaca hizmet etmektedir. AB ile yürütülen kültürel değişim programları da, diğerlerinden farklı değildir. **“Toplumsal Cinsiyet**

Eşitliği kavramı çok tehlikeli ve mikropu bir kavramdır. Siz hangi cinsiyetle, hangi cinsiyeti eşitleyeceksiniz. Bu erkeğin babalığını, kadının da anneliğini elinden almak anlamına gelir. Nesil sahibi olmayı ortadan kaldırır. Eşcinsel eğilimlere meşruiyet kazandırır. Bu tip projelerle yapılmak istenen de zaten budur. İslam'dan koparılmış zihinler ile hiçbir saadete ulaşamaz.

Bir de **"Eğitimde Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Etkinlik Kitabı"** hazırlanmış. Özentî ve taklit, toplumu yok olmaya götürür. Peygamberimizin **"kadınlaşan erkeklere ve erkekleşen kadınlara lânet ettiğini"** bilmeyen yoktur. Eğitim yöneticilerimiz, bu tür ilahi ve nebevi ikazlara itibar etmiyorlar. Eğitime hâkim olan bu çarpık zihniyet yüzünden, eğitim milli eğitim olmaktan çıkmıştır. Ülkemiz, çivisi çıkmış bir eğitim ile karşı karşıyadır. Kaliteli insan yetiştiremiyor. Kaliteli insan, düşünen ve üreten insandır. Ortalıkta **"Herkes rahmi kadar konuşsun"** lafları dolaşıyor. **"Cinsiyet Eşitliği"** kadının erkek, erkeğin de kadın sayılması mıdır? **"Cinsiyet eşitliğine duyarlı okul"** söylemi, eşcinsel eğilimlerin hoş karşılandığı, erkeklerin ve kadınların tuvaleti birlikte kullandığı okul anlamına mı geliyor? Allah Teâlâ, Lut peygamberi, eşcinsel bir topluma uyarıcı olarak göndermiştir. Araf Suresi 80-81: **"Lût da, kavmine şöyle dedi: 'Sizden önceki insan topluluklarından hiçbirinin yapmadığı büyük bir sapık ilişkide mi bulunuyorsunuz? Çünkü siz, şehvetinizi tatmin için kadınları bırakıp da erkekler ile ilişkiye giriyorsunuz. Doğrusu siz ölçüyü aşan (israfçı) bir kavimsiniz.'"** Allah, bu sapkın fiillerinden dolayı bu kavmi helak etmiştir. Bu kavimle birlikte,

onlara destek veren Lut Peygamberin hanımını da helak etmiştir. Biz de bu ifsat projelerini uygulayarak gerçekte ilerlemiyoruz, ilahi gazaba muhatap olup yok olmaya koşuyoruz.

KENDİMİZ OLMAK

Kendimiz gibi olmak, **"fıtratı"** korumakla olur. Rum Suresinin 30. ayetinde ilahi emir şöyledir: **"Öyleyse sen hanif (her türlü şirke meyletmekten arınmış) bir kimse olarak yüzünü dine çevir, Allah'ın insanları yaratmış olduğu fıtrata tutun. Allah'ın yaratmasında hiçbir değiştirme yoktur. İşte bu, doğru ve mükemmel olan dindir. Ancak insanların çoğu bilmezler."** Yüz, insanın tamamını temsil eder. **"Yüzü dine çevirmek"** demek, din ve düzen olarak İslam'a teslim olmak demektir. Bir batılı düşünür: **"Bırakın benim çocuğumu, ne kilise mü-dahale etsin, ne de Sorbon Üniversitesi profesörleri, onu kendi haline bırakın. Çocuğum dağda kendi haline kalsa, Sorbon Üniversitesi ve de kilisenin bozmasından daha az bir bozulma ile ilk yaratılıştaki hal üzerine kalır."** demiştir. Buradan batı düşüncesi ve kurumlarının insanı bozduğu, fıtratı tahrip ettiği ifade edilmektedir. Allah'ın yarattığı fıtratı korumak esas olmalıdır. Bu korumaya da ancak İslam ile mümkün olur. Bir eğitim, fıtratı korumaya yönelik olursa faydalı olur. Eğitim, fıtratı bozmaya yönelik olursa o zaman da zararlı olur.

İnsanları İslam'dan koparan eğitimler, şeytan işi şeylerdir. İfsatçı **"materyalist eğitim"** insan ve cin şeytanlarının bir kurgusudur. Nisa suresi 119. ayet-

te, şeytanın şöyle dediği haber verilir: **"Onları mutlaka saptıracağım, mutlaka onları kuruntulara sokacağım ve kesinlikle onlara emredeceğim de (putlar için) hayvanların kulaklarını yaracaklar. Yine onlara emredeceğim de Allah'ın yarattığını değiştirecekler. Kim Allah'ı değil de, şeytanı veli (dost) edinirse, şüphesiz o apaçık bir ziyana düşmüştür."** Şeytan insanları niçin saptırmaya çalışıyor. Çünkü o, Allah'ın rahmetinden uzaklaştırılmasından insanı sorumlu tutuyor. Şeytan; **"Kuracağım tuzaklar ile insanları yaratıldıkları fıtrattan uzaklaştıracığım, batıl ilahların köleleri haline dönüştüreceğim."** diyor. Biz kendimiz gibi olmak için Allah'ın ipi Kur'an'a ve İslam'a bağlılıktan asla dönmemeliyiz. İslam, bizim Milli Görüşümüzdür. Olmayacak şeylerin peşinde koşulmaz. Biz İslam toplumunun evlatlarıyız. Bunun için fıtrata tutunmaya, kendimizi Kur'an ile terbiye etmeye mecburuz. Ümmetin evlatlarını Kur'an ile terbiye etmek bir sorumluluktur. Çünkü Kur'an, bütün insanlık için bir açıklama, tabi olan muttakiler için de bir hidayettir. Gerisi boş şeylerdir. Selam hidayete tabi olanlara...

İman

Saygı

Kardeşlik

Sergi

Azim

Heyecan

Şuur

İLK DERS:
AHLAK ve
Maneviyat

Ankara

ANKARA
Özel AZİZİYE
EĞİTİM KURUMLARI 1995

www.aziziyeokullari.com

ANAOKULU - İLKOKULU - ORTAOKULU - ANADOLU LİSESİ

İstanbul

Özel
BAHTİYAR
İlköğretim Okulu

www.bahtiyarkoleji.com

ANAOKULU - İLKOKULU - ORTAOKULU

Sakarya

"EĞİTİM: ADAB İLİM YOLCULUĞUDUR"
adabilim

www.adabilim.com

ANAOKULU - İLKOKULU - ORTAOKULU - ANADOLU LİSESİ

Osmaniye

www.osmaniyeibilim.k12.tr

İLKOKULU - ORTAOKULU

Konya

ARMAGAN KOLEJİ
SABİRKİTİ OKULU

www.armagankoleji.k12.tr

ANASINIFI - İLKOKULU - ORTAOKULU

Konya

Özel
Basak
KOLEJİ

www.konyabasakkoleji.k12.tr

İLKOKULU - ORTAOKULU - ANADOLU LİSESİ

EĞİTİMİMİZ FONKSİYONEL Mİ

Bir ülkenin, evlâtlarını “eğitimli” olarak yetiştirmek istemesinin sebebi nedir? Astronomik masraflar ve büyük insan emeğiyle yapılan eğitimin “vazgeçilmez” olması ve bir “amacı”nın olması gerekmez mi? Devletler, eğitim ile her alanda ihtiyaç duyduğu insan gücünü yetiştirmeyi amaçlar, diyenleri duyar gibiyim.

Eğitim, ülkenin her ferdini geleceğe hazırlar ve onları topluma kazandırır. İlgi, yetenek, mizaç ve zekâ seviyesi ne olursa olsun, istisnasız her ferдин eğitime ihtiyacı vardır. Farklı yeteneklere sahip olan insanların farklı eğitimcileri olmalı. “Harmanlama” yaparak farklı seviyedeki öğrencilere aynı sınıflarda, aynı eğitimi veremezsiniz. Bu, insanın yapısını, mizacını, yeteneklerini dikkate almamak olur. Kavak ağacından kaliteli mobilya üretimine girişmeye benzer ki bundan sonuç alamazsınız.

Ülkemizdeki 12 yıllık “zorunlu” eğitim, kaliteli eğitimin önündeki en büyük engel. Farklı yetenek, mizaç ve zekâ seviyesindeki öğrencileri aynı sınıfa dolduruyor, çoğunluğu aynı olan müfredatlar uyguluyorsunuz. Farklılığı dikkate almıyor, öğrencilere işkence ediyorsunuz!

BOŞLUK BIRAKILMAMALI

Bir ülkenin eğitimini bozun, denilse herhâlde bizdeki eğitim yöntemi uygulanır. Çünkü mevcut sistem meslek alanlarının hepsine ulaşamıyor. Bir de “plansızlık” devreye girince bir alanda büyük bir yığılma yaşanırken diğer bir alanda “boşluk” oluşuyor. Hâlbuki hayat boşluk kabul etmez. Hayatın her alanı doldurmak zorundasınız.

Tarım ve hayvancılık ülkesiyiz. Dıştan hiç destek almasak elimizdeki imkân-

larla kendi kendimize yetebilecek dünyanın 7 ülkesinden biriyiz. Arazilerimiz verimli; akarsularımız, yer altı kaynaklarımız zengin fakat et, tahıl, meyve, sebze gibi pek çok üründe dışa bağlı hâle gelmişiz.

Yanlış eğitim sistemi yüzünden köyler boşalıyor. Yaşlılar da giderse arazilerimiz sahipsiz kalacak. 12 yıllık “zorunlu” eğitimi tamamladıktan sonra 18 yaşına giren bir öğrenciyi tarım ve hayvancılığa yönlendiremiyor, sanayide çırak yapamıyorsunuz. Bu toprakların kimler için hazırlandığına dair ciddi endişelerim var.

Sebze, meyve fiyatlarındaki pahalılığı “sebepsiz” mi sanıyorsunuz? Siz bu alanda çalışacak insanların önüne aşılma engeller koyuyorsunuz. Mevcut sistem bunun önündeki en büyük engel. Ne olur, yetenek ve mi-

“Ülkemizin en büyük ihtiyaçlarından biri de toplumda “lokomotif rol” üstlenecek girişimci insan eksikliğidir.”

zacı tarım alanında çalışmaya elverişli gençlere engel olmayın! Düzenlemeyi buna göre yapın! Her alanda çalışacak insanları bulup yetiştirin.

GİRİŞİMCİ İHTİYACI

Ülkemizin en büyük ihtiyaçlarından biri de toplumda “lokomotif rol” üstlenecek “girişimci insan” eksikliğidir. Mevcut sistem, yeteneklerin geliştirilmesine izin vermiyor. Farklı yetenek ve mizaçtaki öğrencilerin aynı sınıfta toplanması, yetenekli öğrencilerin yetişmesine engel oluyor. Mizacında öğretmeni uzun süre dinleme sabrı olmayan öğrenciler boş durmuyorlar. Ya arkadaşlarıyla didişiyor ya da öğretmenini rahatsız ediyorlar. Dersler, öğretmen ve öğrenciler için çekilmez hâle geliyor.

Eğitimin tılsımı “sevgi”dir. Bir öğrenciyi sevmediği dersi “zorla” benimsetemezsiniz. Ders dinlemek de öyle. Öğrencileri mizaç ve yeteneğine uygun alanlarda yetiştirmelisiniz. Huzurlu bir çalışma ortamı böyle hazırlanır. Bu “düzenlemeyi” doğru yapabilecek, her alanda girişimci insanlar lâzım. Eğitim bu şekle dönüştürülürse “fonksiyonel” olur. Üniversite mezunlarının çoğu kurulu düzendeki çarkı döndüren dişli olma eğilimindedir. “Kurucu” rolünü üstlenecek “girişimci” insanlar yetiştirmeliyiz. Gelişme ve ilerlemenin başka yolu yok!

Girişimci insan “üretken” olur, alanında gelişmeyi sağlar, yenilik ve buluşlara öncülük eder, toplumu harekete geçirir. Eğitimciler, bu mizaçtaki öğrencileri seçerek yeteneklerini geliştirmeli, toplumun istifadesine sunma-

lıdır. Girişimci insan bulunduğu alana canlılık getirir. Toplumu dinamik tutar. İnsanlar için tutunacak dal olur. Hayata zenginlik katar. Eğitim, yetenekleri geliştirecek şekilde düzenlenmelidir.

KAFANIZI KALDIRIP BAKIN

Gelişmiş ülkelerin eğitim sistemlerine bakın. Bizdeki “ilkokul” seviyesindeki dönemi, tamamen öğrencinin mizaç ve yeteneklerini ölçmek için kullanıyorlar. Oyunlar, geziler, yarışmalar hep bu amaçla yapılıyor. Öğrencinin ilgi, merak ve temayülleri gözleniyor, anketler uygulanıyor.

Dört sene öğrenciyi bilgi yüklenmiyor, öğrencilerin mizaç ve yetenekleri test ediliyor. Dönemin sonunda kimin hangi mesleğe “yatkın” olduğu ortaya çıkarılıyor. Öğrenciyi okul tarafından yapılan mesleki yönlendirmeye velisi bile müdahale edemiyor. Çünkü o yönlendirme eldeki veriler ışığında yapılıyor.

Öğrenciyi mesleğiyle ilgili ilk bilgi veya uygulamalar ortaokul çağında verilmeye başlıyor, lise çağında daha da geliştiriliyor. Üniversite öğrenimi tamamen akademik amaçlı. Tarım, bahçecilik, kalorifercilik, aşçılık, berberlik, tamircilik gibi mesleki alanlarda da aynı uygulama söz konusu. IQ’su düşük öğrenciler ise hayatta bir işe yarayacak şekilde yetiştirilerek topluma kazandırılıyor.

Dünyanın hiçbir yerinde bizdeki gibi “zorunlu” eğitim yok. Karma eğitim dayatması da. Dünyanın önde gelen okullarından Eton Koleji’nde kızlar ve erkekler ayrı eğitim görüyorlar. Bizdeki yanlışlıkları “Fulbright Eğitim Komisyonu” mu dayatıyor?

DIŞ MÜDAHALE ZARARLI

Eğitim, dış müdahaleden arındıkça millileşir. Araştırmalar, karma ve zorunlu eğitimin öğrencilere kararsızlık yaşattığını, eğitimin süresi uzadıkça okulunu terk eden öğrenci sayısında artış olduğunu ortaya çıkarıyor. ÖĞDER Genel Başkanı Hamdi Sürücü’nün dediği gibi zorunlu eğitim AB tarafından önerildi. İsteğe bağlı eğitime geçilme-

Malezyalı Eğitimci Kameruzzaman Yusuf, yabancıların müdahale ettiği eğitim sisteminin yan etkilerini örnekendirir: “İngilizler Malezya’da eğitim ve ekonomimizi kontrol etmek istediler. Biz, bilgiyi İslâmileştirerek onlarla mücadele ettik. Çocuklarımıza, insanın yaratıcısının Allah olduğunu öğrettik. Ekonomiye ve helâl gıdaya önem verdik.”

EKSİKLİK AÇIK DEĞİL Mİ?

Bugünkü eğitim sistemini, yetiştirdiğini sandığı kişiler üzerinden test ediniz! Neler göreceksiniz?:

Okullar öğrenciyi okumayı sevdiremiyor. Okumaktan korkan insan profili yaygın durumda. Zengin Türkçemizi doğru dürüst öğretmiyorlar. Düşünce kısırlığı var. Öğrenciler Fuzûlî, Nedim, Şeyh Galip, Mehmet Akif, Cemil Meriç, Nurettin Topçu, Sezai Karakoç gibi edebiyat otoritelerinin eserleriyle iç içe değiller. 16 yıl yabancı dil okuduktan sonra, eğitimini aldığı dilde 16 cümle kuramayan bir üniversite mezunu görüyorsunuz karşınızda.

50 yıl bu ülkede el üstünde tutulduktan sonra, sömürgecileri arkasına alıp darbe kalkışmasında bulunan FETÖ’nün gizli amacını ülke zarar görünce anlayabilenlerin, insana “uyanıklık” kazandıran bir eğitimden geçtiğini söyleyebilir misiniz?

Eğitimde birçok şeyin yanlış gittiği o kadar açık ise bunu telafi edecek “şuurlu” öğretmenleri yetiştirme zamanı da gelmiştir.

Girişimci insan “üretken” olur, alanında gelişmeyi sağlar, yenilik ve buluşlara öncülük eder, toplumu harekete geçirir.

ÖĞRETMENLİK MESLEK KANUNU NASIL OLMALIDIR?

Millî Eğitim Bakanlığı Vizyon Belgesi yayımlandı. Belki biraz iddialı olacak ama son yıllarda pek görmediğimiz ve alışık olmadığımız bir şekilde “bir eğitim metni” ile karşı karşıya kaldık. Vizyon Belgesi bir harita, bir kılavuz, bir rehber gibi hazırlanmış. Belgede eğitimdeki temel meseleler yer almış ve bu meselelere köklü çözümlerin önerildiği bir yaklaşım tarzı hâkim.

Eğitimin felsefesinden eğitimde yönlendirmeye, öğretmenlik mesleğinden mesleki gelişime ve meslek seçimine, ölçme değerlendirmeden ders programlarının azaltılmasına kadar birçok temel mesele ele alınmış, öncelikler belirlenmiş, takvime bağlanmış, alt yapı reformları belirlenmiş, üç yıllık somut hedefler belirlenmiş, eylem planı çıkarılarak işlem basamakları belirlenmiştir. Emegi geçenlere teşekkür ederiz.

Bu yazımızda Vizyon Belgesi'nde de yer alan öğretmenlik meslek kanunu hakkında; özellikle uygulama sahasında görülen, yaşanan ve öğretmenlik itibarını olumsuz yönde etkileyen durumlardan hareketle kanaatlerimizi ifade etmek istedik. Kanunda yer alması gerektiğini düşündüğümüz bazı hususlar ile kanunun özellikleri diyebileceğimiz noktaları belirtmeye çalıştık.

Meslek Kanunu; görevler/sorumluluklar ve bunlara karşı doğacak olan haklar dengesi ilkesini gözetmelidir. Görev ve sorumluluklar tanımlanırken öğretmenin yerine getirmesi imkânsız ya da çok zor görevler tanımlanmamalıdır. Geçiş süreci dikkate alınmalı, gerekirse geçici hükümlerle bu durum belirlenmelidir. Çünkü yeni kurgulamada öğretmen mesleki güncellemeleri bulunmaktadır. Bu güncellemelere zaman tanınmalıdır. Aksi takdirde idari ve adli durumlarda artış yaşanabilir. Mesela “Öğretmen öğrencilerin bireysel özelliklerini dikkate alarak sınıf içi uygulamalar

planlar.” şeklinde bir görev tanımından hareketle meslek lisesinde “kaynaştırma öğrencisi” karşısında mesleki teknik alan öğretmeninin bu alanda eğitimi tamamlanmadan bu sorumluluğu yerine getirmesini istemek, sorumluluklar-haklar ilkesi ile örtüşmez.

Kanun; uygulama kabiliyeti az olan veya hiç olmayan ya da zamana ihtiyaç duyulan durumları dikkate almalıdır. Kanunların ruhu olmalı; bu ruh, kendi ruh köklerimizle uyumlu olmalı. Nizamü'l-Mülk'ün Siyasetname'sinden Kaşgarlı Mahmut'un Kutadgu Bilig'ine... örtük bir şekilde de olsa bağlantılar olmalı. Mesela Nizamü'l-Mülk'ün Siyasetname'sinde “Bir kişiye birden fazla görev tanımı yapılmamalı” şeklinde bir ilke yer almaktadır. Günümüzde öğretmen ve okul yöneticilerinin içinde bulundukları fiili durum bu ilke ile çelişkiler barındırmaktadır. Okul yöneticileri eğitim öğretimin dışındaki alanlardan daha çok sorumlu tutulmaktadır (inşaat, mali konular, ihale-vergi konuları, sosyal güvenlik, iş kanunu, sağlık gibi bir dizi sorumluluklar zinciri). Okul yöneticisi ve öğretmenleri bu sorumlulukları nedeniyle çokça adli ve idari durumlarla karşı karşıya kalmaktadırlar. Alan dışı meşguliyet eğitim öğretimden uzaklaştırmakta ve dolaylı da olsa öğretmenlik meslek itibarını zedelemektedir. Mesela okulda öğretmenler “satın alma komisyonları ile teslim alma muayene komisyonlarında görevlendirilmektedirler. Öğretmenin yetiştiği alan dışında bu sorumluluk yükleme işi uygulamada bir çok sorun yaşanmasına neden olmaktadır. Okulun onarımı çeşitli malzeme alımları vs. herhangi bir sorun olduğunda öğretmen direkt sorumlu olarak adli ve idari işlemlere muhatap kılınabilmekte; inşaat, elektrik, tapu-emlak.... birçok bilim alanının yükümlülüğü yüklenmektedir. Buna karşılık bir sorun yaşandığında inşaat firması, mühendisler, inşaat denetim

firması vs öğretmen kadar sorumlulukla yüz yüze tutulmamaktadır. Meslek örgütlerinin bu hususlar gündemlerini fazla meşgul etmediği de bir gerçektir.

Bu kadar yükün altındaki öğretmenden verim bekleme de ayrı bir haksızlık olsa gerektir.

Okul yöneticileri ve öğretmenlerin amirleri hususu açık anlaşılır ve kargaşaya yer vermeyecek şekilde boşluk oluşturmayacak şekilde belirlenmelidir. Sahada MEB değil öğretmenin birden çok amiri bulunmaktadır. Öğretmenin dersine izin alınmaksızın çat kapı herkes girebilir. Öğrenciler sorularla imtihan edilir, sorulardan birine bir öğrenci cevap veremese öğretmen herkesin huzurunda kelimenin en hafif şekliyle çeşitli ikazlarla karşılaşır; eğitim bilimi, alan bilgisi vs. her şeyin bilginleri karşısında öğretmenlik itibarı zor duruma düşer. Öğretmeni ve okul yöneticisini bu olumsuz durumlardan koruyacak, onu güçlü kılacak özelikli meslek kanunu bir ihtiyaçtır.

Okul programları/dersler dilendiği gibi bozulabilir. Aslında olağanüstü hâllerin dışında bu durum anayasal hakkın ihlalini çağırır ancak bunu dikkate alan pek azdır. Öğrenci ve öğretmenin sıkça derslerden başka amaçlar için alındığı ülkemizin bir gerçeğidir. Diğer kamu kurumları kendi faaliyetlerini uygularken öğrenci ve öğretmen olmazsa olmaz dolgu malzemesi gibidir. Kaybolan dersler, eğitimler özellikle büyük şehirlerde binlerce saat yekun tutmaktadır. Eğitim öğretimi kesintiye uğratmak istemeyen öğretmen ve yöneticilerin kamu bürokrasisi nezdindeki durumu içler acısıdır. En hafif şekliyle “uyumsuz, iş birliğine yatkın değil”dir. Öğretmenlik meslek kanunu bu açılardan da amirler hususunda bu sorunları giderici olmalıdır.

Öğretmene alanı dışında çok çeşitli alanlarda görev verilebilmektedir. Büro yönetimi, sunuculuk, mihmandarlık, malzeme taşıyıcılığı, konuşma metni yazarlığı... Sunuculuk yaptırılan bir edebiyat öğretmeni yerine o konuda ileri derecede bir uzman olan üniversite öğretim görevlisine böyle bir görev verildiğine tanık olunmaz mesela. Bununla birlikte rızasız görevler de ayrı bir konudur. Seçim işlerinden sayım ve inşaat işlerine bir dizi görev ...

Öğretmenin merkezde ve taşradaki protokol uygulamalarındaki yeri konusu da sahada öğretmenin itibarını zayıflatmaktadır.

Törenlerde, toplantılarda öğretmenlerin konumu ve yeri öğrenci ve veliler kamuoyunda çok şık durmamaktadır. Bu uygulamalar meslek itibarını zayıflatmakta olup meslek kanunu bunları giderici özellikler taşımaktadır.

Öğretmenlik mesleği ödül-disiplin hususları detaylı bir şekilde ele alınmalıdır. Hâlihazırda sadece 657 sayılı DMK disiplin işlemleri ile bu durum karşılanmaktadır. Oysa özellikle mesleki davranışları bu kanun karşılayamamakta, her türlü mesleki davranış genel hükümlere göre değerlendirilmektedir. Bu durumda bir hukuk ilkesi olan "davranışlarla kanunun örtüşmesi, kanun ile davranış dengesinin kurulması" ilkesi zedelenmekte, adalet duygusu örselenmektedir. Kusur, suç sayılan davranışlar çok titiz ve detaylı tanımlanmalı ve karşılıkları ilişkilendirilmelidir.

Öğretmene karşı işlenen suçlar ve karşılıkları konusu da meslek kanununda yer almalıdır. Sadece şiddet değil; baskı, nüfuz kullanma gibi davranışlar da yer almalıdır.

Meslek kanunu ile hâlihazırda bir çok ilgili kanun arasında iletişim ilgisi çok iyi kurgulanmalıdır. Özellikle 5442 sayılı kanun ile ilgili çok sağlıklı olmalı, mesleğin aleyhine olmamalıdır. Öğretmenlik, okul-kurum ile ilgili kanun arasındaki ilişkiler yeniden değerlendirilmelidir. Adli ve idari davalara öğretmen muhatap olurken aynı işlemde yetkili diğer birimler muhatap değildir. MEB'in okul inşaat planlamalarından resmî yazışmalara ve birçok emir ve talimatlarına kadar çeşitli uygulama sorunları yaşanabilir. Yetki ve sorumluluk paylaşımları meslek kanununda yerli yerinde ve evrensel hukuk ilkelerine uygun olarak yer almalıdır.

Meslek kanunu, öğretmen hakkında açılan adli ve idari davalarla disiplin işlerinde hukuki yardım durumunu düzenlemelidir. Özellikle herhangi bir sendika üyesi olmayan öğretmenler dezavantajlı durumdadır. Öğretmen mesleğinin icrası ile ilgili konularda, öğretmen hakkında açılan davalarda hukuki yardıma ihtiyaç bulunmaktadır çünkü öğretmen, devlet adına görev yapmaktadır, devletin memurudur. 657 sayılı DMK 125. madde sadece isnat ve iftiralara karşı bir koruma sağlamaktadır ancak ülkemizde bu maddenin uygulanması hususu çok nadir rastlanan bir durumdur. 4483 sayılı yasa bir güvence olmakla birlikte sadece yargılama izni verilip verilmemesi ile ilgilidir, dava süreçlerinde hukuk desteği sağlamaktadır. Disiplin kurullarında da bir

temsilcileri bulunmamaktadır. MEB'in resmî yönetmeliğini uyguladığı için yargılanan ilçe müdürleri davalarında kurum avukatını görevlendirip mahkemeye müdahil olmak istendiğinde Bakanlık Hukuk İşleri Genel Müdürlüğü (eski adı Hukuk Müşavirliği) bu isteği olumsuz yanıtlamaktadır.

Meslek kanunu içeriğinde öğretmenlik mesleki etik davranışları titiz bir şekilde detaylı olarak ve tartışmalara imkân vermeyecek şekilde yer almalıdır. Mesleki itibarın yükseltilmesi için buna ihtiyaç vardır.

Performans sistemi elbette kurgulanmalıdır ancak branş farklılıkları gözetilmelidir. Okul yöneticileri konusundaki düzenlemeler kamuoyundaki bütün olumsuz tartışmaları bitirecek nitelikte olmalıdır, "sınav+eğitim+sınav" bir formül olarak önerilebilir. Bakanlık yönetim kademeleri, kriterlere bağlanmalıdır. Kamuoyunu en çok meşgul eden ve evrensel hukuk ilkelerine uygunluğu zayıf olan yönetici seçim şekilleri revize edilmelidir. Daire başkanlığından genel müdürlüğe, ilçe müdürlüğünden il müdürlüğüne, şube müdürlüğünden il müdür yardımcılığına bütün kademeler ehliyet kriterlerine bağlanmalıdır.

Bu husus bile başlı başına mesleğin itibarını artıracaktır.

Mesleki Teknik Eğitim alanında öğretmen yetiştirme, gündemi en az işgal eden bir husustur. Eğitim fakültesinde öğretmen yetiştirme planı kurgulanırken

mesleki öğretim alanı da kapsamlı bir şekilde ele alınmalıdır. "Uygulama ağırlıklı" bir süreç kurgulanmalıdır.

Özel eğitim öğretmenlerinin mesleki riskleri, yıpranmaları haklar ve sorumluluklar açısından yeniden ele alınmalı, bu öğretmenlere bazı haklar tanınmalıdır. Özel öğretim kurumlarındaki öğretmenlerin durumları da ele alınmalıdır.

Uygulanan harcırak kanunu ile meslek kanunu ilişkisi iyi kurulmalıdır. Özellikle büyükşehirlerde görev yeri ile toplantı yeri arası ulaşım ücretlerini öğretmen ve yöneticiler kendileri karşılarlar oysa harcırak kanunu bunu düzenlemiştir. Öğretmen ve yöneticiler bunları toplu olarak tahakkuk ettirmeye kalksalar olumsuz davranışlarla karşılaşılır. Meslek kanunu bu sorunları giderici düzenlemeler içermelidir.

Öğretmenlerin bütün memurlar gibi sosyal güvenlik hakları Emekli Sandığı ile sağlanmaktadır ancak bazı öğretmenlik alanlarında (sınıf öğretmenliği) yardımlaşma sandığı

"Öğretmene karşı işlenen suçlar ve karşılıkları konusu da meslek kanununda yer almalıdır. Sadece şiddet değil; baskı, nüfuz kullanma gibi davranışlar da yer almalıdır."

(İlksan) katılımı zorunlu tutulmaktadır, zorunluluk yerine isteğe bağlama şeklindeki bir düzenleme daha hakkaniyetli olacaktır. Yardımlaşma sandıklarına katılım isteğe bağlı olmalıdır.

Meslek kanununda meslekten çıkarılma ile memurluktan çıkarılma hususları çok iyi tefrik edilmelidir. Özellikle mesleki yetersizlik, sağlık nedenleri gibi hususlara bağlı meslekten çıkarılma durumu veya eğitim öğretim sınıfından çıkarılma durumu detaylı olarak ele alınmalıdır. Sahada özellikle psikolojik rahatsızlıklara bağlı durumlarda eğitim öğretimi sıkıntıya sokan çok durumla karşılaşmaktadır. Kanun hem öğretmenin hakkını koruyucu hem de eğitim öğretim hizmeti alanların hakkını koruyucu nitelikte olmalıdır.

Meslek kanununda millî sporcular konusundaki sorunlar giderilmelidir. Millî sporcular eğitim öğretim sezonu boyunca kamplarda, antrenmanlarda, ulusal ve uluslararası müsabakalarda yer aldıklarından öğretmenlik görevini fiilen yerine getirememektedirler. Kaybolan dersler konusu hiç gündeme gelmemekte, olası kabiliyete sahip kişiler mahrumiyet yaşamaktadır. Millî sporcu istihdamında faal sporculuk tercih edilmemeli, faal sporcu olmayanlar öğretmen olarak istihdam edilmelidir.

Aynı şekilde çeşitli federasyonların işlerini yürüten organizasyonlar, müsabakalar, hakemlikler vs. öğretmenlerin durumlarına açıklık getirilmelidir. Öğretmenlik mesleği dışındaki görevler hususu yer alacaksa öğretmenlik görevini aksatacak uygulamalara izin verilmemelidir. Bu konularda Gençlik Spor Bakanlığı görev ve istihdam imkânları yükümlü kılınmalıdır. Vizyon Belgesi'ndeki hedefler, düzenlemeler dikkate alındığında derslerin ve programların hafifletilip okulda sosyal sportif ve kültürel etkinliklere daha çok imkân verileceği anlaşıldığından Beden Eğitimi ve Spor öğ-

“Meslek kanunu içeriğinde öğretmenlik mesleki etik davranışları titiz bir şekilde detaylı olarak ve tartışmalara imkân vermeyecek şekilde yer almalıdır.”

retmenlerinin okulda daha aktif olacağı sonucunu çıkarabiliriz. Bu hususlar sağlık bir şekilde düzenlenmezse Vizyon Belgesi'ndeki bazı hedefler risklerle karşılaşabilecektir.

Meslek kanunun en önemli dayanaklarından ve referanslarından biri de ilmî çalışmalardır. Eğitim araştırmalarından yararlanılırken evrensellik, temsil ve kapsayıcılık özellikleri dikkate alınmalıdır. Bir ilimizin bir okulunun iki şubesinde yapılan bir çalışmanın sonuçlarının dayanak yapılması gibi durumlar iyi düşünülmelidir.

Kanun ruhunda etkili iletişim özelliği barındırmalıdır. Kapsayıcılığının sınırları ile, kapasitesi ve ufku ile, ben merkezli kural koyup koymaması ile etkili iletişim özelliği sergileyebilir. Kanun aktif dinleyici olmalıdır, görüş ve önerilere açık olmalı ve katılımı artırıcı nitelikte olmalıdır.

Meslek kanunu olmalı ve gereklidir. “Efradını cami, ağyarını maani” mahiyette bir meslek kanunu olması temennimizdir. Kanun; itibarı artırır, güçlendirir, koruyucu kalkan olur, sürdürülmesine dayanak olur. Ancak öğretmenliğin itibarını tek başına kanun sağlayamaz. İtibarın oluşmasındaki birincil unsur öğretmenin kendisidir, şahsiyetidir.

ÇOCUKLUK DÖNEMİ MAHREMİYET EĞİTİMİ

Eskilerin “hayâ duygusu” dediği günümüzde ise “mahremiyet eğitimi” olarak bilinen ve çocuk terbiyesinde çok önemli bir konu maalesef şimdilerde pek önemsenmiyor hatta ihmal ediliyor. Çocuk eğitiminde mahremiyet eğitimi çok yönlü ele alınmalı, bu eğitimin verilmesinde kullanılacak yöntem ve teknikler özenle seçilmelidir.

Çocuk; Yüce Rabbimizin eşsiz nimetlerinden en sevimlisi, anne-babanın imtihanı, Allah’ın bir emanetidir. Günümüzde çocuklar modern eğitim sisteminin, medyanın, internetin, sosyal ağların arasına sıkışmış durumdadır.

Dinine, kültürüne, örfüne, değerlerine tezat; ayıbı-günahı önemsemeyen bir neslin yetişmesinin sebebi biz olacağız. Bu yüzden her anne ve babanın en önemli görevlerinden biri çocuğuna mahremiyet eğitimi vermesidir. Eğer çocuklarımıza bu konuda doğru bilgi veremezsek o, bu bilgileri yanlış kaynaklardan alacak, kendi gibi yetiştirilen akranları ile birlikte kayıp nesiller arasında yerini alacaktır.

Mahremiyet eğitimi doğumla birlikte ailede başlar. Aile içerisinde her fert özeldir ve kendine ait özel bir alanı olmalıdır. Bizler kendi mahrem alanımızı belirlerken bir yandan da bu konuda çocuklarımıza, doğru ölçüleri vermeliyiz.

Anne-babadan öğretmene, din görevlilerinden idarecilere kadar sorumluluk sahibi her kurum ve birey çocuğa ergenlik dönemine kadar;

1	Bedeni koruma
2	Görülmesi ve dokunulması yasak bölgeler
3	Odaya girerken izin isteme
4	Mahrem ve namahremlerini tanıma
5	Ayrı oda ve yataklarda uyuma
6	Cinsel uyarıcılardan uzak durma
7	Tuvalet eğitimi
8	Banyo ve temizlik eğitimi
9	Giyim ve kuşamda dikkat edilmesi gerekenler

vb. konularda gerekli eğitimi vermeli ve üzerlerine düşeni yapmalıdırlar.

Mahremiyet, "yasaklılık hâli" demektir. Bir anlamda "dokunulmazlık" da diyebiliriz. Haram, mahrem ve mahremiyet kavramları, dinî hükümlerle ilgili olarak yasak olan her şey için kullanılmıştır.

Mahremiyet eğitimi çocuğun kendisinin ve diğer insanların özel alanının farkına varması, hayatın içinde kendi özel alanını koruması, diğer insanların özeline saygı duyması, kendisi ile çevresi arasında sağlıklı sınırlar koymasısıdır. Mahremiyetin hukuksal sınırlar kadar, ahlaki ilkelerle ve zihniyetlerle de yakın ilişkisi vardır.

Çocukların mahremiyet eğitimi; onların mutlu, huzurlu ve erdem sahibi olarak yetişmelerini sağlayan ve onları kötü niyetli insanların istismarından koruyan temel eğitimlerden biridir.

Çocuğun haya duygusunu öğrenmesi ve kendi bedeninin dokunulmazlığı şuuruna erişmesi mahremiyet eğitimiyle olur. Bu konuda atılması gereken önemli adımlardan bazılarına temas edelim:

Bu konuda ilk adım doğru eş seçimidir. Mahremiyeti, haya ve iffeti önemseyen eş seçmek daha işi temelinden sağlama almak demektir.

İkinci adım, doğru yöntem ve metodu kullanmaktır. Yaşayarak örnek olmak, asla şiddete başvurmamaktır. Unutmayalım ki çocuklarımız istediğimiz gibi değil, yetiştirdiğimiz gibi olurlar.

Üçüncü adım, bebeklik dönemidir. Bebeğe süt verilirken ve

altı değiştirilirken mahremiyete dikkat edilmelidir.

Dördüncü adım, ebeveyn ile çocukların odalarının ayrılmasıdır. Bir yaşına geldiğinde anne-babasıyla aynı odada uyumamalıdır.

Beşinci adım, kız ve erkek çocukların odalarını ayırmaktır. İlkokula başlamalarıyla birlikte kardeşlerin odaları ayrılmalıdır.

Altıncı adım, odalara izin alınarak girileceği öğretilmelidir. Çocukların anne-babalarının odalarına girerken izin almaları gerektiği kavrıtılmalıdır.

Yedinci adım, çocuğa dokunulması yasak olan yerlerin öğretilmesi gerekir. Çocuklar dört yaşından itibaren bu konuda eğitilmelidir.

Sekizinci adım, çocuğun çıplak görülmesine fırsat verilmemelidir.

Dokuzuncu adım, çocuğa tuvalet kapısının kapalı olması gerektiği öğretilmeli. Çocuklar iki yaşında tuvalet alışkanlığını kazanması, dört yaşında ise tuvalet sonrası temizliklerini yapabilmeleri gerektiği kavrıtılmalıdır.

Onuncu adım, çocuk bilgisayar ve televizyonun tehlikesinden korunmalıdır.

On birinci adım, çocuğa uygun kıyafet almalı, kıyafetin bedeni örtmek ve korumak için gerekli olduğu anlatılmalı. Bu arada namaz alışkanlığı kazanmaları da bu konuyu destekleyecektir.

On ikinci adım, göz mahremiyeti eğitimi kazandırılmalı. Çünkü mahremiyete riayet, gözleri haramdan sakınmakla başlar.

On üçüncü adım, çocukların yanında konuşmalarımıza çok dikkat edilmelidir. Onların yanında kaba, argo, müstehcen sözlerden kaçınmalı, güzel örnek olmamız gerekir.

Sonuç olarak burada ergenlik dönemine kadar çocuklara verilmesi gereken mahremiyet eğitiminden kısaca bahsettik. Gençlerin mahremiyet eğitimine de başka bir zamanda değinmek dileğiyle Allah'a emanet olun.

“Çocukların mahremiyet eğitimi; onların mutlu, huzurlu ve erdem sahibi olarak yetişmelerini sağlayan ve onları kötü niyetli insanların istismarından koruyan temel eğitimlerden biridir.”

EĞİTİMDE YENİLİK OLACAKSA...

Türkçemizde eğitim, "eğmek" kökünden türe(til)miştir. Bu kök; bükmek, uygulamak, öğretmek, yetiştirmek, geliştirmek, alıştırmak, egemenlik altına almak, yenilgiye uğratmak, kırmak ve yönlendirmek gibi anlamlara gelmektedir. Öğretim sadece öğretim kurumlarında belirli bir plan dâhilinde ve belirlenen sürelerde gerçekleşirken eğitim hayatın her anında ve her alanında insan ile beraberliğini sürdürmektedir. Bu yönüyle eğitim, insan hayatında öğretime göre daha çok önem arz etmektedir.

Eğitimin felsefi, sosyolojik ve pedagojik birçok tanımı yapılmıştır. Teorik açıdan eğitime ideal tanımlar getirilmiştir fakat pratiğe yansıyana bakıldığında işin hiç de kitaplarda anlatıldığı gibi olmadığı görülecektir.

Öğrenci merkezli bir sistemden arzu edilen verimi almak hayal ürünüdür. Çünkü öğrenci mevcut yönetmelikler çerçevesinde ekseriyetle haklı sayılmaktadır, çok büyük cürümler hariç. Tıpkı bazı anne-babaların, 'ben çocuğum için yaşıyorum' diyerek kendilerini onların her dediğini yapmak zorunda olduklarını düşünmeleri gibi öğretmenler ve eğitim camiası da 'çocukları nasıl rahatlatıp mutlu ederiz' diyerek taviz üstüne taviz vererek notları şişirmeye kadar gitmektedirler. Dolayısıyla Efendimiz (a.s.)'ın: "Kölenin efendisini doğurduğu zaman kıyameti bekleyiniz." sözünün tezahürü niteliğinde olan öğrenci merkezli sistemin neticesi ortadır.

Kur'an-ı Kerim'de: "Kendi aranızdan, size ayetlerimizi okuyan, sizi her kötülükten arındıran, size kitap ve hik-

meti öğreten, ayrıca bilmediklerinizi de öğreten bir peygamber gönderdik (Bakara, 151)." buyrulmaktadır. Bu doğrultuda "Ben ancak muallim olarak gönderildim (ibnMace, Sünnet, 1)" diyen Hz. Peygamberimiz (sav), "Rabbinin yoluna hikmetle, güzel öğütlerle çağır (Nahl, 125)" ayetini ilke edineyerek tatlı dil, güler yüzüyle her zamanda ve her mekânda bu görevi yerine getirmenin gayreti içerisinde olmuştur.

"Kur'an'ı Hz. Peygamber'e gönderen Rahman olan Allah, Kur'an'ı öğretti, insanı yaratıp ona beyanı öğretti (Rahman, 1-4)." ayetinde ve Kur'an'ın ilk inen Alak suresinin beş ayetinde: "Yaratan Rabbinin adıyla oku. O, insanı alaktan (asılıp tutunan zigottan) yaratmıştır. Oku! Kalemle (yazmayı) öğreten, (böylece) insana bilmediğini bildiren rabbın sonsuz kerem sahibidir." buyru-

olarak nasıl bir eğitim (terbiye) ve öğretimin (talim) yapılacağını biz kullarına açıkça öğretmektedir. Aynı zamanda bu ayetler, eğitim öğretimin merkezinde muallimin yani öğretmenin olmasının gereğini ortaya koymaktadır.

İlk inen ayetleri kısaca tekrar anlamaya çalışırsak şunları söyleyebiliriz:

1. Kur'an'da "Allah" (2689) lafzından sonra en çok geçen "Rabb" (948) ismi Arapçadaki "ke" zamirine izafe edilerek "Rabbinin adıyla oku, O Rabb ki yaratandır." ifadesi dikkatimizi okunan, okunacak olan, öğrenilen ve öğrenilecek olan şeylerin Allah'ın adıyla başlanarak öğrenilmesi gerektiğine çekiyor. Başka bir deyişle yapılan bir öğretimin yaratıcıyı unutturacak yapıda olmaması gerektiği gibi "Besmele" ile başlaması elzemdir.

2. "Rabb" ismi şerifi, malik (sahip: mu-tasarıf), yaratan, yaşatan, büyüten, terbiye eden, eğiten ve efendi anlamına gelen çok kapsamlı bir isim olması hasebiyle bütün bu anlamlar gözetilerek bir eğitimin yapılması vurgulanmıştır. Bir de insanı alak'tan (embriyo) yarattığını belirterek Yüce Rabbimiz, okumuş cahillerden olup haddimizi aşmamamız gerektiğini de bir nevi ikaz etmiştir.

3. Bu iki madde ekseninde bir eğitim yapılması hâlinde "en kerim" olan Allah'ın özel ikramına muhatap olunacağı da dile getirilmiştir.

4. Sadece 'okur' olmanın yetmeyip 'yazar' olmanın da altı 'kalem' ile çizilmiştir.

5. Alak suresinin ilk beş ayeti hakkıyla değerlendirilirse bu sayede bilmediklerimizin de bizzat Allah tarafından öğretileceği (talimi: öğretimi) beyan edilmiştir.

İyi düşünüldüğünde Kur'an-ı Kerim'in bu ilk beş ayeti, inananların nasıl bir eğitim öğretim serüveni izleyeceklerinin ipuçlarını vermektedir.

Elan yazboz tahtasına dönen yürür-lükteki eğitim sisteminin derde deva, sadra şifa bir yüzünü göremedik. Öğrencilerin yapılan test sınavlarıyla yeterince düşünüp, alternatif üretemeyip, neredeyse her konuda seçenek isteme noktasına gelmesi tam bir garabetin ifadesidir.

Ebeveynlerin çocuklarının midesini yiyecek içeceklerle doldurma gayreti ile beyinlerini özel okul/kolej veya diğer okullarla, dershanelerle, sınav kitapları ve deneme sınavlarıyla doldurma çabaları ve hassasiyetlerini kalplerini (gönüllerini) doyurma hususunda yeterince ve gereğince hiçbir şey yapmamları da irdelenmesi lüzumlu bir konudur. Çünkü istediğiniz kadar mideyi gıdayla, kafayı bilgiyle doldurun, eğer kalbi doyuma ulaştırıp tatmin etmezseniz tabiri caizse dengesiz bir insan tipi yetiştirmiş olursunuz.

Kalbin sahibi "Kalpler ancak Allah'ı

**"Kalbi eğitmeden
zihni eğitmek
eğitim sayılmaz."
(Aristoteles)**

anarak tatmin olur (Ra'd, 28)." buyururken Yüce Allah'ı unutturacak herhangi bir eylemin içerisinde bulunulması hâlinde gerçek huzurun olmayacağını izah etmektedir. Zaten yaratıcısını unutanların akıbeti malumdur: "Allah'ı unutan ve bu yüzden Allah'ın da kendilerini unuttuğu kimseler gibi olmayın. İşte onlar fâsık kimselerin ta kendileridir (Haşr, 19)." Fasık olanlar da mutlu ve huzurlu bir toplumu oluşturamazlar.

Aklı ön plana çıkarıp kalbi ihmal etmek tek bir kanatla uçmaya benzer. Öyleyse evladımızın içerisine, gönlüne sinmeyen ve onları gerçek anlamda mutmain kılmayacak olan bir tedrisatın kimseye bir faydası olmaz. Bu konu o kadar önemli ki mesela iman kalp ile bağlantılıdır ve Hakk'a teslimiyeti gerektirir. Biz Müslümanların muallimi Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'dir. Kitap ve sünnet mihverinde yapılacak olan bir talim ve terbiyenin dünya-ahirette herkese hayrı dokunacaktır.

"Şunu iyi bilin ki, insan vücudunda küçük bir et parçası vardır. Eğer bu et parçası iyi olursa, bütün vücut iyi olur, bozulursa, bütün vücut bozulur. İşte bu et parçası kalptir (Buhari, İman 39)." hadisi şerifi de bu tezimizi doğrulamaktadır. Bir de irfan eğitimi vardır ki o da akli melekelerle değil de kalbî melekelerle tahsil edilir. İrfan eğitiminin ise eğitim sistemimizde hiç yeri yoktur maalesef.

Bu tespitlerden sonra şu hususlara da dikkat çekmek isteriz:

**"Yanlış Eğitimde Kaç
Katına Çıkarırsanız
İfsat O Oranda Artar."**

- Ders, derste verilmeli ve alınmalıdır.
- Tam gün olan eğitimin öğleye kadar olan kısmında eğitim öğretim, öğleden sonrasında ise etüt yapılması sağlanarak evde yapılacak ödev verilmeyip çocukların aile efradıyla hemhal olmasına imkân sağlanmalıdır.
- Kulüp aktiviteleri kâğıt üzerinde kalmayıp pratize edilmelidir.
- Değerler eğitimi okul içi-dışı her ortamda ciddiye alınmalıdır. Örneklik yani rol model olabilme oldukça önemsenmelidir.
- Millî, manevi, tarihî ve kültürel değerlerine bağlı olmakla birlikte asla

zamanın gerisinde kalınmamalıdır.

- Bünyemize uygun bir eğitim sistemi oluşturulup adamına göre değişikliğin önüne geçilmelidir.
- Okulların alt yapısı eğitim öğretimin normlarıyla örtüşmelidir.
- Öğretmen yetiştiren üniversiteler, köklü medeniyetimizin ruhuna uygun kadroların yetiştirilmesinde üzerine düşeni yapmalıdır.
- Öğrencilerin sosyal medyanın zararlarından kurtarılması için radikal tedbirler alınmalıdır. Kalabalıkların içerisinde yalnızlaşan çocuklarımızın tabiri caizse yeniden evcilleştirilip ehlileşmesi zaruridir.
- Birkaç hikâye ve romanla okuma alışkanlığı kazandırılan öğrencilerimize bütün klasikleri okutmaktan çok fikrî eserlere yönlendirilmelidir. Bilhassa hayat kitabı Kur'an eğitimi hiç ihmal edilmemelidir.
- Din ile bilimi çatıştırmayıp geriden hız alıp ileriye doğru güncellenme sağlanmalıdır.
- Haklar bazında eğitim öğretime muhatap her bir fert gerekli donanıma kavuşturulmalıdır.
- Kendi ana dilimiz çok sağlam bir şe-

kilde öğretilmelidir ki başka bir yabancı dil daha kolay öğrenilebilsin.

- Liselerin tamamına yakını "Anadolu" levhasıyla akademik seviye kazanmadığı gibi adrese dayalı öğrenci alımları da okullardaki seviyeyi düşürmüştür.
- Meslek liselerinin önemini iyice kavrayıp ona göre muamele yapılmalıdır.
- Herkes okumak zorunda olmadığı için liselerin mecbur tutulmayıp alan yönlendirmesi ortaokul seviyesindeyken yapılmalıdır.
- Lise dördüncü sınıflara konulacak olan dersler tamamen üniversiteye yönelik olmalı ve çifte standart görüntüsü veren dershaneler gerçekten artık kapatılmalıdır.
- Çok önemli olan diğer bir husus ise öğretmenlerimizin itibarı, her platformda temayüz edecek biçimde iade edilip yeniden kazandırılmalıdır.
- Madem her şeyin başı eğitimidir, öyleyse bu eğitim sistemi dünya ve ahiretimizi imar edecek vaziyette bir an önce düzenlenmelidir. Zira birkaç neslin daha heba olmasına hiç tahammülümüz yoktur.

Güvencesiyle!

BOLCA HİNDİ LEZZETLERİ

KÜLBASTI

Proteini bol, besleyici ve ekonomik Bolca Hindi ile
külbastı lezzetini yeniden keşfedin.

Bolca sağlık, Bolca lezzet, Bolca Hindi.

www.bolcahindi.com.tr

ETCEP PROJESİNİN İÇ YÜZÜ

Değerli kardeşlerim hepiniz hoş geldiniz. Beni davet ettiği için öncelikle Şuurlu Öğretmenler Derneğine teşekkür ediyorum, beni sizlerle böylesine önemli bir konuda buluşturduğu için.

Şimdi bugün tabii ki dertli olduğumuz, canımızın acıdığı bir konu üzerinden konuşacağız. Çocuklarımızı gençlerimizi eğitimi ve aileyi konuşacağız. Çünkü bizler Türkiye’de çok farklı alanlarda sorunlar yaşıyoruz ama yaşadığımız en dramatik en trajik sorunu insan üzerinden yaşıyoruz, çocuklarımız üzerinden yaşıyoruz, gençlerimiz üzerinden yaşıyoruz, aile üzerinden yaşıyoruz. Aile bozuldu mu eğitim de bozulur, aile bozuldu mu her şey bozulur.

Dünyada bütün ülkelerdeki tabloya bakın eğer bir ülkede boşanma oranları artmışsa orada adli suçlar artar, orada ahlaki bir kriz başlar, ahlaki bir erozyon başlar. İnsana dair ne kadar sorun varsa bunların hepsini tek tek toplum yaşamaya başlar. Aile bu anlamda son derece temel bir kurum-

dur. Hz. Adem bu dünyaya tek başına gelmedi, Hz. Havva ile birlikte geldi. Kur’an’da pek çok yerde ailenin önemine sürekli atıf yapılır, göndermeler yapılır. Öylesine ciddi bir problemle karşı karşıyayız.

2002-17 yılları arasında 15 yıl içerisinde Türkiye’de bir milyon yedi yüz seksen dokuz bin çift boşandı. Türkiye’de boşanmalar artıyor evlilikler azalıyor. Evlenme yaşı kızlarda 25 erkeklerde 26’ya yükselirken çocuklar artık çok daha erken yaşlarda ergenliğe giriyor. Şimdi bu ne demektir; lütfen dikkat edin. Yani bir kişinin bir aile kurmasıyla cinselliğe ilk adım attığı yaş arasındaki aralık artıyor.

Boşanma sorunları ve boşanma rakamlarının artması ile aile çözülüyor fakat tek sorun bu değil. Bununla bağlantılı onlarca sorun var. Madde bağımlılığı da artıyor, uyuşturucu yaygınlaşıyor, madde kullanım yaşı düşüyor. Online oyun bağımlılığı dediğimiz bir sorunla karşı karşıyayız. İşte K-pop, Kore dizileri dalgası, dediğimiz bir sorun var. Bakın

"Onları da birileri organize ediyor. Onlar bunun farkında değiller ve biz de onlara ulaşamıyoruz. Kukla düşmanlar üretiyoruz kendimize, asıl düşmanı göremiyoruz."

online oyun bağımlılığı literatürümüze yeni giriyor. 9 yıldan bu yana aynı online oyunu oynayan öğrenciler biliyorum.

Bizim soracağımız soru şu, bu sorunların temel kaynağı nedir? Tabii ki bütün sebepleri bütün faktörleri anlatma şansım yok. Ama bahsettiğim tablonun burada sebeplerinden birisi üzerinde konuşacağız.

"Toplumsal cinsiyet" eşitliği dediğimiz kavram üzerinden konuşacağız.

Bildiğiniz gibi son birkaç aydır özellikle eğitimde toplumsal cinsiyet eşitliği projesi ile birlikte kamuoyunun gündemine daha geniş ölçekte geliyor. Fakat biz biliyoruz ki toplumsal cinsiyet eşitliği denen kavram bugünün kavramı değil. 15 yıldan beri uygulanmaya çalışılan ve sadece millî eğitimde uygulanan bir proje olmanın da ötesinde Türkiye'nin ana akım politikalarından birisidir.

Eğer bir proje bir politika bir devletin ana akım politikası hâline geliyor ise devletin bütün organlarına entegre edilmek durumundadır. Hatta 9 ve 10. kalkınma planları toplumsal cinsiyet eşitliğine duyarlı olarak hazırlamıştır. Demek ki toplumsal cinsiyet eşitliği dediğimizde sadece mikro alanda, lokal bir bölgede uygulanan politikadan bahsetmiyoruz. Bu aynı zamanda, bunun lütfen altını çizerek ifade ediyorum, Avrupa Birliği kurulum sürecinin makro göstergelerinden birisidir.

Ayet-i kerime'de "Öyle bir insanlar gelecek ki konuştukları zaman hoşunuza gider, güzel şeyler söylerler." (Kadın erkek eşitliği der, Kadına şiddet olmasın! der, Kadını ezmeyelim! der.) "Ama onlar öyle kimselerdir ki iktidara geldikleri zaman, erk oldukları zaman, ellerine bir güç geçirirlerse ekini ve nesli helak etmeye koşarlar."

Toplumsal cinsiyet konusunun İslami ve dindar kesimlerde çok iyi anlaşılmadığı ile ilgili bir endişem var. Bu sorun teorik midir, bilimsel midir? Yoksa politik bir şey midir? Bu proje ile Avrupa Birliği nasıl bir toplum tasarlıyor, nasıl bir insan inşa etmek istiyor? Bu toplumsal cinsiyete dayalı politikaların hangi belgelere dayandığını, bu belgelerin içeriğinin ne olduğunu açıklayacağım.

Genel eğilim olarak hukuki metinleri okumuyoruz, bir sorunu ancak kucağımıza geldiğinde ya da sorun ortaya çıktığında konuşmaya başlıyoruz. Çocuklar ile ilgili bir sorunumuz olduğunu, gençlerle ilgili bir sorunumuz olduğunu, çocuklarımız bağımlı olduktan sonra, çocuklarımız LGBT

gibi mecralara kaymaya başladıktan sonra, ahlaki krizi gözlerimizle görmeye başladıktan sonra fark ediyoruz. Halbuki o süreçleri var eden, doğuran metinler var; orda onları legal hâle getiren, koruyan ve o çocukları o mecralara sürükleyen oralara gittiğinde de oralara yönelmesinin engellenmesini istemeyen şartlar var.

Bugün koskoca bir ülkeyi çok küçük azınlık fantastik bir feminist kulübün projeleri yönetiyor. Bakın dikkat ediyorsanız aile bakanlığımızın ismini de sürekli değiştiriyorlar. Aile diye bir kavram var ama Türkiye'nin aile politikası yok; kadın politikası ya da bir kadın projesi var.

Uluslararası belgeler tarafından "İstanbul Sözleşmesi"nde "Sedav" gibi sözleşmelerde Türkiye Cumhuriyeti devleti tarafından taahhütte bulunulmuş bir politikadan, projeden bahsediyoruz. Dolayısıyla bu ne bu bakanla ilgili ne daha önceki bakanla ilgili ne de devletin şu ya da bu organıyla ilgili bir proje. Bu politikalar uluslararası belgelere dayanır. Anayasanın 90. maddesine göre uluslararası sözleşmeler bizim kanunlarımızdan daha üstte.

Kızın ve erkeğin bir diğerinden farklı olmayacak şekilde yetiştirilmesi her ikisine de aynı şekilde davranışların yüklenmesi esasına dayanan bir proje. Cinsiyeti biyolojik cinsiyet ve toplumsal cinsiyet olmak üzere ikiye ayırıyor. Biyolojik cinsiyete sex diyor, toplumsal cinsiyete "gender" (jendir) diyor.

Kızlar ve erkekler arasında bir eşitsizlik var, bir ayrımcılık var. Siz kızlara ve erkeklere farklı davranıyorsunuz ve erkeklerin lehine, kızların aleyhine bir sistem kurguluyorsunuz. Bu ayrımcılığın kaynağı da kültür ve dinî inanç dediğimiz şeydir. Örneğin kızlar bebekle oynar, erkekler kamyonla tüfekle oynar; bunların hiçbirisi doğuştan gelmiyor, sizin kültürünüzden kaynaklanıyor ve siz farklı davranmaya devam ettikçe bu kadınlar ve erkekler arasında eşitsizlik devam ediyor. Bunun sonucunda şiddet doğuyor, kadının ezilmesine bunlar sebep oluyor. Bunu gidermek için önce aileden başladılar sonra okullarda projeler geliştirdiler, sonra diyanet kurumunda birtakım projeler ...

Bu bilimsel bir politika mı yoksa politik mi? Bize sanki bilimselmiş gibi sunuluyor. Biz sosyal rollerimizi toplumdan öğreniyoruz argümanı ile karşımıza çıkıyor. Bilimsel araştırmalar bunun tersi sonuçlar gösteriyor. Şurada işte birçok otuz civarında araştırma konusu görüyorsunuz. "aileakademisi.org" diye bir sitemiz var, o sitede bilimsel araştırmalarda kadın erkek farklılıkları diye bir çalışmamız var, oradan bununla ilgili birçok araştırmayı bulabilirsiniz. Amber Ruigrok bakın ne diyor: Kadınlarda, beyinler arasında cinsiyete göre asimetrik bir bağlantı vardır, biz nörobilimciler artık cinsiyete göre farklı gelişimi görmezden gelemez, beyinlerimiz farklı bizim.

Bunu daha net söyleyen kişiler de var. Beyin yapısı çok net olarak cinsiyet farklılıklarını yansıtıyor. Profesör Baron Cohen doğum öncesi hormonlar ve kromozomlar cinsiyete dayalı farklılıkları getiriyor, diyor. Ayrıca doğumlarının üzerinden henüz 24 saat geçmemiş kız bebeklerin diğer bebeklerin strese kaynaklanan ağlamalarına ve yüz ifadelerine erkek bebeklere kıyasla daha fazla tepki verirler.

Doğumdan sonraki ilk üç ayda kız bebeklerin göz teması kurma ve gözle iletişim yeteneği yüzde dört yüz artarken erkeklerde bir gelişme yok kızlar duyarlı. Demek ki bunun gelenekle görenekle alakası yok. Kardeşim sonuçta bu ortada ya da en azından şöyle söyleyeyim sen eğer bilimsel bir teoriysen ve dürüstsen birde bu araştırmalardan bahset. Bu araştırmalar politik olduğunu belgeliyor.

Toplumsal cinsiyet eşitliğini savunan, bu projeyi savunan kişiler acaba cinsiyetin toplumsal boyutuyla mı yoksa gerçekten cinsiyetin biyolojik boyutuyla mı kavgalı? Bunlar bize davranışların listesini verebilecekler mi? Verecek olsalar bile kızlar ezilmeyince erkekler ezilecekse bunu gündeme taşıyacaklar mı? Hayır! Öyleyse bu adamlar aslında cinsiyetin toplumsal boyutuyla değil, biyolojik boyutuyla mücadele ediyorlar, bununla savaş hâlinde. Nitekim feministler hemcinslerine: "Ey kadınlar, sizler doğurmaya devam ettiğiniz sürece bu eşitsizlik devam edecektir." diyorlar. İstiyorlar ki kadınlar da erkeklerden geri kalarak onların hükmü altına girmesin. Onlara mahkum olmadan ve onlara meydan okuyarak yaşasınlar.

Kadınların ezilmelerine ve haklarının verilmemesine biz de karşıyız ama cinsiyetin toplumsal boyutuyla ilgili bütün problemleri bitirmiş olsak bile olayın bir de biyolojik ve doğal tarafı var. Fakat madalyonun diğer yüzüne bakınca

şunu görüyoruz. Kapitalist piyasa insanın zamanının tamamını istiyor, konsantre olmanı istiyor, dikkatini dağıtmamayı istiyor, 7 gün 24 saat gerekirse çalışmanı istiyor. Hâl böyle iken kadın anne olduktan sonra onun ilgisini emeğini duygularını emen başka bir varlık var. Bu hâliyle kadınların piyasada erkekler kadar hızlı koşması mümkün değil, dolaşısıyla geri kalıyorlar. Adamlar bunun farkındalar o yüzden diyorlar ki kadın doğurmayı bırakmadıkça bu yarışta geri kalmaya devam edecektir. Doğurmak benimle ilgili değil ki! Doğurganlığın kültürle, dinle gelenekle bir ilgisi yok ki! Bu onun biyolojisine bağlı bir şey.

Feministlerin görüşlerinin sapık ve saçma olduğunu söylemekle yetinenler şunu bilmelidir ki sperm bankaları, yumurta bankası, süt bankaları ve taşıyıcı annelikten başka yapay rahim geliştirdiler ve bunu sağlamaya çalışıyorlar şimdi. Bir kadın bir masalı anlatmıyorum, bir bilim kurgu

filminden de enstantane değil bunlar. Her an var olan bir şeyden bahsediyorum. Türkiye'de de açılacaktı Allahtan tepki geldi de açmadılar.

Son cümle olarak Türkiye'de ben feministim diyen, Taksim'de yürüyenleri de ben mağdur olarak görüyorum. Onları da birileri organize ediyor. Onlar bunun farkında değiller ve biz

onlara ulaşamıyoruz. Kukla düşmanlar üretiyoruz kendimize, asıl düşmanı göremiyoruz. Kandırılmış mağdur onunla uğraşıyoruz. Uyarınca birçok ifsadı engellediğimizi gördük. Millî Eğitim 162 okul hazırlamıştı ve Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Projesini çatır çatır uygulayacaktı. Ama fren basmak zorunda kaldılar.

Al-i İmran suresinde diyor ki: Düşmanınızı takip etmekte gevşeklik göstermeyin. Eğer bunlarla mücadele etmezseniz yeryüzünü ifsat kaplar." Kültürel yozlaşma ve ahlaksızlık konusunda duyarlılık gösterirsek Allah'ın adımlarımıza bereket vereceğini, kalbimize sükunet vereceğini düşünüyorum. Öyle niyaz ediyorum. Bugünlük sözlerimi bitireyim. Allah Razi olsun.

"Türkiye'de ben feministim diyen, Taksim'de yürüyenleri de ben mağdur olarak görüyorum. Onları da birileri organize ediyor. Onlar bunun farkında değiller ve biz de onlara ulaşamıyoruz. Kukla düşmanlar üretiyoruz kendimize, asıl düşmanı göremiyoruz."

KABEYE AĞLAYAN MİNARE

Dünya, yaşadığımız gezegen artık ne kadar küçüldü. İnsanlar sabah bir ülkede kahvaltısını yapıp öğle yemeğini farklı bir ülkede hatta kıtada yiyebiliyor. Bu seyahatler esnasında farklı diyarları gezerken, semalarını minarelerin süslediği yerlerde daha bir huzur buluyor, kendini oraya ait hissediyor insan. Minareler adeta selamlıyor insanı “Hoş geldin evine” diyor.

O minareler İslam’ın, İslam kardeşliğinin ebedi sembolleri olarak yükseliyor göklere ve günde beş defa haykırıyor bu gerçeği cihana. Asya’dan Avrupa’ya, Amerika’dan Avrupa’ya dünyanın dört bir tarafı yirmi dört saat ezan sesiyle inliyor. Minareler her gün bu heyecanla başlıyor güne ve bu heyecanla bitiriyor günü.

İslam diyarının, İslam’la şereflenmiş topraklarda olmanın nişanı olan minareler bugün mahzun ve gözleri yaşlı. Artık yeni güne ezanlarıyla seslenirken minareler, semadan yeryüzüne rahmet olup inen ezan seslerini dilediği gibi haykıramaz oldu. Artık özgürlüğü gasp edildi minarelerin. Onun özgürce salalarını, ezanlarını yankınlırdığı gökyüzünü binalar kapladı. Her biri bilmem kaç katlı çelik ve beton yığınları. Adı kimi zaman plaza, kimi zaman iş merkezi, kimi zaman gökdelen olan ruhsuz devler.

Minare, artık baktığında şehrin bir ucundaki kardeşini göremez oldu. Her sabah yeni bir canavar sardı etrafını. Artık mahyalarının ışıkları görülmez oldu. Haykırışları duyulmaz oldu. Şerefelerinde okunan o ezanlar engin bozkırlara, ovalara, yüksek dağların yamaçlarına ulaşmaz oldu. Bir pazar yerinde annesinin elini bırakıp, sonra korku içinde annesine sesini duyurmak için avazı çıktığı kadar bağırarak çocuğun çaresizliği içinde artık minareler.

Artık gökyüzü insanların hırslarının ve devleşen nefislerinin ürünü olan çirkin devlerce işgal edilmiş. Yükselen kuleler değil nefisler olmuş. Minarelerden yeryüzüne inen rahmet damlaları gitmiş, gökdelenlerden yayılan günahlar gelmiş. Bütün bu acılar içinde kendi haline yanar olmuş minare. Üzüntüsünü Allah’ın rahmetine sığınarak içine atmış. Ezanlarına salalarına sarılmış

Bir gün etrafını saran gökdelenlerden birinde, yine TV denen şeyin açık olduğu bir gün gözüne bir görüntü ilişmiş. Aman Allah’ım Kâbe! Ruhunun eridiğini hissetmiş, zamana bakmaksızın salalarla, ezanlarla haykırmak istemiş içindeki coşkuyu. Bilâli Habeşi’nin sesini duyar gibi olmuş. Efendimizin ayak izlerini aramış. Ebrehe’nin ordusunu ebabillerin perişan edişini hayal etmiş.

Ve birden mahzunlaşmış minare. Yutkunmuş en sevdiği oyuncağı kırılan bir çocuğun masumluğuyla. Sanki savaş meydanında atılan bir ok ya da mızrak saplanmış sol yanına. En derin acıları hissetmiş. Nasıl? Nasıl olur? Minare gördüklerine inanamadı belki de inanamak istemedi ama gördükleri doğrudu. O acımasız çirkin yapılar Kâbe’nin de etrafını sarmıştı. Rasulullah’ın topraklarında Bilal’in ezan okuduğu yerlerde hep o vahşi binalar vardı. Kâbe belki de Ebrehe’nin ordusundan bile daha vahşice kuşatılmıştı. Onlar aslında birer nefis ve kibir kuleleri idi ve Allah’ın evine tepeden bakıyorlardı.

Peki, ama bu ne zaman ve nasıl olmuştu? Müslümanlar neredeydi? Kimse itiraz etmemiş miydi? Bu ve bunun gibi onlarca soruyla boğuşurken bir horoz sesiyle irkildi. Sabah ezanı zamanı gelmişti. Ne olursa olsun ilahi davet devam etmeliydi. Çünkü Allah vardı, rahmeti vardı, bereketi vardı, mağfireti vardı. O varsa umutsuzluğa yer yoktu.

Öyleyse:

Allâhüekber, Allâhüekber, Allâhüekber, Allâhüekber...

YÜRÜYENLER VE SÜRÜNENLER

Hayatını inşa ederken hayatına söz geçiremeyenler ve hayat ırmağında nesne olarak çer çöp olanlar, hayatlarını sırtına alarak bu yükün altında ezilenler "sürünenler"dir. Zira pasif nesne olmanın sonucu budur.

Hayatını inşa ederken hayat ırmağında pasif nesne değil, aktif özne olabilen, şahıs değil "şahsiyet" olabilenler, hayatın sırtına binerek yaşama anlam katanlar ve yaşama sevincini elde edenler "yürüyenler"dir. Çünkü aktif özne olanlar, geçmişlerini kritik ederek yaşadıkları anın hakkını verirler, buna bir anlam katarlar ve gelecekle ilgili projeksiyonlarını-planlarını dizayn ederler. Bütün bu yaptıkları ve yapmayı tasarladıkları şeyleri bilirler, tanır ve eşyanın doğasına uygun tarzda tanımlama yaparlar.

İnsanı hayvandan ayıran en önemli özellik yaptığı işi tanımlaması ve buna bir anlam katmasıdır. Tavuk, yaptığı yumurtayı tanımlayamaz, arı yaptığı balı tanımlayamaz, koyun verdiği sütü tanımlayamaz. Ancak insan, tüm yaptıklarını tanımlayabildiği gibi gelecekte yapmayı düşündüğü şeyleri de tanımlayabilir.

İnsan hem biyolojik hem fizyolojik ve hem zihinsel yönüyle çok boyutlu bir varlıktır. Bu çok boyutlu yapısıyla olayları ve olguları çok değişkenli kombinasyonlarla değerlendirip tanımak, tanımlamak ve hayata bir anlam katmak konumundadır.

Bu tanıma ve tanımlama çerçevesinde insanın önce kendini tanıması, sonra Rabbini tanıması, daha sonra eşyayı (bütün bir varlık dünyasını) tanıması gerekmektedir. "Kendini bilen, Rabb'ini bilir." hikmetli sözün işaret ettiği gibi mikro evren hükümünde olan biyolojik, fizyolojik ve zihinsel yapısıyla yaratılmışların en şerefli, en onurlusu ve en erdemlisi olan ve eşref-i mahlukat olarak vasıflandırılan insan, bütün bu özelliklerinin farkında olarak kendini bilirse ancak, yaratıcısını bilir. Kendini bilen hem Rabb'ini bilir, hem haddini bilir.

Bu kadar donanımlı bir varlık olan insan, varlık dünyasında ki konumu itibarıyla eşya karşısında da kadrini kıymetini bilir.

Zira varlık dünyasına hükmeden, onu evirip çeviren bir yeteneğe sahiptir.

Yetenek, nitelikle ilgilidir. Yeterlilik ise nicilikle ilgilidir. Yetenek verilen, yeterlilik ise kazanılandır. Yeterlilik, yetenek gerektirir. Yeteneği olduğu hâlde onu kullanmayanlar, o yönde gayret sarf etmeyenler, yeterliliği elde edemezler. Yetenek potansiyel, yeterlilik ise kinetiktir. Potansiyelin kinetiğe dönüşmesi için harekete, gayrete ihtiyaç vardır. Aksi hâlde verilen yeteneğin, potansiyelin bir anlamı olmaz.

Potansiyel(yetenek), bir çekirdeğin içinde var olan ağaç gibidir. Çekirdek, uygun zaman ve mekânda uygun yöntem ve tekniklerle ihtiyaç duyduğu unsurlarla desteklenerek toprağa ekilir ve gerekli bakım yapılırsa ağaç olur. Aksi hâlde ağacı içinde barındıran çekirdek çürür gider.

İnsanlar, yaratıcı tarafından bahşedilen yeteneklerini kullanmazlarsa, bu yetenekler de körelir gider. Yeteneklerini körelterek bu evrende edilgen, pasif nesne olanlar; kendi potansiyellerinin farkında olmayanlar, varlık dünyasındaki konumlarının ve sorumluluklarının bilincinde olmayanlar; yaptıkları işten zevk almayan, haz duymayan ve o yükün altında ezilenler; olayları ve olguları değerlendirirken iyimserlikten uzak, kötümser bakış açısıyla değerlendirerek ruhları karartanlar, sürekli çevrelerine negatif enerji yayarak etrafı zehirleyenler, kuşkusuz bu dünyada "yürüyenler" değil, "sürünenler"dir.

Yeteneklerini kullanarak yeterliliklerini ispat edenler, bu evrende "söyleyecek sözü" olduğunu yaptıklarıyla kanıtlayanlar, Rabb'ini bildikleri gibi haddini ve sorumluluklarını bilenler, eşya karşısında kadrini kıymetini bilenler, bu dünyaya hükmedenler, "Meşru dairedeki keyif, keyfime kafidir." diyenler, işini yaparken "işini yaşayanlar", kötümserliği değil iyimserliği hayat tarzı seçerek çevrelerine sürekli pozitif enerji yayanlar, hayata anlam katanlar; pasif değil aktif, nesne değil özne olanlar ve bu evrene yol yordam biçenler, hiç kuşkusuz "yürüyenler"dir.

SON KALE: AİLE

A ile toplumun temelidir. Aileyi yok etmek toplumu yok etmek anlamına gelir. Son günlerde ailenin dolayısıyla toplumun ifsadına yönelik bir takım projeler yürütülmektedir. İstanbul Sözleşmesi olarak anılan "kadına yönelik şiddet" ve "ev içi şiddet" in önlenmesi ve bunlarla mücadelede dair Avrupa Konseyi sözleşmesi, kadına yönelik şiddet konusunda bağlayıcılığa sahip ilk uluslararası sözleşmedir. Bu tehlike yalnızca; sözleşmeyi onaylayan ilk devlet olan Türkiye açısından değil Avrupa Konseyine üye tüm diğer devletleri de yakından ilgilendirmektedir.

11 Mayıs 2011'de İstanbul'da imzaya açılan sözleşme 1 Ağustos 2014'te yürürlüğe girdi. Masum gibi gösterilen bu sözleşme aslında ifsadı amaçlamaktadır. İçeriği milletimize tam olarak aktarılmamıştır. Bu sözleşme ve sonrasında yapılmak istenenler iyi araştırılmalıdır. Çünkü sancısı yıllar sonra ortaya çıkacaktır. Türkiye'de bu tarihten sonra baş gösteren boşanma, cinayet oranları ve benzeri suç oranı iyi araştırılmalıdır.

Kur'an eşleri birbirlerinin örtüsü olarak nitelendirir. "Eşler birbirlerini örten elbisedir." mealindeki ayeti kerimede "örtü" ile verilmek istenen mesajı "Eşler birbirlerinin günah işleme temayülleri ortadan kaldırmalı ve birbirlerini günahlardan uzaklaştırmaya yönelik tedbirler almalı, eşler birbirlerinin karşılıklı olarak insani isteklerini karşılamalıdır." şeklinde anlamak ailenin bütünlüğünü sağlanması açısından önemlidir.

Bu şekilde karşılıklı vazifelerin yerine getirildiği bir ailede baba o evin sütunlarını, anne kirişlerini, çocuklar da tuğlalarını temsil eder. Bu dengenin korunduğu bir ev aslında bir kalptir. Çünkü kalp, tüm biyolojik unsurların dengeli ve uyumlu çalıştığı zaman beden ülkesine esenlik ikliminin hâkim olduğu, bu uyumun bozulduğunda ise beden ülkesinde kıyametin koptuğu bir organdır.

Ancak Kur'an'ın ruhunu yansıtmayan yalancı zaman, illüzyon gösterisini yaparken Kur'an'a uyulmayan bir vasatta kadın, para ve makam bu yalancının önünü aydınlatan fener olu-

yor. İslami hassasiyetlerin yaşandığı bir evde baba devasa, büyük, meyveli ağaçlar gibi kanatları altında oluşturdukları merhamet ikliminde sevgi dolu yürekleriyle tüm mevsimlere meydan okuyan insanlar gibidir. Ve baba çevresine kanat geren kartallar gibidir; etrafında insanlar yurt kurar, esenliğinde bağı yanıklar huzur bulur. Yüzlerdeki tebessümü gören insan bundan ilham alır.

Fikirleriyle, damlaları bilgisizlik olan karanlık sularda kayıksız dolaşan cahiller aydınlanır. Cehalet yükünü üzerinden atan insan, bilginin aydınlığına güvenle varır. Ağzından dökülen sözleri, etrafında toplanan insanlara ilham olur, iz olur, yol olur. Bu yoldan yürüyenler, hakikat ikliminde kurulmuş huzur hanelerinde ikamet eden mutlu insanlara dönüşür.

Aile yapısının sarsılmasıyla birlikte toplumsal yapısı da çöken modern(!) Avrupalılar, çeşitli vasıtaları kullanarak tüm dinî hassasiyetimizi ele geçirmelerinin ardından, yukarıda bahsettiğimiz tarzda karşılıklı anlayışın hâkim olduğu son kale olan aileyi de ele geçirmek için yerli iş birlikçi sermaye sahipleri ve beceriksiz hatta art niyetli iktidarlar maharetiyle bu son kale aileye televizyon programı ve diziler gibi çeşitli vasıtalar kullanarak sürekli gol atmaktalar.

Bizde televizyon dizileri maalesef yedi senedir toplumumuzu eğitim, ahlak, ilim ve irfanda 'yüceltmiyor' ünü(!) ülke sınırlarını da aşarak tüm Türk ve Arap dünyasını da etkisi altına alan bir tesirle eğitimsizlik, ahlaksızlık, cehalet ve yozlaşmada insanları 'eşitliyor' adeta.

Aileyi güçlendirmek toplumu güçlendirmektir. Bu nedenle devletin buna politika geliştirmelidir. Bakanlık kendini yenden bulmalıdır. En büyük tehlike ifsadın farkında olmadan devlet tarafından yapılmasıdır. Bize benzeyenler tarafından yerleştirilmesidir. Dışarıda oluşturulan projelerin amacı iyi tespit edilmelidir.

GENÇLİĞİ VE KİTLELERİ SİBER YOLLA İFSAD

Toplum ve millet olarak geleceğimizin garantisi olan gençlerimizi, istediğimiz ölçü ve normlarda yetiştirememenin sıkıntı ve üzüntüsünü hemen her gün yaşamaktayız. Ebeveynler ve öğretmenlerin sürekli karşı karşıya geldiği gençleri geleneksel şekilde bildikleri yöntemlerle eğitmeleri neredeyse imkânsız hale gelmiş durumda. Peki, ebeveyn ve öğretmenler yerine, gençlere yön veren ve eğiten şahıs veya nesneler nelerdir? Tabi ki hepimizin aklına bu sorunun cevabı olarak medya, sosyal medya ve bunların araçları olan televizyon, bilgisayar ve cep telefonu gibi modern ifsad araçları gelmektedir.

Günümüzde kitle iletişim araçları denilen televizyon, internet ve mobil telefonlar bir anda milyonlarca kişiye istediği mesajı verebiliyor ve etki altına alabiliyorlar. Doğar doğmaz evdeki televizyonla tanışan ve çekim alanına giren çocuklar, ileriki yaşlarda bilgisayar ve internetle tanıştıktan sonra ellerine verilen cep telefonlarıyla da tamamen aileden bağımsız bir şekilde istedikleri sitelere ulaşip, arzuladıkları şeyleri izleyebiliyorlar. Yapılan araştırmalar gençler arasında cep telefonu

kullanma oranının % 94'ler civarında olduğunu gösteriyor. Ülkemizde cep telefonu abone sayısının yetmiş milyonu çoktan geçtiği göz önüne alınırsa, bu durum gençler ve hatta çocuklar tarafından internet ve sosyal medya aygıtlarının da ne oranda kullanıldığını göstermektedir.

İnternet ve cep telefonu kullanımı, iletişimi ve haber kaynaklarına hızlı ulaşım sağlamayı kolaylaştırmak suretiyle günümüzdeki fitnecilerin ve ifsatçıların işlerini de aynı paralelde kolaylaştırmış oldu. Küresel emperyalizm ve güç odaklarının önemli oranda hâkim olduğu haber kaynakları ve iletişim araçları onların amaçlarına hizmet eden birer araç olmanın ötesinde, artık önemli bir silah olarak da kullanılıyor. Günümüz medya organları egemen güçlerin, muhalif veya rakiplerini bertaraf etmelerinin veya sindirmelerinin yolunu kolayca açan bir dozer veya greyder olmanın yanında sanki topyekûn imha için kullanılan bir savaş topu gibi. Böyle bir işleve sahip olmakla kendisini yasama, yürütme ve yargıdan sonra "dördüncü kuvvet" diye tanımlayanların aksine; medya, neredeyse birinci kuvvet olarak ülkelerin

kaderine hükmedip yönetimlerinde en önemli rolü almaktadır.

Gençler üzerinde önemli bir etkiye sahip olan cep telefonlarının, günümüzde ortaokul seviyesine kadar inerek, özellikle de lise ve üniversite öğrencileri tarafından bilinçsizce kullanılmalarının; onların ne denli akademik başarılarını düşürdüğünü, geleceğe ilişkin planlar yapma ve kendine güven gibi konularda ne denli olumsuz etkilediklerini yapılan bilimsel anketler gün yüzüne çıkarmaktadır. 2010'lu yılların başında Milli Eğitim Bakanlığının okullara akıllı tahtaları koyması ile onunla bağlantılı olarak ders işlenmesi amacıyla dağıtılan tablet bilgisayarların öğrenci başarısını ne denli olumsuz yönde etkilediğine şahit olmuş ve bu uygulamaya öğretmenler olarak tepkimizi koymuştuk. Yapılan uygulamanın eğitim öğretim açısından fayda değil zarar verdiğini bir müddet sonra fark eden bakanlık, bu konuda geri adım atarak tablet dağıtımına son vermişti. Ancak o yıllarda yeni yeni yaygınlaşan akıllı telefonlar konusunda hiçbir tedbir almayan bakanlık, sonradan bazı genelge ve düzenlemelerle olaya müdahale etmeye kalksa da, eğitim ala-

nında meydana gelen zarar ve ziyanın önüne geçememiştir.

Gençlere her türlü ahlaksızlığı, hayâsızlığı ve kötülüğü öğretmek ve onları birçok pislğin içine çekmek için şer güçlerin kullandığı sosyal medya aygıtları akıl almaz ölçüde yayınlar yapmaya devam etmekte. Buna yakın zamanda verilecek dehşet bir örnek; İzmir'de parayla kandırdığı erkek çocuklarını istismar edip, bu görüntüleri sosyal medya hesabından paylaştığı gerekçesiyle 17 yıl hapis cezasına çarptırılan sosyal medya fenomeni bir sapıktır ki, bu edepsiz 17 yaşındaki iki kız çocuğunu da istismar ettiği iddiasıyla hâkim karşısına çıkarılmıştır. Bu sapık özellikle Kordon Boyu'ndaki çimlerde oturan erkek çocuklarına para verip, birbirleriyle öpüştürüp, bu görüntüleri sosyal medya hesabından paylaşıyordu. Bu sapık gibi daha yüzlercesi facebook, twitter, whatsapp, instagram, youtube ve google üzerinden cinsel sapıklık içeren iğrenç görüntüleri yaymakta ve gençlerin zihin ve ruh sağlığını bozmaktadırlar.

Bazı Avrupa ülkeleri akıllı telefonların eğitimi ne denli olumsuz etkilediğini tespit ederek okullarda yasaklamayı tercih ediyorlar. Son olarak bunun en güzel örneğini Fransa hayat geçirmiş durumda. Genç yaşta başlayan teknoloji bağımlılığının, öğrencilerin eğitim hayatında çok büyük olumsuzluklara neden olduğuna inanan Fransa parlamentosu, kabul ettiği yasa tasarısı ile ülke genelinde okullarda öğrencilerin akıllı telefon kullanmasını yasakladı. Yasaya göre öğrencilerin akıllı telefonlarının yanı sıra, internete bağlanabilen diğer cihazlarını da yanında bulundurmaması gerekiyor. Yani ülkede okula giden üç ile on beş yaş arasındaki çocuklar, artık mobil cihazlarını evde bırakacaklar. Aynı zamanda öğrenciler okul içinde ve bina dışındaki aktiviteler sırasında da telefonlarını kullanamayacaklar.

Sosyal medyanın gençler üzerinde yaygınlaştırdığı suçlar ve kötülükler de artık saymakla bitmiyor. Bunlardan biri

de zorbalıktır ki, sosyal medya kullanımı bu kadar yaygınlaşmadan önce yüz yüze yapılabilen zorbalık, sosyal medyanın yaygınlaşması ile öylesine basit bir hal aldı ki; kimliği belirsiz bir kimsenin, herhangi bir kimseye zorbalık etmesi zor değil artık. Bu konuya yer veren filmler, diziler ve hatta kitaplar o kadar fazla ki, günümüzde siber zorbalığın ne anlama geldiğini hemen herkes az çok biliyor. Sosyal medya, arkadaş edinmeyi kolaylaştırdığı gibi avcılarının da kurban bulmasını kolaylaştırıyor. Bu konu çok basit, önemsenmeyecek gibi görünebilir ama çoğu zaman kurbanların depresyona girmesine, intihar etmesine bile yol açabiliyor. Ayrıca siber zorbalığın sadece çocukların üzerinde değil, aynı zamanda yetişkinlerin üzerinde de derin izler bırakacağı unutulmamalı.

Kitle iletişim araçlarının, insanları ne denli bağımlı yaptığı artık bilimsel olarak ispat edilmiştir. Bu bağımlılık, daha doğrusu psikolojik hastalıklardan biri de fomodur. Fomo, genellikle aşırı biçimde sosyal medya kullanan insanlarda görülen bir rahatsızlıktır. İstenilen zamanda sosyal medyanın kullanılmaması, kişide endişeye neden olabiliyor. Fomo, dünyadaki gelişmelerden habersiz olmanın, sosyal medya paylaşımlarından geri kalmanın, insanların ne gibi aktiviteler yaptığını öğrenememenin sonucunda ortaya çıkan bir tür psikolojik rahatsızlıktır ve bu hastalık günden güne insanlar arasında artarak yayılmaktadır. Artık sosyal medyanın sigaradan ve alkolden daha çok bağımlılık yaptığı bilinmektedir. Peki ya siz! Siz en son ne zaman sosyal medya olmadan bir gün geçirdiniz? Peki ya sevdiğiniz sosyal mecralardan herhangi biri hemen, şu saniyede kapanırsa ne gibi bir tepki verirsiniz? Az önce sosyal medya bağımlısı olduğunuzu mu fark ettiniz? Sakin olun, endişelenmenizi gerektirecek bir durum yok zira birçok insan da sizinle aynı durumda. Sosyal medya bağımlılığından kurtulmak için bir anda bütün hesaplarınızdan vazgeçmenize gerek yok ama onları silmek, onlardan sonsuza dek kurtulmak istiyorsanız hemen şimdi

harekete geçebilirsiniz, sizi durdurmak gibi bir niyetimiz yok. Ancak yeteri ölçüde kullanmayı öğrenir, bu ölçünün dışına çıkmamayı kendinize hedef olarak belirlerseniz ortada hiçbir sorun kalmayacaktır.

Ülke insanımızın geçmişten gelen inanç, kültür, medeniyet, örf ve adetlerinden; eğitim, medya, moda ve kültürel araçlarla uzaklaştırılarak küresel emperyalizmin etki alanına girmesi ve bunun yanında ABD ve AB'nin dayattığı yasa ve ölçüleri uygulamaya koymasıyla, iç barış ve milli birlik de önemli oranda örselenmekte, ileride telafisi güç zararlar doğurmaktadır. Toplumun milli ve manevi değerler doğrultusunda eğitilmesi, doğru haber kaynaklarına sahip olması, adalet duygusunun halkın tüm kesimlerinde canlı tutulması, birlik ve beraberliğini pekiştirilmesi; ancak doğru bilgi, doğru inanç ve doğru davranışla mümkün olacaktır.

Doğru bilgi, doğru inanç ve doğru davranış ancak Yüce Rabbimizin bize gösterdiği doğru yolda aranmalıdır. Hucurat Suresi 6. ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz : "Ey iman edenler bir fasık size bir haber getirdiğinde onu iyice araştırın! Aksi takdirde bilmeden bir topluluğa zarar verirsiniz de sonra yaptığınıza pişman olursunuz." buyurmaktadır. Hazreti Peygamber (S.A.V.) ise: "Bir kişiye her işittiğini söylemesi yalan olarak yeter." buyurmaktadır. Televizyonda, internette veya sosyal medyada gördüğümüz veya okuduğumuz her şeyi doğru olarak kabul edersek, dostları düşman, düşmanları dost kabul eder; yalanlara, iftiralara ortak olmuş oluruz. Bu nedenle izlediğimiz kanalı, okuyacağımız gazete ve dergiyi ve takip ettiğimiz sosyal medya arkadaşlarımızı özenle seçmeli, haktan ve doğru yoldan asla sapmamalıyız. Zira tüm amellerin hesabını vereceğimiz günde pişmanlık fayda vermeyecektir. Rabbim bizi Hakkı Hak bilip Hakka itiba eden, batılı da batıl bilip ondan imtina eden Salih kullarından eylesin. Âmin.

HDP KİMİN KONTROLÜNDE

Kontrol kademelerinde kimler yok ki? Mesela Milli Eğitim Bakanlığı'nın üst kademe bürokratları, Milli Eğitim Bakan Yardımcıları, Milli Eğitim Bakanı, Cumhurbaşkanı Yardımcısı ve Cumhurbaşkanı.

HDP harfleri ile rumuzlandırdığımız proje, "Hapishaneleri Doldurma Projesi"dir.

Yazımızın başlığı bazı okuyucularımıza absürt gibi gelebilir. Bazı rakamlar verirse meramımızı daha iyi anlatabiliriz.

2002 yılında Türkiye genelinde hapishanelerde mevcut insan sayısı 59.429 imiş. 2019 yılı rakamlarını henüz bilmiyoruz ama 2018 yılında 253.535 kişi olduğunu haber kaynaklarından öğreniyoruz. Aaa! Kaç kat artmış, falan diye hesaba da girmemek gerek. Çünkü 16 yılda erken tahliye, şartlı tahliye, ya da af adı altında bu hapishaneler defalarca boşaltıldı. Yeniden, yeniden doldu. Bugün 2019 yılında bu rakamın 275 bin kişi civarında olduğunu tahmin etmek zor değildir.

Bu kadar suçlu nasıl üretildi? Bu hapishaneler nasıl dolduruldu. Yazıya başlarken "HDP'nin açılımı Hapishaneleri Doldurma Projesi" diye boşuna yazmadık. Bu kadar suçluyu üretmek için adeta özel bir proje uygulamak gerek. Elbette bunların bir kısmı henüz suçlulukları ispat edilememiş insanlarımızdan oluşmaktadır. Ama hapiste olduklarına göre rakamlara dahil edilmek zorundadırlar.

Şimdi bazı bilgileri alt alta sıralayalım:

Bugün hapiste bulunanların çoğunun, yaşları itibarıyla suç işlemeye müsait olan 18-50 yaş aralığında oldukları tahmin edilebilir. Bunların ortalamalarının da 24-30 yaş olduğunu varsayarsak, bizi bazı sonuçlara götürebilir. Bunların büyük çoğunun, bu günkü iktidar döneminde, Milli Eğitim'in okullarında okumuş olduğunu kabul etmemiz gerekiyor. 2002 yılında 7 -13 yaşında bulunan bu çocuklar ve gençler, bugün 24 ila 30 yaş aralığında bulunmaktadır. Yani hapishaneleri dolduranların tahmini ortalama yaşları... Bu rakamları aşağı veya yukarı doğru da esnetsek neticeye pek

etki etmez. Hapishaneler bunlarla dolduğu gibi, kapasite-
lerinin çok üzerinde tıkiş tıkiş olarak insan barındırmaktadırlar. Bundan dolayıdır ki hapishaneler yetmemekte, şimdilik 40-50 tane daha inşa etmek durumuna düşülmektedir. “Bu gidişle okul sayısı kadar hapishane mi inşa edilecek?” cümlesine neredeyse espri cümlesi olarak bakamaz duruma geldik.

Dünyada hapishanelerdeki insan miktarının artışında, Türkiye maalesef Gürcistan’dan sonra rekor oranla ikinci sırada bulunuyor.

Bu Milli Eğitim Sistemi’nden bu kadar suçlu nasıl çıkıyor?

Üstelik sözcüleri tarafından “dindar nesil” yetiştirme hedefleri olduğu ifade edilen bir sistem.

Başka bir istatistik oran daha var:

111 ülke arasında Milli Eğitim sisteminin verimliliği sıralamasında, Türkiye 104. sırada bulunuyor. Bu istatistiki oranlar utandırmakla beraber düşündürücüdür.

Bizim Milli Eğitimimiz ne yapıyor?

İnsanlarımızı eğitiyor mu, hapishaneleri doldurmak üzere adam mı yetiştiriyor? Biz dışarıdan gözlemliyoruz. En çok bakan değiştiren birim Milli Eğitim oluyor. Ama ne hikmetse her gelen bakan da kendinden önce uygulanan sistemi yerden yere vurarak, yeni bir sistem vaadinde bulunuyor. O da değişiyor ama değişmeyen sistemsizlik devam ediyor. Hapishaneler şişmeye devam ediyor.

Şimdi biliyorum bazı kardeşlerimiz düzenin diğer sistemlerini de suçlayacaklardır. Medyanın ahlaksızlık yayan içerikleri, sapık diziler, ticaret hayatının üç kağıtlıkları, yaygınlaşan kumar, fuhuş, zina, domuz eti, uyuşturucunun yaygınlaşması v.s. Ama düz mantığa göre buraları yönetenler de Milli Eğitimin tezgahından geçmektedirler.

Milli Görüş Lideri Muhterem Oğuzhan Asiltürk geçenlerde bir cümlelik bir ifade kullandı:

“Müslüman Allah’a inanıp, batının istediği gibi yaşayamaz.” Çok doğru olan bu sözü Milli Eğitim’e de uyarlayabiliriz:

“Yetiştirilmek istenen dindar gençlik, batının istediği şekilde eğitilip yetiştirilemez”

Milli Eğitim’de sistem arayışına giren her bakan, önce Avrupa veya Amerika’da tatbik edilmekte olan sistemleri araştırıp Türkiye’ye getirme telaşına giriyor. Ama onların istediği İslam Dini’ne göre dindar yetiştirmek değil, materyalist ve menfaatçi zihniyetli nesiller yetiştirmektir. Onları taklit edersek asla ahlak ve maneviyatçı gençlik yetiştiremeyiz. Üstelik onlar Milli Eğitimimizde, ahlakımızı ve aile yapımızı tahrip eden projeleri uygulamaya kalkarlar. Mesela; “Toplumsal Cinsiyet Eşitliği”ni dayattıkları İstanbul Sözleşmesi gibi... Mesela; Eğitimde Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Projesi (ETCEP) gibi...

O halde yapılacak olan ahlaki ve manevi köklerimizimize dönerek kendi sistemimizi oluşturmaktır. Bu konuda dünyanın en büyük gençlik teşkilatı olan Milli Gençlik Vakfı, Anadolu Gençlik Derneği, Şuurlu Öğretmenler Derneği gibi bu konu

ile uğraşan, tecrübeleri ve projeleri olan kuruluşlarla istişareler yapmalı; diğer sivil toplum kuruluşlarıyla, kanaat önderleriyle ve meslek mensupları ile istişareler yapmalı, teklifler almalı, kendi sistemimizi kendimiz oluşturmamız. Öğrencilerimizi önce ahlak ve maneviyat düsturuna göre yetiştirmeliyiz.

Amerika ve Avrupa odaklarına göre oluşturacağımız hiçbir sistem derdimize deva olmayacaktır.

Böyle giderse “Hapishaneleri Doldurma Projesi, HDP” tam kapasite devam edecektir.

HDP’sini himaye edenler de mesuliyetten yakalarını kurtaramayacaklardır.

EĞİTİM SİSTEMİ

**Ahlak ve maneviyat temelli ise,
Öğrencileri Taht’a çıkarırsınız.**

**Madde ve menfaat temelli ise,
Kereste veya tahta çıkarırsınız!**

SORGULAMAK NARKOZDAN ÇIKARIR

Bazı kavramlara, bazı veciz sözlere hayat yolculuğunda defaatle rast geliriz de henüz vakti zamanı gelmediğinden midir, bunlar üzerimizde büyük tesir bırakmazlar. Öylesine o kavramlarla tanışır, okur geçeriz. Tıpkı eğitim sistemimizin yanlış kurgusundan mütevellit; pratiğini bilmediğimiz, yaşamadığımız bir yığın bilgi ve malumatın bizde bir etki ve farkındalık yaşatmadığı, beynimize bu malumatların boca edildiği gibi. Ne zaman ki iş başa düşer, ciddi bir sorun yaşarız, o zaman bir problemin tüm yönleriyle tanışmak zorunda kalırız. Bu sefer o konuyu etraflıca öğrenir, tanımlamaya çalışır, farkında oluruz. Hayat boyu es geçtiğimiz, o bizde ilgi uyandırmayan kavramlar bize daha anlamlı gelmeye başlar. Tahsil yıllarımızdaki teorik bilgilere dahi başvurur konunun künhüne vakıf olmak isteriz.

Sözü, sorgulama ameliyesinin ehem-

miyetine getirmek istiyorum. İtiraf edelim sorgulamanın ne denli kıymetli, önemli bir cevher olduğunu, Milenyuma girdikten bu yana hep birlikte daha iyi anlamaya başladık. Dijital çağın bir cilvesi midir, hitlervari propaganda tekniğinin doğal bir sonucu mudur; bizim coğrafyamıza has itaat, beyat, reaya ve maraba kültürünün itidal üzere anlaşılabilmesi midir, her ne hikmetse, sorgulama ve irdeleme kabiliyetimizi yitirmiş bir hale geldik. Bu enformasyon çağı inanılmaz bir sığığa sürükledi bizi. Bu toplumsal travmayı toplum olarak nasıl atlatacağımız bilemiyorum. İşin daha kötü tarafı bir çoğumuz bir travma yaşadığımızın farkında bile değil.

Sorgulayıcı aklın, doğru düşünmenin, gerçeği ve doğruyu görebilme yetisinin bir insan için ne kadar kıymetli bir nimet olduğunu kavramamız için; popüler ve politik örnekleriyle “Kasketli

Ahmet”leri, “Sakallı Hüsnü”leri görüp şahit olmamız yetmiyormuş ki, “Kürtajcı Dede”leri ibretle izleyince biz de işin vahametini anladık. Peşinden gittiği liderlerini “vardır bir bildiği” ifadesiyle sorgulamamak, her yanlışına bir kılıf bulmak; her hareketini gizemli, efsunlu, mistik hikayelerle süslemek -hadi bu sefer biz söyleyelim- bu cahil türedilerin belirgin özellikleri oldu. Komplo teorileri ve şehir efsaneleri hiçbir devirde olmadığı kadar bu dönemde rağbet buldu. Kitlelerin kalplerinin ve zihinlerinin adeta işgal edildiğini söylersek abartılı söylemiş olmayız.

Dinimizin sadece ve sadece Peygamber Efendilerimize mahsustur diye vazettiği, hâşâ La yüs’el (sorgulanamaz) olma durumunu ve ismet sıfatını fütursuzca ve haddi aşarak; cemaat, siyaset ve kanaat önderlerine bu toplum yakıştırmadı mı? Yaşanan örnekleri burada

sahih zahiri ilmin yörüngesinden çıkarsa orada problem başlıyor. Tam da bu noktada “Bir şey haddini aşarsa zıddına dönüşür.” kaidesinin ne kadar güzel bir ifade olduğuna şahit oluyoruz. Esasında duracağımız yeri bilsek ve Allah’ın hadlerini aşmasak; maneviyatın lezzetini tatmış ve her türlü bid’at ve hurafeden, sorunlu alanlardan kendimizi korumuş olacaktık.

Samimiyetle bildiğimizle amel etsek biiznillah istikameti kaybetmezdik. Ciltler dolusu kitabı bilmeye gerek kalmadan İslam’ın temel prensiplerinden 8-10 temel kaideyi güzel öğrenip samimiyetle uygulamak, bizi bütün bu zihin bulanıklıklarından selamet kıyasına çıkarmaya yetecekti. Gaybın bilgisinin sadece Allah katında olduğu, sadece Peygamberlerin masum olduğu, kişinin kerametlerine değil istikametine bakmak gerektiği, İslam’ın sadece şahsi ibadet ve güzel ahlaktan ibaret olmadığı, Efendimiz’ in (S.A.V.) cihad peygamberi olduğu, rüya ile amel edilmemesi gerektiği, kalplerin bilgisinin Allah katında olduğu, bizlerin zahire göre hükmetmemiz gerektiği, kişinin namazının bizi aldatmaması lazım geldiği, bilakis ölçüde tartıda ticaretinde dürüstlüğüne önemli olduğu gibi; daha sayacağımız birçok hususa hakkını vererek hadiseleri tartarsak bile, inanın birçok yanıltan kurtulmuş olacaktık.

Aklı olmayanın dininin olmadığını, temyiz kudretine haiz olmayanın hesaptan muaf olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz. Birçok ibadette hür olmak, mukim olmak, akil ve baliğ olmak bir ön şart ve rükun olarak herhalde öylesine sayılmamıştır. Bir saat tefekkürün bin yıl ibadetten evla olduğu buyruğuna ne demeli. Kur’anın birçok yerinde “Akletmez misiniz?” “Düşünmez misiniz” mealinde hitaplar olduğunu da bir kez daha hatırlayalım. Yani bize akıl, bir aksesuar olarak verilmemiştir. Büyük bir nimet olarak bahşedilmiştir.

sıralamak yaralayıcı olacağı için bahsetmek istemiyorum. Yöneticilere hak ettiğinden çok daha fazlasını vererek bu toplum kendi canavarlarını doğurdu. Bu yöneticiler de baktılar ki mümbit bir saha var, bütün manevi değerlerimizi sömürdü ve istismar ettiler.

Sorgulamayan zihinler, sorgulamayan getireceği fikri sancıyı yaşamak istemezler, rahatlarını bozmak istemezler, konforlarından vazgeçmek istemezler. Hatta onurlu bir hayatın ne olduğunu bilmediklerinden, kendilerine adeta bir lütuf gibi sunulan küçük dünyalıklarla yetinirler. Bu yetinme duygusu kanaat kelimesiyle tarif edilemeyecek, asalakça bir hayata razı olma halidir ve zilletir esasında. Burada şunu belirtmemiz gerekir ki; sorgulamak bedel ödemeyi de beraberinde getirir.

Sorgulamamanın temelinde iki faktörün belirleyici olduğunu söyleyebiliriz; tembellik ve cehalet... Bilgi ve İrfandan yoksun, dünyaya ve dünya nimetlerine esir düşmüş, nefesine zor gelen araştırma ve çalışmayı yapmak istemeyen, hızlı köşe dönmeye hevesli, bedavacı beleşçi bir toplum görüyorum. Hal böyle olunca Yöneticileri için de çok rahat “Çalışıyorlar ama çalışıyorlar” da diye biliyor bu toplum. Bal tutan parmağını yalar müptezelliği başka hangi kafanın mahsulü olabilir. Şuurlu, ahlaklı, ilimle kendini donatmış, Allah korkusunu benliğine sindirmiş; helal, alın teri ile kazandığını yemek isteyen ideal bir toplum bu tür ucuzluklara paye verir mi?

İslam, itidal ve denge dinidir. Bunu hemen her konuda görebiliriz. Biz bir taraftan gaybe inanan, kerameti hak sayan, menkıbe ve kıssalarla İrşad olmuş bir İslam toplumuyuz. Buraya kadar hiçbir sorun yok ama ne zaman bidat ve hurafeler ve mistik metafizik alan, aklı selimin ve

“Sorgulamayan zihinler, sorgulamayan getireceği fikri sancıyı yaşamak istemezler”

Öyleyse tabii ki, aklımız selim olsun ama bu selim aklımızı da kimseye kiraya vermeyelim, kayıtsız şartsız irade teslim etmeyelim, gassal elinde meyyit olmayalım; İslam dairesinde düşünelim tefekkür edelim, ihlasla amel edelim; zulmü, haksızlığı, yanlış sorgulayalım. Sahabe efendilerimiz edep ve saygı sınırlarını muhafaza ederek halis bir niyetle ve sevgiyle Rasulullah’a bile sual sormadılar mı? Emiril mü’minine üzerindeki libasın hesabı sorulmadı mı? Yine Raşit halifeler “Biz yanılırsak bizi nasıl doğrultursunuz?” diye o seçkin cemaate sormadılar mı?

Boşnakların kahraman ve bilge lideri Aliya İzzetbegović’in şu sözleri, adeta Müslümanların bütün problemlerinin özetidir: “Ben olsam Müslüman Doğu’daki tüm mekteplere ‘eleştirel düşünme’ dersleri koyardım. Batının aksine, doğu bu acımasız mektepten geçmemiştir ve birçok zaafın kaynağı budur.”

Sizleri yormama ve yazının hacmini uzatmama adına ana fikir ve maddeler halinde söyleyeceklerimi kısa kısa sunmak istiyorum.

*İslam’ın ilk dönemlerindeki (asr-ı saadet ve raşit halifeler dönemi) siyasal katılım ve hürriyetçi yapı Siyasal Doğu ile değil, Siyasal Batı ile daha çok benzerlik arzeder. (Siyaset Bilimi Hocamız Prof. Süleyman Seyfi Ögün). Bu ifade

Batı'ya özenme asla değil bizim değerlerimizi anlayamama ile ilgili bir durumdur ve ayrı bir yazının konusudur.

*Tasavvufta teslimiyet hep vurgulanmıştır, istenmiştir. Bu konuyu idrak edemeyen müntesipler istikamet, şeriat ve adaletten daha ziyade işin keramet kısmına önem yüklüyorlar. Bu yanlışlığı görmek gerekir.

*Türkiye'de en özgürlükçü İslami Hareket, Milli Görüş Hareketidir. Bu hareket, ikna yolunu yöntem olarak benimsemiştir. Şuurlu Milli Görüşçüler davasına baskı, menfaat, minnet ile değil gönülden bağlıdırlar. Öğrencilik yıllarımızda sobasız odalarda bile kaldık, 6-7 kişi kaldığımız MGV evlerinde sabah uyanır 21 kişi ile kahvaltı yapardık, sohbetlerde toplantılarda Erbakan Hoca'yı yerden yere vuranlar bile olurdu. Oysa diğer camiaların muntazam konforlu yurtları vardı, ceplerine harçlıkları konurdu talebelerin, yemeklerinde kuş sütü eksik değildi ama bu rahat ve lüks bazı şeyleri kapatır sorgulamayı bitirirdi. Böyle yetişmiş bir neslin faturasını da milletimizce çok ağır ödedik.

* İyi niyetli soru ilmin yarısıdır. İhtilafta rahmet vardır. Bu hadislerinin manasına vukufiyet gerek.

* Bir yıl bile dolmadan gördük ki, denetleme ve sorgulama mekanizması iyi kurgulanmamış ya da bilerek istenmemiş bir başkanlık sistemi bizi felakete sürüklüyor. Sorgulamanın her cihetinin kıymetli olduğunu bu alanda da görüyoruz. Parlamenter sistemin, erkler ayırımının, parti içi muhalefetin, çoğunlukçu değil çoğulcu demokrasinin; faydalı işletilirse memleket hayrına olduğunu söylemek mümkün görünüyor.

*Son 17 yıldır memleketi yöneten aklın, önceleri ortak akıl söylemiyle ortaya çıkıp sonraları tek akıla takılıp kalarak, akıllara ziyan bir biçimde tebaası olan diğer akılları dumura uğrattığını gördük ve en büyük yanlışlarının bu olduğunu kenardan bizler de aklettik.

Hiz. Ömer Efendimiz kendisine hatasını iletenlere Allah razı olsun diyebilmeyi hayatında göstermiş ve bize de öğretmiştir. Bu erdeme sahip olma derdinde olmalıyız. Nefsaniyetten, evham ve vesveseden, aşırı şüphecilikten, özel

hayatı tecessüsten uzak; itidal üzere bir merak ve sorgulama, özeleştirme mekanizması faydalıdır ve kurumlar için hayatidir. Münazara diye bir yöntem, muhalefet diye bir sistem, istişare diye bir yol asla öylesine değildir. Böyle olunca ister yönetilen ister yöneten olalım sorgulamaktan ve sorgulanmaktan çekinmemeliyiz, asla korkmamalıyız.

Bir hadis-i şerifle konuyu bitirmek istiyorum. Peygamber (s.a.s) şöyle buyurmuştur; "Sizler cehalet (bilgisizlik) ve dünya sevgisi denilen iki sarhoşluğa düşmediğiniz, Emr-i bil Ma'ruf ve nehy-i ani'lümünker görevinizi hakkıyla yerine getirip Allah yolunda da cihada devam ettiğiniz sürece, Allah'ın apaçık ve dosdoğru yolu üzerinesinizdir."

Ne hikmetse, hadiste buyrulan bu iki sarhoşluk ifadeleri, benim aklıma Merhum Erbakan Hoca'nın kandırılan, uyutulan insanımız için kullandığı "narkozlanma" ifadelerini hatırlatıverdi.

YENİ EĞİTİM SİSTEMİNDEN NOTLAR

Eğitim camiası geçmiş olan ve eğitimin içerisinde Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk'un göreve gelmesiyle birlikte; eğitim çevreleri başta olmak üzere toplumun her kesiminde, eğitim ile ilgili çok olumlu beklentiler gelişmiştir. Kendisiyle ilgili beklentiler çok yüksek ve eğitimin yıllarca birikmiş sorunları çözüm beklemektedir. Göreve geldikten sonra uzun bir süre sessizliğini koruyan, bu arada yapılması gereken değişimleri istişareye açan Bakan Ziya Selçuk Mayıs ayında nihayet ilk açıklamayı yaptı. Eğitim sistemi ile ilgili Ortaöğretimde yani liselerde yapılacak değişiklikleri bir bir sıraladı.

Türkiye'nin en büyük eğitimci derneği olan ÖĞ-DER'inde basın açıklamalarında sürekli vurguladığı birçok husus; dil eğitiminin seçmeli olması, ders sayılarının ve ders saatlerinin azaltılması ve okullarda etkinliklerin artırılması kabiliyetleri ön plan çıkaran eğitim anlayışına geçiş konusu gibi birçok konuda yapılan değişiklik öngörülüyor.

Artık liselerde 15-16 farklı ders yerine az sayıda zorunlu ders ve toplamda

7-10 arası ders öngörülüyor. Böylece öğrenciler bir dersi daha çok sayıda görme imkânı bulacak bunun yanında seçmeli dersleri kendi seçebilecek. Bunun yanında dersler uygulamalı olacak ve öğrencinin okulda sürekli ders görmesi yerine beceri kazanmasına yönelik çalışmalar artacak. Yüzeysel öğrenme yani malumat sahibi olma yerine konularda derinleşme sağlanacak. Teste dayalı bir eğitim yerine hayata dair dersler artırılacak. Okullar 15 tatil ve yaz tatilinin dışında da tatil olacak. Öğrenciler belli dönemlerde nefes alacaklar.

Öncelikle şunu da ifade etmeliyim ki eğitim sistemine dair yapılan bugüne kadar ki değişiklikler uzun mesafeli olmadı. Yapılanlar eğitimin ve eğitimcilerin sorunlarını çözme noktasında çokta faydalı olmadı.

Bakanlığımız önce nasıl bir insan yetiştirmek istediğini ortaya koymalı. Belirlenen ölçülerdeki bu insanı yetiştirecek öğretmeni önce buna uygun yetiştirmeli, eğitim sistemini ve müfredatları buna göre ayarlamalıdır.

Sürekli yapılan değişiklikler batı kopyalı uygulamalar uzun süreli olmuyor ve eğitim camiasına güvensizlik getiriyor. Bakanlara, bürokratlara göre bir sistem değişikliği değil 20 yıllık 30 yıllık ilkeler belirlenmelidir. Zorunlu eğitim kapsamında örgün eğitimdeki okullarda tutulan problemler, örgün eğitim içerisinde okumak istemeyen birçok öğrenci eğitimi ciddi aksatıyor. Farklı disiplin olaylarına öğretmene ve akranlarına karşı şiddete sebep oluyor. Okullarda ortalama ile geçme yani 6-7 dersi zayıf olan bir öğrencinin ders ortalamasını tutturup sınıf geçmesi eğitimi ciddi aksatıyor.

Avrupa Birliği'nin eğitim sistemine dair istekleri, ETCEP gibi AB projeleri gençliğe ve eğitime ciddi zararlar veriyor.

Eğitimde denetimsizlik başıboşluk meydana getiriyor. Eğitim yönetimi iş ve işlemleri, eğitim faaliyetleri rehberlik ve denetim manasında ciddi bir yapıya kavuşturulmalıdır. Sadece akademik başarıya yönelik uygulamalar, teste dayalı anlayış birçok önemli hususun göz ardı edilmesine sebep oluyor.

Bakanımız Ziya SELÇUK beye özellikle şunu belirtmek isterim ki derdimiz sadece PİSA verilerinde yükselmekse, verilerde çitayı yukarılara taşımaksa yapılan değişiklikler buna dair olursa belki 5-10 basamak atlanabilir ancak milletimizin Milli Eğitim Bakanlığından beklediği medeniyet değerlerimize uygun “Millî” bir eğitim sistemi arzusu başka bir bahara kalır. Bakanlığımız yeni değişikliklerde dünyayı tanıyan, gelişmeleri takip eden, sorunları çözen bir öğrenci arzularken Milli ve Manevi değerlerimizin kazandırıldığı, millî tarih ve millî kültür şuuruyla sahip fertler yetiştirmek ayrıntısı gözden kaçırılmamalıdır. Pergelin sabit noktası kadim değerlerimize mi yoksa bugüne kadar olduğu gibi batı merkezli uygulamalara mı konulacak bunu kısa zaman sonra göreceğiz. Ümit ediyorum ki bundan sonra kendi değerlerimize dönelim.

Bugüne kadar yapılan değişiklikler Bakan merkezli olduğu için bakanlarında görev süreleri dikkate alındığında yapılacak değişiklikler bakana bağlı olmadan süreklilik haline getirilmelidir. Bugüne kadar sistemde sürekli yamalar yapıldı ancak bakanlardan sonra birçoğu değiştirildi.

Son yapılacak değişiklikleri olumlu bulduğumu söyleyebilirim. Eğitim camiasında da gördüğümüz kadarıyla yeni yapılan değişikliklere destek var. Bakan beye bu konuda güven var. Ancak hem şahsımda hem de eğitim camiasında gördüğümüz kadarıyla geçmiş tecrübeler dayalı bazı endişeler var. Bunları da bir eğitim STK’sı temsilcisi vasfı ile dile getirmek istiyorum.

Birincisi okulda ders sayıları azaltılırken ders saatleri artırılıp günlük 8 saat okulda tutulacaksa gerçekte çok şey değişmeyecek. Çünkü öğrenci okulda günlük 8 saat ders görmekten ciddi manada sıkılıyor. Ders saatlerinin lise-lerde 30 saat ve kademeli olarak diğer ortaokul ve ilkokulda 30 saatten daha az olması beklenen bir istek. Zorunlu dersler azaltılırken öğrenci yine derslere boğulacaksa bunda çok faydası olmayacak. Ders olmadığı saatlerde öğrencinin kabiliyetine göre bir spor, sanat ve kültürel çalışmalar gibi etkinliklere yönlendirilmesi faydalı olur. Okul spor salonları daha aktif kullanılabilir.

Ders çizelgeleri incelendiğinde özellikle 9. Sınıflarda bazı dersler zorunlu dersler içerisinde yer alırken, bazı temel derslerin yer almaması, spor ve sanat etkinliklerinin sayısının az olması dikkat çekmektedir. Yeni lise sisteminde ayrıca ders saatlerinde azalma yok gibi görünüyor. Ders çeşitlerinde azalma görülmektedir. Bazı derslerin birleştirildiği farklı bir ders adı altında toplandığı görülmektedir. Eğitim sistemi etkili yöneltme esaslarına göre şekillendirilmediği takdirde ders seçiminin çok da anlamlı olmayacağı görülmektedir.

Zorunlu dersler içerisinde tarih dersi gibi bir dersin olmaması doğru değil. Lise 1. Sınıftan itibaren tarih bilgisi ve şuuru verilmeli. Tarih dersi sadece 12.sınıfta zorunlu dersler içerisine konulmuş bu da yetersiz. Öğrenci isterse hiç tarih dersi görmeden eski Orta Asya’yı, İslam Tarihi’ni ve Osmanlı Tarihi’ni öğrenmeden 12.sınıfa gelebilir.

Daha önceki bakan döneminde konulan Peygamberimizin (sas) hayatı, Kuran-ı Kerim ve Temel Dini Bilgiler seçmeli dersleri gidecek gibi görünüyor. Sadece öğrenciye bırakılacak seçmeli dersler olacaksa bu derslerin okullarda seçilmesi oldukça zor görünüyor. Bu yüzden seçmeli derslerde velinin de onayı olmalıdır. Din dersleri ilköğretim 2. Sınıftan itibaren verilmeli. Gerçek din eğitimi ilköğretim hatta ana-okulunda yeterince verilmeli ve ders kültür olarak değil gerçek bir din eğitimi verilerek bu ihtiyaç giderilmelidir.

Milli Eğitim Bakanlığının yeni belirlediği ara tatil dönemlerinde öğretmenler de tatil yapabilecek mi belirsizliği var.

İllerde yapılacak yönetici atamalarının Eylül 2019 sonlarına sarkması doğru değil. Tüm iş ve işlemler yaz aylarında 1 Eylül’e kadar tamamlanıp okullar yönetici ve öğretmenleriyle düzene girmeli. Yönetici ve öğretmenler öğrenci gelmeden belli olmalıdır.

Birçok dersin zorunlu ders olmaktan çıkarılması üzerine norm fazlalıkları ile ilgili nasıl bir çözüm üretilecek konusunda belirsizlik var.

Üniversite sınavı bilgiye ve teste dayalı olduğu müddetçe test sistemi de ezbercilikte devam edecektir.

Derslerde özellikle matematik derslerinde hayatta lazım olmayan konular müfredattan çıkarılarak sadelik sağlanmalıdır.

12 Yıl zorunlu eğitim devam edecek mi yoksa lise zorunlu olmaktan çıkacak mı, Liselerde 4.sınıf kaldırılacak mı? Çıraklıkta devam etmesi gereken, açık lisede okuması gereken, okumak istemeyen öğrencileri zorla okula getirmek ne kadar mantıklı ve verimli?

Gençlere yönelik olarak yapılan tüm anketlerde en önemli sorun, gelecek kaygısı ve işsizlik çıkıyor. Buna yönelik iş imkânları artırılarak ve iş imkânlarına göre okullar açarak gençliğin çaresiz kalması engellenmelidir. Meslek eğitimindeki arızalar giderilmelidir.

Milli Eğitim Bakanlığımız yeni eğitim öğretim çalışma takvimini de birkaç gün önce kamuoyu ile paylaştı. Eğitim öğretim takviminde yapılan değişiklik farklı perspektifte değerlendirildiğinde; eğitimde olumlu katkı sunacağı ile ilgili beklentiler tartışılmalıdır. Milli Eğitim Bakanlığı daha önceki açıklamalarında bölgesel farklılıklar olabileceği ile ilgili yasal düzenlemelerden bahsetmişti. Ancak kamuoyu ile paylaşılan takvimde ek olarak birer haftalık iki ara tatilin planlandığı görüldü. Turizm çevrelerince olumlu karşılanan değişikliklerin, eğitim öğretilde başarı üzerindeki olumlu ve olumsuz katkıları ve bölgesel farklılıklar farklı değerlendirilmelidir.

Sonuçlarının hemen bugün yarın alınmadığı yapılan yanlışların gençliğin geleceğine büyük etkiler oluşturduğu bunun için eğitim sisteminde geçmişteki hüsrancı yaşamamak için gerekirse on kez düşünülmeli ve bir kez karar verilmelidir. Eğitimcilerin katkısının olmadığı ve ikna edilmediği bir sistemde uygulaması uzun sürmüyor.

Değişikliklerin ülkemize ve milletimize hayırlar getirmesini, yıllardır özlenen ve milletimizce beklenen “millî” bir eğitim sisteminin en kısa sürede geçilmesini diliyorum.

BAŞARININ YOLU EVDE MUTLU OLMAKTAN GEÇER!

Uyum, disiplin, başarı ve mutluluk bireylerin evde mutlu olması ile ilişkilidir. Evde mutlu olmayan bireyler okulda, işte, sosyal hayatta da mutlu ve başarılı olmakta zorlanırlar. Aile bireyleri evde neden mutlu değil-ler? Bunun sebepleri üzerinde durmak ve etkenleri değerlendirmek gerekir.

Aile bireylerinin evde mutlu olmama-larının sebepleri, anne babaların ço-cuklarını koruma içgüdüğü ile aşırı ko-ruyucu tutum sergilemeleri, çocukların bu durumdan kurtulmak için anne babaları zorlamaları, aile bireylerinin birbirlerine güvenmemeleri ve korku-larını, kaygılarını, istek ve ihtiyaçlarını birbirlerine açık yüreklilikle söyleme-meleri olarak sıralanabilir.

Anne babalar, genellikle çocuklarının geleceği ve güvenliği ile ilgili korku-larını endişelerini ifade etmek yerine korku ve endişenin sebep olduğu öf-kelerini dile getirmek gibi yanlış bir tu-tum sergilerler. Bunun sonucu olarak öfke ve endişe içeren ifadelerle başla-yan konuşma, anne baba-çocuk iletişi-mini, güvenini bozarak bu iletişimi ze-deler. Bu tutum çoğu zaman kavgalara neden olur. Bu durumlara bağlı olarak çocuklar aileleri yerine akran grupları ile iletişime geçip aileden uzaklaşıp ve

çocuk yeni ve kontrolsüz ortamda ha-talı davranışlar içine girer.

Aile içi mutluluğumuzu zedeleyen di-ğer bir etken de bireylerin birbirlerini duymuyor, iştmiyor, anlamıyor, birbiri-ne teşekkür etmiyor, duygu durumla-rının farkına varmıyor olmalarıdır. Bu olumsuzluk bir süre bireylerin ailede sorun yokmuş gibi davranmalarına se-bep olabilir ancak belli bir zaman son-ra aile bireyleri kendilerini dinleyen, anlayan, duyan ve içinde bulunduğu sıkıntılı durumlardan, davranışlardan, sıkıntılı ortamlardan kurtulmak için aileler yerine akran guruplarından, sosyal medyadan yardım almaya çalış-ırlar. Dışarıdan alınan ve sorunun ta-raflarının çözümü dâhil olmadığı yak-laşımlar sorunları çözmek yerine, daha da karmaşık hâl almasına neden olur.

Son zamanların yaygın sorunu hâline gelen aile bireylerinin birbirlerinden uzaklaşıp, yalnızlaşıp sosyal medya-nın derin vadilerinde kaybolmalarıdır. Yalnız, kaybolmuş ve anlaşılamayan bireyler birbirleri ile öfke içeren ko-nuşmalar veya birbirlerini yok farz eden tutumlarla iletişim kurmaya çalış-maktadırlar.

Bu karamsar tabloyu yaşayan birey-

lerden oluşan aileler ve bu ailelerden oluşan toplum mutsuz, yalnız, başarı-sız, değerlerinden uzaklaşmış, şuurunu kaybetmiş, ideal ve hedeflerinden uzaklaşmaktadırlar.

"Ne yapmalı?" sorusunun cevabı ola-rak birbirimizi fark etme, farkı fark et-tirme, aktif dinleme-anlama-duyma, birbirimizle sorun çözmek için konuş-mayı deneme, öfke ve kırgınlık yerine temelde yatan korku ve kaygıları ön-celikle paylaşma gibi davranışlar sıra-lanabilir. Bu davranışlar aile içi iletişim ve mutluluk için daha iyi olacaktır.

Birbirimizi duygusal olarak anlayarak, birbirimizin fizyolojik ve psikolojik ih-tiyaçlarımızın farkına vararak, sosyal özelliklerimizin farkına vararak ve fark edilen özellikleri iyi niyetle değeren-direrek aile içi mutluluğumuzu büyük oranda artırabiliriz.

Evde rahat ve huzuru bulan, bunu hisseden aile bireyleri, özelde çocuk-lar ve öğrenciler, evde, sosyal hayatta ve okulda başarı, uyum, disiplin, millî şuur, millî değerler, evrensel değerler, kişisel mutluluk, ülke mutluluğu ve dünya mutluluğu konularında daha başarılı olacaktır.

Türkçe

MİLLÎ EĞİTİMİN VE YENİ MODELİN NERESİNDEN TUTALIM?

Güzel Yazamama ve Konuşamama

Geçen ay içerisinde Millî Eğitim Bakanlığı ile TRT Genel Müdürlüğü tarafından haber spikerleri ile iş birliği yapılarak, öğretmenlerin Türkçenin kullanımı ve diksiyon eğitimlerini içeren "Önce Türkçe" Projesi başlatıldı. Amaç, Türkçenin iyi ve yerinde kullanımını sağlamak. Bunun için öğretmenler peyder pey eğitime alınacakmış. Proje, "Söz Varlığı Projesi" ile bütün çocuklarımızın hangi kelimeleri, hangi yaşta ne şekilde kullanacağı; kitaplarda, yayınlarda bu kelimelerin yer almasının nasıl uygun olacağı; öğretmenlerin, velilerin ve toplumun tüm fertleri için kelimelerin ne şekilde kullanılacağı konusunda çok kapsamlı bir proje iddiasında.

Evet dil önemli. Dil olmadan düşünce, kültür, tarih ve medeniyet olmaz. Yazılı dili olmayan kültürler ve medeniyetler yok olmuşlardır. Geline süreçte ne yazık ki yüz-yüz elli kelime dağarcığına sahip bir nesille karşı karşıyayız. Gelişen teknoloji ve akabinde teknolojik bağımlılık çocuklarımızın hem konuşma kabiliyetini hem de yazma kabiliyetini zayıflatmıştır. Teste dayalı eğitim sistemi henüz ilköğretim birinci sınıfta uygulamaya konuluyor. Çocuklar yazı yazmak istemiyor. İki kelimeyi bir araya getirip cümle kurmakta zorluk çekiyorlar. Kurabilirlerse cümle içinde büyük harf küçük harf bir birine girmiş durumda. Düşüncelerini yazıya aktaramıyorlar. Lise öğrencilerini dahi klasik sınav yapamıyoruz. Çünkü yazıları o kadar kötü ki okunamıyor. Okunsa bile harf

ve imla hatalarıyla dolu. Noktalama işaretlerindeki yanlışları ve eksikleri saymıyorum bile. Çocuklar sorulara doğru kelimelerle cevap veremiyor ve daha da kötüsü cümle kuramıyorlar. Cümle kuramayan bir lise gençliği... Durum sanıldığından da vahim aslında. İşin poz ve reklam kısmı bir tarafa bırakılarak en kısa zamanda tedbir alınmalı. Eskiden olduğu gibi birinci sınıftan itibaren tekrar Güzel Konuşma ve Yazma dersi zorunlu olarak verilmeli. Çocuk güzel yazı yazmayı ihtiyaç olarak hissetmeli. Kompozisyon saati olmalı ve bütün kademelerdeki öğrenciler, mektup yazmaktan tutun; deneme, öykü, fıkra, anı, gezi türü yazılar yazmaya mecbur tutulmalı. Teste dayalı sınav sisteminden vazgeçilerek sınavlar klasik yapılmalı. Ancak sayın Bakan tarafından açıklanan yeni eğitim modelinde bununla ilgili hiçbir düzenlemenin yapılmadığını görüyoruz. Zorunlu derslerin sayısı azaltılarak seçmeli derslere ağırlık verilen yeni Eğitim Modelinde Güzel Yazma ve Konuşma dersi en azından seçmeli olabilirdi. Ama maalesef yok.

İmam Hatipler İmam Yetiştirmiyor

İmam hatip liselerinin normal liselerden bir farkı kalmadı. Özelliğinden işlevinden uzaklaştırılmış durumdadırlar. Yeni Eğitim Modelinde imam hatip liselerine dönük bir iyileştirme yapılmamıştır. Gerek hedefler ve gerekse içerik olarak imam hatip liseleri işlevsiz bir durumda bırakılmıştır. Geçen haftaların birinde Cuma namazını kılmak üzere başkanlığın bir kurumundaki mescidine gittik. Ankara'nın en

prestijli ve proje imam hatip lisesinden öğrenciler, Cuma namazı kıldırmak üzere bu mescide tatbikat amaçlı geliyorlar. İmam hatip öğrencisi hutbeye çıktı ve hemen hutbenin başında okunması gereken ayeti ve hadisi şerifi okumakta zorlandı. Heyecandandır diye düşünürken öğrencimiz hutbenin Türkçe kısımlarında bülbül gibi şakıdı. Ancak Arapça okunması gereken yerlerde zorlandığını, kelimeleri telaffuz edemediğini, yarım yamalak tamamladığını görünce öğrencinin Kur'anla çok da haşır neşir olmadığı kanaati bende uyandı. Namazda Fatiha suresinin dahi mahreçlerini doğru çıkarmadığını, hele hele İhlas suresinden sonra Kevser suresine geçip, onu tamam edemeyince Nas suresine geçip, onun da son ayetini okuyamadan rükûa gidince anladım ki, bu imam hatip öğrencisinin namazla da sıkı bir bağı yok. Bu öğrenci sadece bir numune. Ne yazık ki imam hatip liseleri gerçek mecrasından çıkarıldılar. Bu okullarda hedef iyi insan, takvalı örnek Müslüman yetiştirmek değil artık. Fen ve Sosyal Proje kapsamına alınarak üniversiteye en çok öğrenci gönderme yarışındalar. Bunun da mevcut iktidarcı siyasal ve sosyal sebepleri var tabi ama o konuya girmeyeceğiz. İmam hatip lisesinde okuyan öğrenciler arasında belki binde biri imam ve ya din görevlisi olmayı düşünüyor. Öğrencilerden namaz kılanların oranı %10'lar seviyesinde. Geçenlerde bir sosyal medya paylaşımında bir imam hatip öğrencisi iki arkadaşının imam olarak atandığını duyurmuş ve "Bu vesileyle namaz kılmaya başladılar." diye de temennisini yazmıştı. Üzülmek ve şaşırarak görmek gerekir ama şaşırıyoruz. Çünkü bu vahim durumu daha önce defalarca ifade etmiştik. Bakanların, en üst düzey bürokratların dahi çocuklarını gönderdiği Türkiye'nin en prestijli imam hatip lisesinde okuyan öğrencinin durumu buysa diğerlerini düşünemiyorum. Yapılan araştırmalarda deizmin, ateizmin imam hatipli öğrenciler arasında da yayıldığı görülüyor. Yeni Eğitim modelinde bütün sınıflarda zorunlu olan Bilgi Kuramı dersi tamamen Yunan paganizmi ve batı felsefesiyle yoğrulan bir ders olacağından ateizm ve deizm bütün liselerde olduğu gibi imam hatiplerde de hızla yayılacak gibi. Korkarım ki bu gidiş Kuran okumayı bilmeyen, Kuran adabından uzak, beynamaz imamların mihrapta durduğu bir zamanın habercisi.

MAK Danışmanlık Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Ali Kulat, bir televizyon programında şu çarpıcı örneği aktarıyor: "Biz bir soru sorduk insanlara... Bu sorunun aynısını yıllar önce Özal zamanında bir araştırma firması da sormuş... 'Karı koca olarak aniden bir yere gitmek zorunda kalırsanız, çocuğunuzu aşağıdaki komşulardan hangisine teslim edersiniz?'"

Meslek grupları sıralanmış... Doktor var, polis var, hâkim var, vs... hangisine teslim edersiniz? Çok ilginçtir o yıllarda ilk sırada din görevlisine teslim ediyorlar; imam, müezzin veya Kur'an kursu hocasına...

Biz yaptık araştırmayı... İlk 10'da dinle anılan kimse yok... Niye biliyor musunuz? Toplumda dine, dindara güveni minimize ettik de ondan... Geldiğimiz nokta bu... Başarı nerede burada?"

"Dindar nesil yetiştireceğiz" diyerek yola çıkanların 15 yılda dini de dindarlığı da toplumu da getirdiği nokta ne yazık ki bu...

Teneffüsler ve Ara Tatiller

Gündemden hiç düşmeyen bir konudur teneffüs saatleri. 2023 vizyonunda teneffüs aralığının artırılması öngörülüyordu. Antalya'da 12 pilot okulda 40dk ders 40dk teneffüs projesi uygulamaya konuldu. Sayın cumhurbaşkanı da teneffüslerin 15 dakika olacağını belirtti. Önümüzdeki eğitim-öğretim yılında uygulanacak. İlkokullar için faydaları olabilir. Araştırmacı, yetenekli lise öğrencileri için de faydaları olabilir. Ama haylaz öğrenciyi nasıl zapt edeceksiniz? Meslek liselerindeki ve niteliksiz(!) okullardaki öğrenciler için bu süre okulu yakıp yıma süresidir. Finlandiya'yı, Kore'yi, İsveç ve İzlanda'yı taklit etmekten vazgeçelim artık. Bizim öğrencilerimiz kendimize has öğrencilerdir. Geliştireceğimiz sistem de kendimize has olmalı. Artık fitratımıza mı uygun dersiniz, doğamıza mı uygun dersiniz, ne dersiniz deyin. Bize uygun bir sistem olmalı. Açıklanan Yeni Eğitim Modelinde Kasım ve Nisanda beşer günlük iki ara tatil uygulamasına önümüzdeki yıl başlanacak. Bu öğretmenler için de öğrenciler içinde moral ve motivasyon açısından yararlı bir uygulama gibi görünüyor.

Meslek Liseleri Kapanmayla Karşı Karşıya Kalabilir

Daha önce de söylemiştik; meslek liseleri memleket meselesidir. Yeni Eğitim Modeli'nde meslek liseleriyle ilgili hiçbir düzenleme mevcut değil. Meslek liseleri adeta yok sayılmıştır. En başarılı öğrencilerin meslek liselerine yönlendirilmesi gerekirken bakanlıktan gelen yazılar niteliksiz(!) okullarda dört ve üzeri zayıfı olan öğrencilerin meslek liselerine yönlendirilmesi isteniyor. Bu durum meslek liselerini kapatmakla eş değer aslında. Öte yandan adrese dayalı kayıt dönemiyle birlikte meslek liselerine öğrenci teveccühü olmuyor. Kaydolan öğrenciler de elenip kalan en başarısız öğrenciler. Adeta boynuna ip geçirilmiş idamlık mahkum psikolojisiyle okula geliyorlar. Devamsızlık oranları hayli yüksek, birinci dönemin sonunda öğrencilerin % 10'u devamsızlıktan kalmış durumda. Devam edenlerin ders başarıları çok çok kötü. Mezun öğrencilerin büyük bir bölümü, mezun olduğu alanın dışındaki işlerde çalışıyor. Sözleşmeli asker, güvenlik görevlisi olmayı tercih ediyorlar. Meslek liseleri ile ilgili geniş bir yapısal reforma ihtiyaç var. Ancak görüyoruz ki meslek liseleriyle ilgili hiç bir şey yapılmıyor. Sanayide ve imalatla çalışacak kalifiye eleman temini için en iyi yaptığımız şeyi, dışardan eleman ithalatını yapmak zorunda kalabiliriz.

Meşhur deyiş; deveye sormuşlar "Boynun neden eğri?" diye. O da "Nerem düzgün ki" demiş. Ne yazık ki bizim eğitimimizin durumu tam da bu. Yeni Eğitim Modeliyle ilgili söylenecek şey, "Motoru ve kaportası eski arabaya sadece pasta cila yapıldı."

BİREY TOPLUM VE DEVLET

Birey denilince, siyasi terminoloji açısından ilk akla gelen liberalizmdir. Nitekim liberalizmin en önemli iki ilkesi bireycilik ve özgürlüktür. Toplum veya toplumsal (sosyal) hayat denilince de şüphesiz akla ilk gelen ideoloji sosyalizm, komünizmdir. Devlet kavramı ise en çok faşizmde baskındır. Çok ilginçtir ki Müslümanlar arasında bireyciliği, toplumculuğu ve devletçiliği savunan aydınlar vardır. Bununla liberal Müslüman, sosyalist Müslüman, devletçi Müslüman gibi sentezcileri kast etmiyorum. Kast ettiklerim bazı Müslümanların bu kavramlardan en çok birine ağırlık verdiği, onda yoğunlaştığıdır. İslam'ın bu kavramlara biçtiği değere geçmeden önce birey, toplum ve devletle ilgili genel bir değerlendirme yapmakta fayda var.

Toplum da devlet de bireylerin bir araya gelmesinden oluşmuştur. Olaya bu yönüyle bakıldığında aslolanın birey olduğu ortaya çıkar. Ancak tek başına birey, kendi için bile yetersizdir. Daha bebekken başka bireyler tarafından yeme-içme, giyim, barınma, korunma

vb. ihtiyaçları karşılanmalıdır. Yetişkin hale geldiğinde zaruri ihtiyaçları ve yaşamak için yine birilerine ihtiyacı vardır. Gelişmiş ülkelerde bile binlerce insan evsiz, aç, zelim bir şekilde yaşamaktadırlar. İnsanların başlangıçta ilkel ve hayvanlar gibi doğal yaşam ortamında olduğunu savunan antropologlar ve sosyologlar, doğal tehlikelere, vahşi saldırılara, hastalık vb. sorunlara karşı güç birliği oluşturmak amacıyla toplu yaşam tarzını benimseyerek, yazılı olmayan doğal toplum sözleşmesi kapsamında bir araya geldiklerini ileri sürerler. Ancak bu bile insanların, saldırılardan, baskılardan, açlıktan vb. tehlikelerden kurtuldukları anlamına gelmez. İç huzur ve bireysel hakların korunması için bazı kurallar konulması, bunun için yaptırım gücünün olması ve dış güçlerin saldırılarına karşı güçlü bir devlet oluşturulması gerektiğini düşünmüşlerdir. Bu nedenle bireyler önce aile kurdular, akraba ve sülale birliği, daha sonra kabile, aşiret birliği, şehirleşme, site devletler, güçlü devletler ve imparatorluklar kur-

ma yoluna gitmişlerdir.

Bireyciliği savunanlar genel olarak topluma ve devlete karşı değillerdir ama bireyin haklarını toplumun haklarından ve devletin çıkarlarından üstün görürler. Onlara göre birey bütün değerlerin kaynağıdır, toplumsal ve kurumsal yapıların üzerindedir. Bireysel hak ve özgürlüklerin öznesi aile, sınıf, cemaat, toplum, devlet değil bireydir. Sivil ve resmi oluşumlar bireylerin hak ve özgürlüklerini korumak için vardır. Bu oluşumların içerisindeki her bir bireyin menfaat ve çıkarı toplumsal menfaat ve çıkarın teminatıdır.

Başlangıçta bu görüşler çok makul ve masum görülebilir ancak fiziksel, ruhsal, mantıksal olarak zayıf bireyler, kendilerinden daha güçlü, daha çalışkan, daha zeki insanlarla nasıl mücadele edecek? Büyük balıkla küçük balığın aynı akvaryuma konulup büyüğün küçükleri yutmasına izin mi verilecek? Bunun önüne geçmek için sivil ve resmi kurumlar oluşturularak adaletin sağlanması gerekiyor. Bunu yerine ge-

tirirken güçlü bir otoriteye de ihtiyaç duyulmaktadır.

Egemen sınıfın bireyciliği ön plana çıkarak sayılı büyük patronların, soyluların, din adamlarının, çoğunluğu oluşturan toplumun büyük bir kesimini; yoksulluğa, açlığa, sefaletle mahkum etmesine karşı toplumculuğu savunan sosyalist ideologlar ortaya çıktı. Bunlar başlangıçta devlet kurumlarının yöneticilerine de karşı çıktılar. Çünkü devleti yönetenler de bu patronlar, aristokratlar ve din adamlarıyla birlikte hareket ediyordu.

Toplumculuğu siyasi bir ideoloji haline getiren sosyalistler, bireyciliğin bireysel hakları toplum ve devletin üzerinde görmesine karşı toplum menfaatlerinin (kamu yararının) üstünlüğünü genel eşitlik ilkesi kapsamında kabul etmişlerdir. Onlar da bireyciler gibi toplumun devlet otoritesi tarafından ezilmesine, haksızlığa uğramasına karşı çıkmışlardır. Ancak sosyalistler toplumun, bireyden de devletten de önemli ve üstün olduğunu savunmuşlardır. Marxizm dışında hemen hemen bütün sosyalist liderler ve oluşumlar, işçi sınıfı tarafından gerçekleştirilecek sosyalist bir devrimin ardından devlet otoritesinin ortadan kalkmasını, insanların gerektiği taktirde doğal yollardan savunma ve adalet mekanizması oluşturması gerektiğini, liderler sultasına son verilmesi gerektiğini savunmuşlardır. Marxist sosyalistler ise geçici süreyle proletarya diktasının devlet mekanizmasını elinde tutması gerektiğini, ileriki aşamalarda liderlik sultasına ve diktatörlüğe son verilmesi gerektiğini savunmuşlardır. Teoride devlet diktatörlüğüne sahip liberal bireyciler de toplumcu sosyalistler de devlet otoritesi sayesinde varlıklarını ve egemenliklerini sürdürmüşlerdir. Liberalizmin de toplumcu sosyalizmin de en ileri aşaması anarşizmde, yani devletsiz, lidersiz bir yönetim sisteminde kesişir. Faşizmde ise teorik olarak da pratik olarak da devletçilik esas alınmıştır. Bireyin de toplumun da menfaatleri devlet menfaatlerinden öncelikli olamaz. Devletin varlığı, birey ve toplumun varlığının teminatıdır. Özellikle Marxist sosyalizm ve bol-

şevizm tepki olarak gelişen faşizm, bireyi de faşist toplumun ve devletin menfaatinin sağlanmasında bir araç olarak görür. Birey devletin güçlenmesi amacına hizmet etme işinde işe yaradığı sürece kullanılan, işe yaramadığı zaman da bir kenara bırakılan bir alet gibidir.

İtalya'da faşizm birinci dünya savaşından önce başlamış, 1922'den sonra iktidar olmuş, 1942-1945 yıllarında da zirveye oturmuş ve 1945'te liderleri Benito Mussolini'nin öldürülmesiyle de son bulmuştur. Mussolini "Devlete karşı hiçbir şey olmaz, devletin dışında hiçbir şey olmaz." diyerek devletin üstünde hiçbir kuvvet olmadığını, insan ve insan haklarının ancak devlet varsa var olabileceğini savunmuştur.

Yahudi asıllı Fransız sosyolog Emile Durkheim da geliştirdiği tezle tarihin sonunun milliyetçi devletlerle son bulacağını öne sürüyordu. Doğal olarak içinde milliyetçilik veya ırkçılık barındıran ideolojiler için milletin veya ırkının muhafazası ve liderliği için güçlü bir devlet olmazsa olmaz kurallarındandır. Bunun gibi bütün ideolojiler için devlet, ideal toplum oluşturma için olmazsa olmaz bir kurumdur. Bu milliyetçi, faşist, sosyalist, kapitalist ideolojiler kadar Müslümanlar için de geçerlidir. İslam'ın yayılması, güçlenmesi, büyümesi; insanlığın zulümden, zorbalıktan, baskıdan kurtulması için devlet kimi Müslümanlarca bireyin ve birçok toplulukların üstünde tutulmuş, hatta kısa bir dönem de olsa kardeşlerin birbirini öldürmesini bile meşrulaştırmıştır.

İslam'da İnsan-Birey

Kur'an-ı Kerim'de belirtildiği üzere Hz. Adem Allah'ın halifesi olarak yaratıldı. "Hani Rabbin meleklerle, 'Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım.' demişti..." (2/Bakara, 30) ve "Sizi yeryüzünün halifeleri kılan, size verdiği şeylerde sizi denemek için kiminizi kiminizden derecelere üstün kılan O'dur..." (6/En'am 165) ayetlerinde Allahu Azimuşşan, Hz. Adem'i ve onun zürriyetinden bir kısmını yeryüzünde kendisini bir bakıma temsil etmesi, hükümlerini tatbik et-

mesi için yarattığını bildirir. Büyük Alim Elmalılı Hamdi Yazır, ilk ayetin açılımını "Kendi irademden, gücümünden ve sıfatımdan ona (Adem'e) bazı yetkiler vereceğim. O bana dayanarak vekaleten yarattıklarım üzerinde bir takım tasarruflara sahip olacak, benim adıma benim hükümlerimi uygulayacak ve yerine getirecek. Ancak o (Adem) bu hususta asil olmayacak, kendi zatı ve şahsı adına asaleten bu hükümleri yerine getirmeyecek, benim vekilim ve kalfam olacak; kendi iradesiyle benim istediklerimi, iradelerimi, benim kanunlarımı uygulamaya vazifeli olacak. Sonra onun arkasından gelenler ve ona halef olarak aynen o vazifeyi icra edecek olanlar bulunacak." deyip bu açıklamaların ashab-ı kiramdan ve tabiinden uzun uzadıya nakledilip gelen tefsirlerin özeti olduğunu belirtir. (Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, 1. Cilt, sh. 299-300)

Nitekim halife kelime manası olarak da başkasının yerine geçen, başkasının yerini alan anlamına gelmektedir. Hiçbir dinde insana bu kadar değer biçilmemiştir. Birçok dinde insan aşağılanmış. Özellikle Hristiyanlar insanı daha doğuşundan itibaren günahkar saymışlardır. Hz. İsa'yı da onların günahlarını yüklenen kurtarıcı olarak kabul etmişlerdir. Bu utancın altında ezilen Hristiyanlık dünyası, bu aşağılanmayı ancak Hristiyanlığın doğuşundan yaklaşık 1200 yıl sonra hümanizmle üzerinden atmaya çalışmıştır. Ancak bu ifrattan, insanı kusursuz, her şeyin üstesinden gelebilen, neredeyse yaratıcı mesabesinde bir insan tasavvuruyla tefride boyun eğerek kurtulmaya çalışmıştır. İslam'da ise Allah'ın insanı en güzel biçimde yarattığı, ona ruhundan, kendi sıfatlarından bir kısmını üflediği belirtilir. "... Biz insanı en güzel surette yaratmışızdır..." (95/Tin Suresi 4) ve "Sonra ona (insana) düzgün bir şekil vermiş ve ruhundan ona üflemiştir..." (32/Secde 9) Ancak insanların bazıları kendi tercihleri sonucu adeta insanlıktan çıkmış, hayvandan daha zelil, aşağılık duruma düşmüştür. "... Sonra onu aşağıların aşağısına indirdik." (95/Tin, 5) der Mevla Teala.

ÖĞRETMEN - ÖĞRENCİ İLİŞKİSİ

Öğrenci nitelemesi, her ne kadar öğrenme isteğini tam olarak karşılamasa da öğrenmesi gereken varlık olarak ifade edilebilir. Öğrenci tabiri -düz mantıkla değerlendirdiğimizde- donanım eksikliği bulunan ve eksikliklerinin giderilmesi gereken birey olarak da değerlendirilebilir.

Donanımcı eksik olduğu varsayılan bir bireyin bu eksikliklerinin giderilerek daha donanımlı hâle getirilmesi ancak çok daha donanımlı ve yetkin başka bireylerce sağlanabilir.

Bu aşamadan sonra ilişki kavramıyla yüzleşebiliriz. Yani öğretmen-öğrenci ilişkisi! Bu ilişkinin gerçekleşebilmesi için sağlıklı bir iletişimin başlamış olması gerekir. Çünkü ilişki iletişimin üst aşamasıdır. Eğer iki taraf (öğretmen-öğrenci) arasında doğru ve etkin bir iletişim kurulamaz ise bir üst aşama

saydığımız ilişkinin gerçekleşmesi beklenmez.

Öğretmen-öğrenci ilişkisinde varsayılanın öğrenen-öğreten ilişkisi olduğu açıktır. Yani öğrenme ortamıdır kast edilen. Ortamda öğrenci ve öğretmen olduğuna ve beklenen eyleminde öğrenme eylemi olduğuna göre o zaman öğreticinin öğretmeye elverişliliği ve farkındalık düzeyi irdelenmelidir.

Eğer toplumsal olarak çok yönlü gelişme sağlayacak nitelikli insan ve grup sayımızı arttırmalıyız. Nitelikli insan kimdir? Hangi meslek grubunda olursa olsun -bu ister beyaz yakalı bir meslek grubu ister mavi yakalı bir meslek grubu olsun- mesleğe dâhil olan kişi mesleğin gerektirdiği yeterlilikleri taşımalıdır. Beyaz yakalı meslek grubundan sayılan öğretmenlik üzerinden değerlendirmelerimizi şöylece katego-

rize edilebilir.

1. Akademik Bilgi: Öğretmenlik için en temel alan akademik alandır. Üniversiteler öğretmenlerin akademik alanıyla daha çok iştigal ederler. Gerek bilimsel alan bilgisiyle ve gerekse formasyon bilgisiyle yüksek donanımlı bir şekilde üniversitelerin eğitim fakültelerinden mezun olmaları beklenir öğretmenlerin. Öğretmenin mesleğini evrensel ilkelerle ve bilimsel yöntemlerle sürdürebilmesi bu alandaki kazanımlarının düzeyiyle doğrudan orantılıdır. Tabii ki etkin öğretmenlik için sadece akademik bilgi ve donanım yetmeyebilir. Ancak bu alanın kuşatılmış olması olmazsa olmaz temel ilkelerden bir tanesidir.

2. Psikososyal Yetkinlik: Genelde insan psikolojisine özelde ise çocukların ve gençlerin genel gelişim dönemleri-

ne ilişkin özelliklere hâkim olmayı ve sosyal çevrenin verili sistemine hâkimiyeti gerektirir psikososyal yetkinlik... Bu alanın doldurulabilmesi tamda öğretmenlik mesleği ile mümkün olabilir. Psikososyal yetkinlik aynı zamanda genel başarının da çok önemli bir ayağıdır. Adademic başarıyla birlikte psikososyal başarı genel başarıyı ifade etmektedir. Bu alanın en önemli çıktısı doğru anlayabilmek ve anlaşılma gayretleridir. Çünkü insan için en temel ihtiyaçlardan birisidir anlaşılma. Bu çaba aynı zamanda büyük bir enerji kaynağıdır da. Çevresiyle etkin ve doğru iletişim kurabilen öğretmen için hem öğretme ve hem de öğrenme daha kolaylaşacaktır. Öğrenme/öğretme davranışı maddi ve manevi haz çitası çok yüksek belki de en erdemli fonksiyonlardan bir tanesidir.

3. Güvenilirlik: Güven, öğrenme ortamı için birincil ihtiyaçtır. Karşılıklı güvenin sağlanması pekiştirici niteliğindedir. Güvenlik duygusu sosyal yaşamın akışı içerisinde hep yanı başımızda hissetmek istediğimiz destekçimizdir. Güven duygusunu hissedebilmemiz partnerimizle kurduğumuz ilişkide ortaya çıkmaktadır. Eğer ihtiyaçlar karşılıklı olarak herhangi bir baskı ve kısıtlamaya maruz kalmadan ifade edilebiliyorsa güvene dayalı bir ilişkiden söz edilebilir. Yoksa sadece ben güvenilen birisiyim, bana güvenmelisin gibi ifade ve telkinler kişiyi de ortamı da güvenli kılmaz. Güvensiz ortam özellikle öğrenen için tam bir ızdırıp ortamıdır. Öğrenmenin gerçekleşebilmesi için edinilen bilginin

davranışa dönüşmesi gerekir. Aksi durumda sadece kuru ezber bilgiler öğrenme için yeterli olmayabilir.

Peygamber Efendimizin (SAV) bir toplumu dönüştürmedeki birinci sermayesi güvenilir olmasıdır. Eğer Mekke ve Medine toplulukları Peygamber Efendimize (sav) güvenmeselerdi dünyada eşi ve benzerinin bulunmadığı büyük bir dönüşümün gerçekleşmesi mümkün olmazdı. Tabii güvenilir olmak aynı zamanda güven duymayı da gerektirir. Özellikle gençlere güven duyulması önemli bir pekiştiricidir.

Her insan kendi kapasitesini performans çevirdiği oranda çok farklı alanlarda başarılar sağlayabilir. Allah-ü Teala insanı zengin ve farklı kapasitelerle donatmıştır. Bu donanımın performe edilmesi insanın kendi tercihi bırakılmıştır. O yüzden gençlerin gösterdikleri pozitif ve negatif performans biçimleri öğretmenleri ve aileleri zaman zaman şaşkınlığa sevk edebilir.

4. Doğru Model: Çocuklar ve gençler benimsedikleri kişilikleri büyük oranda taklit etme eğilimindedirler. Örnek kişiliklerin sergiledikleri tutum ve davranışlar, çevredeki diğer bireyler için önemli öğrenme yöntemlerinden bir tanesidir. Yapılan araştırmalar sözel olarak ifade edilen eylemlerden çok, yaparak yaşayarak sergilenen davranışların öğrenme üzerinde daha fazla etkisinin olduğunu göstermiştir. Bu durumda trafik kurallarına uymanın gerekli olduğunu söylemek yerine bu kurallara her şart-

**“Öğretmen-
öğrenci arasında
doğru ve etkin bir
iletişim kurulamaz
ise bir üst aşama
saydığımız ilişkinin
gerçekleşmesi
beklenmez.”**

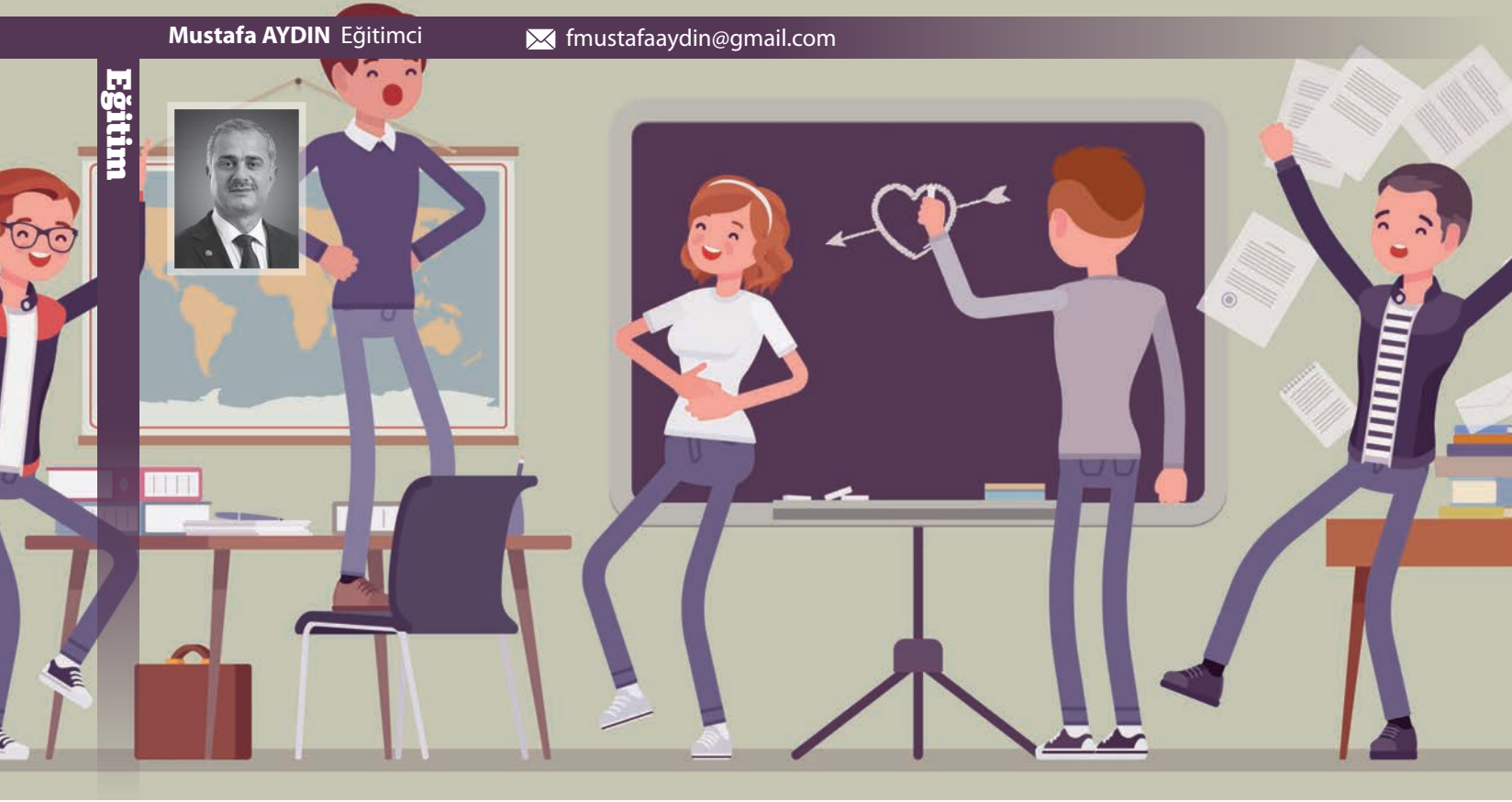
ta uymak yakın çevremiz için çok daha öğretici olabilir. Çocukların ve gençlerin anne babaları ve öğretmenleri birincil model kabul ettikleri bilinmektedir. Bu durum öğretmenler için okul çağıyla sınırlı tutulabilir. Aileler içinse gelişim dönemlerine göre farklılık göstermekle birlikte ergenlik dönemi sonuyla sınırlandırılabilir.

Ancak bu durumun istisnaları tabii ki vardır. Eğer aile ve çocuk/genç arasında sağlıklı, güvene dayalı bir ilişki geliştirilebilirse orta ve uzun vadede (orta ve ileriki yaşlar için) bir birini etkileme, model olma durumu sürebilir. Burada en temel kriter karşılıklı ihtiyaçların iyi analiz edilmesi ve beklentisiz saygı duyulmasıdır.

5. Tutarlılık: Davranışların kişilik gelişim üzerinde belirleyici etkisi vardır. Kişiliğin doğru bir zeminde gelişebilmesi çevrenin sunduğu modellerin tutarlılığına bağlıdır. Tutarlılık söylem ve eylem uyumasını ifade etmektedir. Sözel anlatımların davranış üzerinde hiçbir etkisinin olmadığını söylemek doğru değildir. Ancak söylenenlerin davranışla desteklenmesi çok önemlidir.

Aslında entelektüel birikim sahibi, okuyan, eleştiriye açık, analitik değerlendirmeler yapabilen, fazitif bakış açısına sahip, doğru model niteliği taşıyan kişilerden beklenen de budur. Öğretmenlerin, özellikle çocuklar ve gençler için birincil ve büyük oranda sorulanmayan modeller oldukları unutulmamalıdır.

YENİ PROGRAMLA DA "DİNDAR NESİL" ASLA

MEB geçtiğimiz günlerde bazı yenilikler açıkladı. Şunu baştan ifade edelim ki kaynağını inancımızdan almayan hiçbir yenilik milletimize fayda sağlamayacaktır. Mevcut iktidarın bilmem kaçınıcı MEB bakanı Sayın Selçuk yine sistem değişikliğine gidildiğini açıkladı.

Eğitim alanında şimdiye kadar yapılan değişikliklerin sonucu nasıl "dindar nesil" olmadıysa bugün atılacak bu yeni adımlarla da ancak LGBT içselleştirilecektir. ETCEP ve İstanbul Sözleşmesi bunun açık seçik habercisidir. Dünkü yutulmuş zokaların sonucu bugün boşanma sorunu ve deizm inancı olarak karşımıza çıkıyorsa bugünkülerin sonucu da 2024 ten sonraları karşımıza LGBT'yi içselleştirmiş vatandaşlar olarak çıkacaktır. Hiç şüpheleniz olmasın.

Bakanın bu açıklaması bize meşhur 3 Zarf hikâyesini hatırlattı.* Hikâye

uzun, kısaca hatırlayalım: Bir önceki yönetici görevden alınca yerine getirilen yöneticiye, darda kalırsan bu zarflar işine yarar diyerek 3 zarf verir. Birinci zarfta "Kendinden öncekileri suçla.", ikinci zarfta "Sistemi değiştir." ve sonuncu zarfta "Sen de üç zarf hazırla." yazılıdır.

İşlerin pek de iyi gitmediğini başta öğretmenlerimiz, veli ve tüm paydaşlar bilmektedir. Sayın Bakan önceki bakanların yanlışlığını ortaya koyarak birinci zarfı açtı. Bu günlerdeki açıklaması ile yeni sistem getiriyoruz diyerek zaman kazanma yolunu seçmiş gibi. İkinci zarf bir müddet işine yarayacak gibi görünüyor. Üçüncü zarf için öngörülen tarih 2024. Ancak ülkemizde MEB bakanlarının ortalama ömrünün 1,5 yıl olduğunu Sayın Bakan söylüyor, unuttuysa hatırlatalım.

Peki, sizin önerileriniz yok mu? Elbette var fakat sayın bakan Ziya Selçuk'a

ÖĞ-DER olarak ilettiğimiz randevu taleplerimize sayın bakan cevap vermedi. Duyumlarımıza göre bakanlık bir dizi dernek, vakıf ve sendika ile iş birliği yapıyor. Ancak faklı ve millî çözüm önerenlere bir davet ne yazık ki yapılmadı, yapılmıyor.

Çözüm isteniyorsa önce niyetin değiştirilmesi şarttır. Niyet halis ve sahih olmalıdır. Niyet değişikliği bu açıklamalarda ne yazık ki yoktur. Sadece şekli değişiklikler vardır, hepsi bu kadar. Mesele, çocukların kalbine ne koyduğunuzdadır, sonra nasıl öğrettiğiniz gelir. Bakanlık ne öğretilene konusunda bir niyet değişikliğine gitmemiştir. Hala AB'nin dayatmalarına seve seve isteyerek devam etmektedir. ETCEP gibi değişiklikler bunun teyididir.

Yapılmak istenen değişikliklerin faydalı olup olmadığını anlamak için ölçülerimize bakmamız yeterli olacak-

tır. Öğretilen bilgilerin, kazandırılacak davranışların çocuğa faydası var mı, ne kazandıracak, çocuğun ne zaman işine yarayacak? Daha anlaşılır bir şekilde; öğretilecek bilgi-davranış insanı ahlaklı, dürüst, karakterli, faziletli bir kişi yapar mı? Helali haramı bilir ve helali tercih edecek erdemi gösterir mi? Yaptığı işlerde ahireti, hesabı düşünür, hakka riayet eder mi? Matematikte 5 4'ten büyük olduğunu bilirken helal 4'ün haram 5'ten büyük olduğunu daima hayat prensibi görür mü?

Yetiştireceğimiz insanlar haksızlık karşısında durabilecekler mi, yalana talana karşı hakkın yanında yer alabilecekler mi? Yoksa hazcı ve bencil ucube yaratıklar mı olacak? Korkarım ki bunun büyük bir sorun olduğunu anladığımızda çok geç olacak!

Son değişiklikte yer alan dersler ve ders saatlerinin azaltılacağı ile ilgili kafa karışıklığı giderilmiş değildir. Bu değişiklik işlevsiz bir görünüm arz ediyor. Öğrenci öğrendiklerini içselleştiremiyor diyorsunuz, açıklananlarda içselleştirmesinin bir karşılığını göremedik. Öğrenci yegane yaratıcı olan Allah'a (cc), kendisine ve topluma karşı yapması gereken ibadetlerini nasıl içselleştirecek? Bu umurunuzda mı?

Şöyle olması daha akla yatkın görünmektedir: Öğrenciler temel dersleri zorunlu olarak öğleye kadar alır. Öğleden sonraki zamanlarda öğrencinin seçtiği sanatsal, sportif, dinî ve kültürel faaliyetlere dilediği dernek, vakıf, belediye kültür birimlerinin kursları vb. çalışmalara katılır, kendini gerçekleştirir, öğrendiklerini içselleştirir.

Bu teklife, çeşitli bazı mahzurlar ileri sürülerek karşı çıkılabilir. Ancak unutulmamalıdır ki içselleştirme, aidiyet, millet ve vatan sevgisi özgürce, rahatlıkla bu alanların eğitim ile ilişkilendirilmelerinden geçmektedir. Milletine

güvenmeyen bir yapı nasıl millî bir eğitim oluşturabilir?

Ders sayıları azaltılırken bizim kadim medeniyetimiz hesaba katılmıştır umarım. Bunun en açık karinesi, ilimlerin tasnifinin doğru yapılması neticesinde "gaye ilimler"inin zaruri olarak okutulması, ardından "alet ilimleri"nin tercihlî hâle getirilmesinde yatıyor. Bu bakımdan bilaistisna okullarımızda zorunlu olarak mantık, ilimler tarihi, ilmihi ders, ahlak ders, hayat bilgisi ve beceri ders, Osmanlıca mutlaka okutulmalıdır. Seçmeli derslere muhakkak hüsnü hat-tezhip, sağlık-beslenme, sanat tarihi, mesleki dersler, (ticaret,

“Eğitimimizin yönü, yetiştireceği insan tipi aziz milletimizin inancı, tarihi ve kimliği ile uyuyor mu, değilse kim, kimler karar veriyor, milletimiz bunu bilmelidir.”

tarım, hayvancılık, sanayi, pazarlama vb.)

çeşitli spor seçenekleri ile zenginleştirilmelidir.

Eğitimimizin yönü, yetiştireceği insan tipi aziz milletimizin inancı, tarihi ve kimliği ile uyuyor mu, değilse kim, kimler karar veriyor, milletimiz bunu bilmelidir. Prof. Yuval Harari'nin 2018'de Davos'ta yaptığı konuşmada özetle “Önümüzdeki 20, 25 yıl içerisinde insan ırkı kendi kendini idare edemeyecektir. Dünyayı küçük bir azınlık yönetecektir.” söylemi tesadüf değildir.

Küresel egemen güçlerin bu hedefe uzun zamandır yürüdükleri açıktır. Açık olmayan şey, o azınlık Siyonist Yahudilerin bize uygulattıkları plan ve projelerdir. Kendi kendilerini idare edemeyecek denilenler ise biz ve dün-

yadaki eğitim sistemleri ile eğitilmiş itaatkar kölelerden başkası değildir.

Sayın Bakan'ım, kamuoyunun merak ettiği bazı önemli sorular var:

- Çocuklarımızın itaatkar köleler olmamaları için yeni dediğiniz sistem ve programlarda neler var, çok merak ediyoruz.
- Bu programın hazırlanmasında UNESCO Türkiye Türk Milli Komitesi ve üyesi Mustafa SAFRAN'ın etkisi nedir? Bu adımların atılmasında Fulbright Türkiye Komisyonunun ve uzantılarının etkisi var mıdır? Sizin de bu yapılarla irtibatınız var mı?

- Bu tedbirlerin Türkiye ve milletimize fayda getireceğine, gerçekten inanıyor musunuz?

- Sizlere sunulmuş bazı işlenmiş veri ve raporların aldığınız bu kararlara etkisi olmuş mudur? Bu rapor ve verilerin dış kaynaklı verilerle giydirilmiş olması endişe verici değil midir?

- Liselere konulacak Bilgi Kuramı dersi Batıcı eğitimden (theory of knowledge) devşirilmiş bir kopya değil midir? Onun yerine “Düşünme Eğitimi ve Bilginin Kaynakları” dersi konulamaz mı?

- Atılan bu adımlar bakanlık üst düzey yöneticileriyle mi alındı? Bu kararlarda Cumhurbaşkanlığı Eğitim ve Bilim Komisyonunun katkısı nedir? Özel bir ekip çalışması yapılmış mıdır? Diğer etmenler var mıdır, varsa ortak bir karar mıdır?
- Sayın Cumhurbaşkanımızın “dindar nesil” endişesi bu çalışmaların neresinde yer alıyor, yoksa bu hedef rafa mı kaldırıldı, bu hedeften vaz mı geçildi?
- Zira bilinen bir gerçek var ki yonca ekilip gonca biçilmeyecektir. Bir eğitimci olarak bu endişelerimizde yanılmayı isterim.

* <http://www.hikayelerimiz.com/uc-zarf/>

NESİLLERİMİZİ KÜLTÜREL DEĞERLERİMİZE UYGUN YETİŞTİREMİYORUZ!

Bizler Müslüman'ız elhamdülillah. Müslüman olarak hayatın gene-line ve eğitime dair bu düşünce kodlarımız bizim eğitime bakış açımızı ve eğitim ile ilgili değerlendirmelerimizi belirler:

Bildiğimiz bilmediğimiz her şeyin yaratıcısı, planlayıcısı Allah-u Teala'dır. Allah katında yegâne din İslam dinidir. Ondan sonra din gelmeyecektir. İslam dininden başka bir din asla kabul edilmeyecektir. Allah-u Teala'nın razı olduğu din İslam dinidir. Bize Müslüman adını veren Allah'ü Teala'nın kendisidir. Bizden Müslüman olarak ölmemiz istenmektedir. Allah'ın ipine (Kur'an'a) sarılmamız, tefrikaya düşmememiz istenmektedir. Allah'ı sevmemizin yolunun Peygamber'i sevmemizden geçtiği bildirilmektedir. Nefsimize ağır gelse bile tamamen ona teslim olmamız gerektiği bildirilmektedir. İnsanın amel defterinin kendi boynunda olduğu bildirilmektedir. Her türlü nimetin hesabı-

nın sorulacağı bildirilmektedir. Allah'ın Resulü'nün bizim için örnek olduğu bildirilmektedir. Peygamberimizden sonra peygamber gelmeyeceği, hidayetinde dalaletin de Allah-u Teala'ya ait olduğu, yaratılışımızın gayesinin kulluk olduğu, ölüm ve hayatın bir imtihan olduğu, her şeyin karşılığının görüleceği bildirilmektedir.

Talim ve Terbiye Anlayışımız

Biz Müslümanların talim ve terbiye tarifi şudur: İnsanın yaratıldığı temiz fıtratının muhafazası için doğumundan ölümüne kadar, İslam'ın temel esasları doğrultusunda itikatta, ilimde, akılda, din ve ahlakta, ibadet ve amelde, beden ve ruh sağlığında, sosyal hayatta, iktisatta, ekonomide, siyasette, hukukta hidayet, feraset, dirayet sahibi salih kimseler olarak yetiştirilmesi ve dünya ve ahiret saadeti için hazırlanması ilmi ve işidir.

Eğitim: Her sınıf ve kademedeki insanların düşünce ve davranışlarında, yanlış değil doğruyu, zararlıyı değil faydalıyı, zulmü değil adaleti, çirkini değil güzeli, kötüyü değil iyiyi seçip uygun vasıtalarla ameli meleke kazandırmaya yönelik planlı programlı çalışma sürecidir.

Peygamberler bu anlayışın öğretmenliğini yapmışlardır. "Ben muallim olarak gönderildim." diyen Peygamberimiz de bu anlayışın en güzel öğretmenidir. İslam fıtrat dinidir. İslam'ın ilah anlayışı tevhide dayandığı için, İslam insanın temiz İslam fıtratı üzere doğduğunu ilan ettiği için, İslam çevreyi Allah'ın kullarına bir emaneti olarak gördüğü için İslam'a dayanmayan bir talim terbiyeden hayır gelmez. Hayır ve şer adına ne yapmışsak hesap gününde Allah'ın bu işlerin hesabını soracağına inanıyoruz. Hepimiz çobanız, sorumluluğunu taşıdığımız her şeyden sorumluyuz.

**“Hepimiz çobanız,
sorumluluğunu
taşıdığımız her şeyden
sorumluyuz.”**

Batı'yı referans alan bu talim ve terbiye anlayışını terk etmeliyiz. Çünkü Batı'nın yetiştirmek istediği insan, bizim insanımız değildir. Batı hidayet-sizdir, hidayeti olmayanın ferasetine güvenilmez. Tarih ve ilim anlayışı ef-sanelere ve hurafelere dayanmaktadır. Batı, erkeklerle erkeğin cinsel ilişkisine meşruiyet kazandıran sapkın bir hayattır. Bize Batı fikriyatından hayır gelmez. Kendi özümüze dönmeliyiz. İslami mefhumlara ve şahsiyetlere getirilen yasakları ortadan kaldırmalıyız.

Çocuklarımıza eğitimci diye yutturu-lan Martin Luther ve benzeri Hristiyan papazlar ile Newton ve Einstein gibi Yahudi kâhin ve simyacılarını örnek şahsiyetler olarak göstermek yerine bizim tarihe mal olmuş İmamı Gazali, İbni Sina, İbni Haldun ve benzeri eği-timci ve âlimlerimizi örnek gösterme-liyiz. Batı kaynaklı bütün eğitim proje-lerini iptal etmeliyiz. Batlamyus yerine Battani'yi öğretmeliyiz.

Eğitim sistemimiz İslam'a kapalıdır. Bu yasak kaldırılmalıdır. Kesintisiz sekiz yıllık zorunlu eğitimden dönülmeli-dir. Kur'an eğitime getirilen bütün sınırlamalar ortadan kaldırılmalıdır. Çocukların kalbine Allah korkusunu yerleştirecek bir anlayışla ders kitapla-rı yeniden yazılmalıdır. Eğitimin muh-tevası marifetullah (Allah'ı bilmek ve tanımak) ve marifetünnefs (insanı bil-mek ve tanımak) esasına uygun olarak yeniden düzenlenmelidir.

Türkiye ve Eğitim

Ülkemizde eğitim ve öğretimin temel referansı İslam değil Batı ve fikriyatı-dır. Bugün ülkemizde eğitimde reform çalışmaları kapsamında yürütülen AB destekli eğitim projelerinin isim ba-

lalarına baktığımızda, bunların Yahudi din adamı hahamlar, Hristiyan din adamı rahipler veya onların iş birlikçisi ateist kimseler olduğunu görmekteyiz.

Jan Amos Comenius (1592-1670) din adamı ve okul müdürü; Rotterdam'lı Desiderius Erasmus (1465-1536) Augustin tarikatı üyesi rahip, Leonardo de Vinci (1452-1519) papalık danışma-nı, sanatçı, mimar, müzisyen; Nikolai Frederik Severin Grundtvig (1783-1872) Danimarkalı bir rahip ve yazar; Martin Luther (1483-1546) Alman din reform-cusu; Jean Calvin (1509-1564) İsviçreli teolog.

John Dewey (1859-1952) ABD'li felsefe-ci. 1924 yılında Türkiye'ye gelerek Türk eğitim sistemi için kapsamlı bir rapor hazırlamıştır. Bu adamların tek numarası İslam düşmanı olmalarıdır. Bu yanlış eğilimden vazgeçmek Müslümanlık inanışının gereğidir. Bundandır ki İslamsız eğitim ve öğretim olmaz.

Bugün ülkemizde yayın yapan ne kadar Televizyon, gazete varsa bunların tamamına yakını, milletin bütün kutsal değerlerini yıkma yarışına girmişlerdir. Bu kötü gidişe millet olarak dur deme-miz gerekmez mi? Talim ve terbiyemi-zin İslam'dan koparılması için yoğun bir çalışmanın içine girilmiştir. Bu bağ-lamda;

1. Yahudi asıllı John Dewey (1859-1952) 19 Temmuz- 10 Eylül 1924 tarihleri arasında dönemin Eğitim Bakanı Vasıf Çınar tarafından ülkemize davet edil-miştir. John Dewey İstanbul, Ankara ve Bursa'da bir dizi inceleme ve araştır-madan sonra "Türkiye Maarifi Hakkında Rapor"unu hazırlamış ve ilgililere sun-muştur. Onun şu sözü önemlidir: "Biz bir program yaptık. Bu program kırk yıl uygulanırsa Türkler kökünü kaybeder. Tıpkı bir Amerikalı gibi düşünmeye başlar."

Dewey'in önerdiği eğitim sistemi İslam dinini eğitimin dışında tuttuğu ve ma-teryalizmi esas aldığı için bu anlayışla yetişen nesiller manevi köklerinden kopacak ve Amerikalılar gibi Büyük İsrail'in kurulması için savaşılan köle-

ler olacaktır.

2. Bu hususta üzerinde durulması gereken bir başka hususta 26 Şubat 1946 Kahire Anlaşması çerçevesinde Türkiye'de 27 Aralık 1949 Anlaşması gereğince kurulan "Türkiye'de Birleşik Devletler Eğitim Komisyonu (Fulbright)"dur.

Bu anlaşmanın 5. maddesine göre Komisyon'un 4'ü Türk vatandaşı ve 4'ü ABD vatandaşı olmak üzere 8 ki-şiden oluşmaktadır. Bu komisyonun başkanlığını da ABD'nin Türkiye'deki diplomatik heyetinin başı yapacaktır ve bütün kararlarda oy hakkına sahip-tir. Komisyon karar ve davranışlarında ABD Dışişleri Bakanı'na karşı sorumlu-dur. Türk Hükûmetine bu komisyonun çalışmalarını kontrol ve denetleme hakkı dahi verilmemiştir.

Gaye ise Müslüman toplumun evlat-larını şuurlu nesiller olarak yetiştirme yerine, AB ve ABD'nin ticaret, ekonomi ve siyasi çıkarları için tehdit olmayan tüketim toplumu hâline getirmektir. Buna, Amerika kaynaklı filmler, diziler, cinsel istismar eksensiz kültür sanat et-kinlileri foto romanlar da eklendiğin-de, tasarlanan ve uygulanan planın ciddiliği daha iyi ortaya çıkar. Eğitim ve kültür etkilerinin derinliği de dikka-te alındığında, bu projelerin yaşattığı manevi zehirlenmenin, görülen maddi zehirlenmelerden çok daha feci oldu-ğu anlaşılacaktır.

Ders Kitapları

Materyalizm: Var olan ve gerçek olan -haşa- Allah(c.c) değil sadece mad-dedir. Madde evrenin aslı veya temel kurucu unsurudur. Doğaüstü hiçbir şey var değildir. Sadece duyumlarla algıla-nabilen varlıklar, süreçler veya içerik-ler vardır ve gerçeklerdir. Evren; zekâ -hacmi ve ağırlığı olmayan güç- Tanrı vb. gaye ve nihai sebepler tarafından yönetilmez veya yönlendirilmez inanı-şıdır.

Sekülerizm: Toplumun dünya hayatını İslam'ın temel esaslarına göre tanzim etmesi, ebedi ahiret hayatını kazana-

çağı bir tarla olarak görmesi yerine, bütünüyle manevi olandan arınıp Materyalizm'in insan tanımına uygun olarak Üstün insanın mutlu köleleri olarak yaşayacağı bir dünya hayatına yönelmesi ve razı olması anlayışıdır.

Materyalizm insan ve cin şeytanlarının birlikte ürettiği bir ifsat dini- dir ve bu dinin hayat felsefesi de Sekülerizm'dir. Bu anlayışa dayanan bir talim ve terbiyeden hayır gelmemiştir ve gelmeyecektir. Yapılan değişiklikler eğitimin Batıcı, İslam karşıtlığı muhtevasını değiştirmeye yönelik değildir. Toplumun bazı taleplerini bu muhtevaya zarar vermeden karşılama işi olarak görülmelidir. Bunun için Müslümanlar olayı doğru okuyup durumu lehlerine çevirecek ciddi aksiyonlar ortaya koymalıdır. Çünkü inanan insanlar, çocuklarının materyalist ve seküler şahsiyetler olarak yetişmesine rıza gösteremezler.

Bu etkinlikler artarak devam etmesi, sırf bu ifsat çalışmalarını yürütsün diye AB başkanlığının kurulmuş olması, MEB'in de AB kıstaslarına uygun bir siyaset izlemesi anlamlıdır.

Sonuç

Bu projelerle elde edilmek istenen sonuç, toplumun ve genç neslin İslam'dan uzaklaştırılmasıdır. AB dediğimiz şey nedir? Nasıl bir medeniyettir. Müslümanlar olarak oradan alacağımız ne vardır?

Önce bir defa AB, inanç yapısı itibarıyla teslise inandığı için müşriktir, üstün ırk inancına sahip olduğu için ırkçıdır, ilah tanımazlığı bakımından da inkârcıdır. Bu özellikleri itibarıyla de İslam düşmanıdır. Müslümanlar

olarak böyle bir yapıdan iman esasları ve düşünme biçimleri bakımından alacağımız hiçbir şey olamaz. Çünkü biz Müslümanız ve tevhide inanıyoruz.

AB ve bütün Batı'da aile diye bir şey yoktur. Önümüzde ahlak, namus, iffet, hayâ ve edep esasları bakımından iflas etmiş bir Batı vardır. Erkeklerle erkeğin nikâhını kıyan bir yapıdan alacağımız hiçbir şey olamaz, olmamalıdır.

Medeniyetler, temizlik anlayışlarıyla ölçülür. Batıda taharet yoktur, gusül abdesti yoktur, Erbakan hocamızın dediği gibi tuvalete girdikleri gibi çıkarlar, istinca ve istibra nedir bilmezler. Temizlik bakımından böyle bir AB'den ne alabilir ki?

AB'nin helal ve haram anlayışı yoktur. Yardımlaşma duygusu yoktur. Bireyci ve çıkarıcıdır. Batı'da kalkınma değiniz şey ise sömürü ve zulmün eseridir. Mazlum milletlerin mallarını ve servetlerini çalarak bir refah oluşturmaya çalışmışlar. Bu kalkınmanın ne faydası olabilir ki? Biz böyle bir refahtan yana olabilir miyiz?

İlim açısından AB görüneni biliyor ve okuyor. Bu bakımdan materyalisttir, maddecidir ve bilgi hamalıdır, taşıdıkları bilginin mahiyetini bilmezler. Bilgiyi de ıslah için değil ifsat için kul-

“Ülkemizde yayın yapan ne kadar televizyon, gazete varsa bunların tamamına yakını, milletin bütün kutsal değerlerini yıkma yarışına girmişlerdir. Bu kötü gidişe millet olarak dur dememiz gerekmez mi?”

lanırlar. Görülmeyeni, manayı, maneviyatı bilmezler. Bilmedikleri için de gerçekte cahildirler. Müslümanlar olarak cahil bir toplumdan ilim adına alacak bir şey bulmamız imkânsızdır.

Avrupa'dan alacağımız tek ders, İslamsız kalmış bir toplumun acıklı hâli örneğidir. Bunun için AB projeleri birer ifsat projeleri olduğu için, bizi İslam'dan, manevi köklerimizden uzaklaştırdığı için, nesillerimizi yozlaştırdığı için terk edilmelidir.

ÖĞRETMENLER VAKFI

" Güven Kapısı "

BİR HARF ÖĞRETENİN
DUA EDEN BİR ELİN
AÇIK BİR AMEL DEFTERİN
BİR HAYIR KAPIN
SİKINTILI ANLARINDA SIĞINAĞIN
YOKSUL VE KİMSESİZ ÇOCUKLARA BİR KATKIN
SENİ UNUTTURMAYACAK BİR ESERİN
GELECEĞİN TEMİNATI BİR NESLİN

Olsun İster misin?

Öğretmenler Vakfı
Nakdi Bağışlarınız İçin

Kuveyt Türk Balgat Şubesi
IBAN NO: TR 86 0020 5000
0087 8847 1000 01

SOSYAL BİREYLER YETİŞTİREBİLMEK

Her nimet, beraberinde külfetiyle gelir ve her nimeti kullananlar aynı zamanda bu nimetlerin oluşturduğu problemlere çözüm aramak zorunda kalırlar. Teknoloji ve iletişim çağı olarak bilinen bu asrın da kendine has iki önemli problemi vardır ki, bunlar “yalnızlık” ve “sürü” psikolojisidir. Görünürde birbirinden zıt gibi dursa da, her ikisi bir diğerini tetikleyen yanlış yaşam biçimleridir.

İnsanların ferdi yaşamını öne çıkartan kapitalizm ve beraberindeki liberalizm, toplumun bireylerini yalnızlığa itmiştir. Bireysel çıkarları kutsayan bu anlayış, kendisinden başka herkesi doğal rakip, yani düşman gören bir anlayıştır. Bunun karşısındaki sosyalizm ve faşizm ise insanların özeline bitirmiş ve onları sürü haline sokarak kontrol altına alabilmiştir. (sosyalizm teorikte faşizme karşıdır.) Bu yanlış yaşam an-

layışının her ikisi de en az diğeri kadar tehlikelidir.

Yalnızlık, kendilerine toplum içerisinde yer bulamayanların, kendilerini ifade edemeyenlerin psikolojik halleridir. Bu hayatı yalnız yaşamının sonu ise; bunalım, alkol, uyuşturucu, dağılmış aile

hayatı ve intiharlardır. Sanayi toplumunun, kültüründen koparttığı ve yalnızlığa ittiği, daha doğrusu robotlaştırdığı insana son tekmeyi de iletişim araçları vurmuştur. Dünyayı küçük bir köye dönüştürmeyi başaran iletişim araçları, bu köyün sakinlerini sosyal bir hayata sürüklemiştir.

Bu yaşam anlayışı, hayatı sadece kendisinden ibaret gören bencil bir anlayıştır. Toplumun her kesiminden bazı insanların kendi isteklerini öncelerek yaşadığı bu alemde “empatiye” yer yoktur ve hiç kimse kendisini başkalarının yerine koymaz. Bu düşünce, “insan insanın kurdudur,” “büyük balık küçük balığı yutar” kavramlarının kutsallaştığı düşüncedir.

En az yalnızlık kadar tehlikeli diğer bir problem ise sürü psikolojisidir. İnsanların, kalabalığın bir parçası ola-

**“Yalnızlık,
kendilerine toplum
içerisinde yer
bulamayanların,
kendilerini ifade
edemeyenlerin
psikolojik
halleridir.”**

**“ İnsanların, kalabalığın
bir parçası olarak
yaşamaya çalıştığı
bu sistemde, yaşam
standartları yönetici
ELİTLER tarafından
belirlenir.”**

rak yaşamaya çalıştığı bu sistemde, yaşam standartları yönetici “elitler” tarafından belirlenir. Bu konuda suçlu sadece sosyalizm ve faşizm değil, en az onlar kadar kapitalizm de pay sahibidir. Kapitalizmin yenedünya düzeninde insana verilen rol, başkalarını taklit ederek yaşamaktır. Ne giyeceğine moda, ne yiyeceğine beslenme uzmanları, nereye oy vereceğine anketörler, nasıl düşüneceğine toplum mühendisleri ve nasıl davranacağına psikologlar karar vermektedir.

Oysa olması gereken ideal toplum, şahsiyet kazanmış bireylerin, kalabalıklar içerisinde kendilerine yaşam alanları bularak sosyalleştiği toplumdur. Gerçek eğitimin temel hedefi böyle bir toplum oluşturmak olmalıdır. Geleceğe ümitli bakabilen toplumlar da beden sağlığı kadar ve hatta daha fazla ruh sağlığı da yerinde olan nesiller yetiştirmek, toplumların geleceği için bir nevi sigortadır.

Sosyal Birey Kimdir?

Sosyal birey, kişilik/shahsiyet özelliğini kaybetmeden yani, “özgün” yapısını ve duruşunu koruyarak, toplum içinde diğer insanlarla beraber uyum içinde yaşamayı öğrenebilmiş ve bunu yaşamayı başarabilmiş insanlardır.

Öncelikle Birey Kimdir?

Birey ya da fert, kendi “farkındalığını” fark edebilmiş insandır. Her insanın parmak izlerinin ve kokusunun diğer insanlardan farklı olduğu gibi, karakteri de birbirinden tamamen farklıdır. Milyarlarca insanın yaşadığı dünyada düşünce ve zevki aynı olan iki kişi-

ye henüz rastlanmamıştır. İnsanların en değerli ve en özel özelliği, farkına varabildiği farklılığıdır. İnsan bir birey olarak, öncelikle şahsî farklılığını bilmelidir. Bu farklılık duygusu ona bir “kişilik” kazandıracak ve diğer insanları taklidi bırakıp, sadece “kendisi olmayı” öğretecektir. Diğer insanlarda mevcut olmayan nice yeteneklerin sadece kendisinde olduğunu anladığı anda, birey olmaya ilk adımını da atmıştır.

Kişiliğini kazanmış bireyler, başkalarına haset etmezler. Çünkü bütün alemleri ve içindekilerini yaratan Rabbimiz, yarattığı her insanı kendisine özgü güzelliklerle donatmıştır. Sosyal hayatın bir gerçeği olarak hayatın yükünü paylaşan her insanın başarılı ve başarısız yönlerini bilerek kendisini tanıması gerçek başarının ilk kuralıdır. Başkalarını kıskanarak onunla yarışma yerine, kendi “özgün” yönünü öne çıkartabilen bireyler, bu hayat sınavında daha başarılı olacaktır.

Okullar kendisiyle barışık gençler yetiştirmek istiyorlarsa, ilk önce henüz kendisini tanıyamayan gençlere; kendi özelliklerini ve yeteneklerini tanıtarak, onların farklı birer birey olduğu duygusunu vermelidir. Kendisini tanıyan fert, başarılı olacağı alanı seçerek, en kıymetli serveti olan enerjisini boşa harcamadan başarılı bir birey olacaktır. Çünkü en başarılı insanlar, kabiliyetlerine uygun alanlarda çalışan insanlardır.

İkinci konu ise bireylerin sosyal olmasıdır. Sosyal insan, özgün bir birey olarak yaşadığı toplumda, başka özgün bireylerin de olduğunu bilerek hayatı başkalarıyla paylaşabilen; hayatın sadece kendisinden oluşmadığını, diğer insanların da bir dünyasının olduğunu fark edip, kendisi için vazgeçilmez değerlerin olduğu gibi, başkalarının da vazgeçilmezlerinin olduğunu kavrayabilen insandır. Sosyal bireyler, hayat sadece “benden” değil, “bizden” oluşur diyebilenlerdir.

Sosyal birey, “yaşam dansını” başa- rabilmiş insandır. Pedagog Doğan Cüceloğlu’nun tespitiyle yaşam dansı, kişilerin kendi ferdi istekleriyle, toplumun verdiği görevler arasında dengeyi kurabilmektir. Başarılı insanlar, ne sadece kendi isteklerinin kurbanları olurlar, ne de sadece toplumun verdiği sosyal görevlerle yetinirler; onlar, dengeyi kurabilmiş sosyal bireylerdir.

Günümüzün en ciddi problemlerinden olan aile içi huzursuzlukların da çözümü sosyal birey anlayışındadır. Sosyal birey, kendini özgün bir birey olarak kabul ederken, eşinin de bir birey olduğunu fark ederek; empati yapıp, bazen de hayata onun gözüyle bakabilmektir. Böylece ailenin sadece kendi etrafında değil, iki kişi ve hatta iki aile etrafında kurulduğunu hissedebilmektir. Evlenecek her erkek ve kadının evlendiği kişinin kendisinden farklı bir birey olduğunu bilmesi, eşlerin duya- cağı karşılıklı saygı, zamanla karşılıklı

anlayış ve sevgiye dönüşecek, daha sağlam ve daha huzurlu aile ortamları meydana getirecektir. Aile, birden çok bireyin ortak paydada bulunduğu yerin adıdır. Aile sadece çocukların doğduğu yer değil, aynı zamanda “ben” anlayışının ölüp, “biz” anlayışının doğduğu yerdir.

Hayat paylaştıkça güzelleşir ve tatlılaşır. Bu dünyada insanlar birbirlerine muhtaç şekilde yaratılmıştır ve “Yalnızlık Allah’a mahsustur” atasözü, insanın yaşam anlayışını özetler. Yine hiyerarşik sosyal düzende insanların bireysel gayretleri göz önüne alınarak başaracağı vazifeler kendisine verilmelidir. “Alçalır elbette haddinden fazla yükselenler” sözü, her bireyin seçeceği makamın konumunu belirler. Her insanın başarılı olacağı alan, onun bireysel yeteneği kadardır, zorlamaya gerek yok. Eşit başarı yoktur, eşit fırsat vardır.

Medeni toplumlarda eğitimin temel amacı, sosyal bireyler yetiştirmektir. Her öğrenciden her alanda aynı davranışı ve aynı başarılı sonucu beklemek, eğitimi “bonzai” sanatına dönüştürmektir ki, bir toplumun eğitim eliyle intiharıdır. Eğitimde “bonzai eğitim” metodu, en az bonzai uyuşturucusu kadar tehlikelidir. Japonların bonzai sanatı, bitkileri budama yöntemiyle büyümeden bodur bırakmaktır. Doğada yirmi beş metre büyüyecek ağacı, budama yöntemiyle yirmi beş santimetrede tutabilmektedir. Oysa eğitimin gerçek amacı, öğrencilerin farklılıklarını kabul ederek, onların istek ve yeteneklerine göre başarılı olacağı alanda yetiştirmektir. Eğitim, kalabalıklar içinde kaybolmuş bir nesil değil, kendi istek ve kabiliyetinde öne çıkmış

“Sosyal birey, yaşamın ritmini başarabilmiş insandır.”

bir nesil yetiştirebilmektir.

Sadece evlerde değil, yolların, sokağın ve mahallenin kullanımındaki anlaşmazlıkların çözüm yollarından birisi de sosyalleşmektir. Yani sosyalleşme, toplum içindeki anlaşmazlıklara karşı bir çıkış yolu, bir yangın merdivenidir. Buraların kullanımında kendisi kadar başkalarının da hakkının olduğunu düşünebilmek, yine komşuluk ve arkadaşlık ilişkileri de sosyal bireylerle normalleşecektir.

Farklı düşüncedeki insanların bir arada ve huzur içerisinde yaşayabilmesi ancak sosyal bireylerin varlığı ile mümkündür. Her fert şunu bilmelidir ki, “herkes benim gibi düşünmek zorunda değildir.” İnsanların duygu ve düşünceleri kendine özgüdür. Her insanın, kendi düşüncesine uygun bir siyasi görüşü tercih etmesi, onun vatan haini olması anlamına gelmez. Farklı düşünmek, farklı çıkış kapısı ve farklı yol aramaktır. Bize göre yanlış olduğu nu düşünsek de, her siyasi düşünce;

yola çıkarken, iyi niyetle ve “en güzel” hizmeti yapacağına inanarak çıkmıştır. Düşünceleri yanlış olabilir, elindeki kalkınma formülleri ülkeyi batırabilir. Fakat farklı düşünmesi, onun hain olması anlamına gelmez. Sosyal bireylerin hakim olduğu toplumlarda insanlar birbirlerini ihanetle değil, gaffetle suçlar. Çünkü aklın yolu bir değil, çoktur.

Dinlerin ve düşüncelerin farklılığı, sosyal yapıya engel olmamalıdır. Dinle ilgili her birey farklı inanç sahibi olabilir. Farklı inançlara sahip olmak, insanların yaşam hakkını elinden almamalıdır. Hak veya batıl bütün inanç sahipleri, kendi dinlerinin gereğini yerine getirebilmeli ve eğitimini sağlayabilmelidir. Müslümana düşen hakkın tebliğidir, ceza ve mükafatı verecek olan Allah’tır. Dinleri insanlara tebliğ eden peygamberler, kendi yaşadıkları toplumda; diğer inanç sahiplerinin inançlarını yaşamaları konusunda kendileri teminat olmuşlardır.

Sürü psikolojisiyle güdülen insanlar ne kadar tehlikeliyse, bireyselleşip de sosyalleşemeyen ve yalnızlığa itilmiş insanlar da en az onlar kadar tehlikelidir. Her ikisi de insan fitratına terstir. Duygusal nutuklarla insanları “yönlendirmek” mümkündür fakat başarı değildir. Başarı, fertlere bireysel yeteneklerini ispatlama şansı verilerek ve sosyalleştirerek onları barış içerisinde huzurla yaşatabilmektir.

Yeni bir dünya kurma iddiasıyla yola çıkanlar, sosyal barışın sağlandığı, huzurlu bir dünya oluştururken, bütün bunların ancak ve ancak sosyal bireylerin oluşturduğu bir toplumla mümkün olduğunu bilmeleri gerekir.

KARAMETE

TANITIM & TASARIM

Cevizlidere Mah. 1288. Sk. Çankaya / ANKARA Tel: 0312 287 40 47 Faks: 0312 287 41 88

www.karamete.com.tr
www.karametepromosyon.com

BAĞIMLILIK

Bağımlılık, bir nesneye, kişiye ya da bir varlığa duyulan önlenemez istek; veya bir başka iradenin tahakkümü altına girme durumu olarak tanımlanır. Bağımlılık bağlanmakla gerçekleşir. İnsanoğlu tek başına değildir. Önce bağlanır sonra bağımlılık ortaya çıkar. İnsanın beyni bağlanmaya müsaittir. Bağlılık; çevreye, başkasına ,maddeye, dijital yapıya, bir ilaha... olabilir.

Bağ; maddeye veya varlığa tolerans gelişmesi , kesildiğinde ya da azaltıldığında yoksunluk belirtilerinin ortaya çıkması , denetlemek ya da bırakmak için yapılan ama boşa çıkan çabalar , sağlamak, kullanmak ya da bırakmak için büyük zaman harcama, kullanımı nedeni ile sosyal, mesleki ve kişisel etkinliklerin olumsuz etkilenmesi, daha uzun ve yüksek miktarlarda alınması veya kullanılması, fiziksel ya da ruhsal sorunların ortaya çıkmasına ya da artmasına rağmen bağ devam eder.

Her Bağımlılık Zararlı Değildir.

Akıl, düşünceyi düşünce arzuyu gerektirir. İslam da buna kuve-i Şehaviye denmektedir. İhtiyaç duyulanlara bağ kurmak zorundayız. İffet kavramı ile açıklamak mümkündür. İffet ;insanın istek ve arzularına ölçülü olmasıdır.

Bağımlılık iffetin ortadan kalkması ile gerçekleşir.

Kur'an'da, bir kısım insandan bahsedilirken onların kimi varlıkları "Allah'ı sever gibi sevdikleri"ne işaret edilir. Kur'an bunu "Allah'a eş tutmak" olarak tanımlar. Yine Kur'an "mü'minlerin ise Allah'a karşı en yüksek sevgi içinde olduğunu" bildirir. (Bakara, 165) Dünyada yapılan işlerin , sevginin, eylemlerin ,davranışların niyeti sadece Allah'ın rızasını kazanmaktır. "Allah'a bağlılık bilinci"; Takvalı bir hayatı diri tutar.

Kaynak:www.yesilay.org.tr/tr/bagimlilik/bagimlilik-nedir

Neye bağımlılık?

Doğal ihtiyaçlar ve suni ihtiyaçlara bağımlılık insanı değerli veya değersiz kılar. Neden bağımlılık? Narsisim , ego , yalnızlık vb. kavramların gereği oluşur. Narsisizm veya özseverlik, kişinin kendisine tapması, kabaca tabirle kişinin kendisine aşık olması olarak tanımlanan bir terimdir. Sigmund Freud Narsisizmi; O'na göre narsisim dış dünyadan soyutlanan libidonun egoya yönlendirilmesi, hayata gözlerine yeni açmış olan bebekler için

daha farklıdır. 1919'da kızını kaybetmek Freud'un en acı kaybıydı. Kızı öldükten sonra kendini çalışmaya verdi. Çalışmaları sonucunda yeni bir kuram ortaya çıkardı. "Haz İlkesinin Ötesinde: Yineleme Takıntısı ve Ölüm İç Güdüsü" 1923'teyse en çok bilinen kuramını ortaya koydu. "Ego ve İd" Bağımlı olmanın altında ego, kendisini tatmin için yerine getirmektir. Yapılan araştırmalar internet ,cep telefonu bağımlılığı içki, sigara, kumar vb. gibi zararlıdır. Bilgisayar başında kan dolaşımı olmadığından ölen gençlere rastlamaktayız. Kendini bu alışkanlıktan kurtaramayan gençlerin kendini ihbar ederek hapishaneye girerek bağımlılıktan kurtulma yoluna gittiği haberlerde rastlamak-

BAĞIMLILIK DÖNGÜSÜ

tayız. Narsizm çeşitlerinden birini hatırlatmak gerekirse, Mısır Firavunları, diktatörler gibi çok güçlü kişilerde bulunan türüdür. Bağımlılığın narsizimle bir bağlantısı vardır.Narsizm kendi hazlarını önde tutar.Kanser gibidir. Yanındaki hücrelerin zayıflığından faydalanır onlar yer,sınırsızdır, doyum-suzdur. Kendisi büyüdükçe büyür. Haz duygusu öne çıkıyor,yaşam felsefesi halini alıyor.Kapitalizm narsizimi yüceltir ve kendisinden geçinir.İsteklerini kontrol edenler beceriksiz kabul ediliyor.Çıkarlarına uyanlar iyi uymayanlar kötü görülmektedir.

Amerikan Psikiyatri Derneği DSM-IV tanı ölçütlerine göre narsistliğin kişilik bozukluğu denebilmesi için;

Aşağıdakilerden en az beşinin olması ile belirli, genç erişkinlik döneminde başlayan ve değişik koşullar altında ortaya çıkan, üstünlük duygusu, beğenilme gereksinimi ve empati yapamamanın olduğu sürekli bir kişilik örüntüsüdür.

- Kendisinin çok önemli olduğu duygusunu taşır.
- Sınırsız başarı, güç, zeka, güzellik veya kusursuz sevgi düşlemleri üzerine kafa yorar.
- Özel ve eşi bulunmaz birisi olduğuna ve ancak başka özel veya toplumsal durumu üstün kişilerin kendisini anlayabileceğine ya da ancak onlarla arkadaşlık edebileceğine inanır.
- Çok beğenilmek ister.
- Hak kazandığı duygusu vardır.
- Kişilerarası ilişkileri kendi çıkarı için kullanır, amaçlarına ulaşmak için başkalarının zayıf taraflarını kullanır.
- Empati yapamaz.
- Çoğu zaman başkalarını kıskanır ya da başkalarının kendisini kıskandığını sanır.
- Küstah, kendini beğenmiş davranış ve tutumlar sergiler .(Keçe, C. (2009). "Narsistik Kişilik Bozukluğu (Kendini Beğenmişlik Hastalığı)"

Popüler kültürün yaşantımıza etkisi mutlak. Çok kişinin bir arada olup dijital ortamla muhabbete devam et-

mesi normal hale gelmiştir. Önceden size bakan birinin kendi kendine konuşması ayıp karşılanırdı. Ancak caddelerde kulaklık takmış konuşan insanlara rastlanmaktadır.

Bağımlılık beyinde başlar beyinde biter. Yalnızlık depresyon getirir. Yalnızlığı gidermeyi bağımlılıkla halledeceğini beyin salgısı yönlendirir. Bilim adamları; fare deneyinde eroinine bağımlı hale getiriliyor. İhtiyaç hissettiğinde pedala basıyor. Tekrar istiyor. Bu fare sosyal yapı bulunan grubun içine alınıyor. Burada pedale basmadığı görülüyor. Vietnam Savaşında Amerikalı askerlerin yüzde yirmisi yüksek dozda eroin kullanıyordu. ABD'deki halk ise çok endişeliydi. Çünkü savaş bitince ABD sokaklarında yüz binlerce eroinman olacağını düşündüler. Ancak eve dönen askerler incelendi ve çarpıcı bir şey görüldü. Askerler rehabilitasyona gitmediler, hatta hiçbir sıkıntı yaşamadılar. Yüzde doksana beşi eve dönünce uyuşturucu kullanmayı bıraktı.(<https://listelist.com>) Şu kanaati ortaya çıkartmıştır; yaptıkları işlerin vicdan rahatsızlığını yaşamamak için uyuşturucu ile örtmeye çalışmışlardır. Sosyal hayata dahil olunca bunun etkisi azalmaktadır. Günümüzde bağımlılık aile yapısının bozulması ile eş oranda olduğu görülmektedir. Serotonin (Mutluluk Hormonu-iyi hisset) salgısı artırılmalıdır. Sosyal medya bunun üzerine planlar yapmıştır. Sosyal medya bununla ilgili programlar yapmakta ve büyük şirketlere büyük paralarla satmaktadır. Nedense internet paylaşımlarda hepsinde beğenmek var ama beğenmemek yoktur. Bunun sebebi bir tuzak mıdır? Bağımlılığın en geniş aracı olduğu için mi?

Humanizin temelinde sevgi, hoşgörü gibi görünür ama; bununla yapılmaya çalışılan aslında insanı veya varlıkları tanrı yerine koyma çalışmaları ve ifsadın bir yöntemidir. Kurgulanan dünyada; bağımlılık daha çok bağlan , ifsat et ve para harca.

Bağımlılığı sağlamak için bilinçli programlar üretiliyor .Bunu pahalı fiyatlara büyük firmalara satıyorlar. Akıl devre dışı bırakılıyor. Yapay uyarıcılar oluşturuluyor. Beyinde ödül -ceza kurgusu oluşturuluyor. Beklenmeyen ödüller-beyini daha aktif tutuyor. Kendisini tek

Her Bağımlılık Zararlı Değildir.

yere odaklıyor. Bu günün nesli dijital nesil oldu ve nerede duracağı da belli değildir. Bu alışkanlığın büyüklere de bulaştığı bir gerçektir. Dijital ortamda beğenilme, değer verilme, vakit ayırma, yarışma, ilgilenilme, methedilme gibi faktörler bağımlılık yapmaktadır. Kendine güvenememesi dertlerden uzaklaştırdığı veya sevincine ortak ararcasına zararlı alışkanlıklara bağımlı hale getirmektedir.

İçimizde iyicil ve kötücül dürtüler vardır. Hangisini beslersek o kazanıyor, öne çıkıyor. Dur düşün ve karar ver mekanizması bozuluyor.

Bağımlılıktan kurtulmak için; tefekkürle kendine dönmesi, ne için yaşadığı sık sık kendine sorması, sivil toplum kuruluşları ile kendinden başkasına faydası dokunabileceği duygusunu yerleştirmesi, Spor etkinliklerde bulunması, teknoloji olmadan hayat olabileceğini yaşayarak görmesi, ego-sundan ayrılması, narsisimden uzaklaşması gereklidir. Onun ötesinde yaratılış gayesine bağlanması gereklidir. İyicil dürtüleri beslemek,"izm" olarak bizlere süslenen düşüncelerden uzak durmak, ihsan (Allah bizi görüyor düşüncesi ile davranışlarda bulunmak) üzere olmaktır. Çocuklarımızın ayağı-mıza takılmaması bizi meşgul etmemesi için eline telefon , tablet veya Televizyon meşgul yoluna gitmemeliyiz. Arkadaş çevremizi iyi seçmek ile bu ifsattan uzaklaşabiliriz.

FATİH PROJESİNE NE OLDU?

Merkezinde öğrenci-öğretmen iletişiminin yer aldığı klâsik eğitim anlayışı artık teknolojinin zorlamasıyla yeni arayışlara yönelmiş, metod ve muhteva bakımından kendisini zenginleştiren farklı bakış açılarına kapılarını açmış bulunmaktadır. Özellikle basılı ve görsel-işitsel medyadaki hızlı gelişmeler öğrenciler ve bireyleri kendisine çekmekte, ilgi odağı olmaktadır. Eğitim dünyası da bu cazibe merkezi medyadan faydalanmak için başta eğitim filmleri olmak üzere değişik eğitim materyallerini bu mecraada üretmektedir. İşte FATİH Projesi de eğitimde öğrencinin ilgisini çekerek etkili şekilde öğrenmeyi sağlamak üzere kurgulanmış bir projeydi. Projenin en çekici yönü tablet ve akıllı tahtaydı ama asıl üzerinde durulması gereken konu eğitim materyallerinin muhtevaları ve kalitesi olmalıdır. Düşünün; çözümlülüğü yüksel full HD bir televizyon yaptıktan sonra bir eğitimciye sorarsanız, özellikle değerler eğitimi önem veren bir eğitimci için, o televizyonun

görüntü kalitesinden öte ekranda oynayacak olan önemlidir. Burada millî ve manevî değerlerimizi koruyup geliştirecek, değerler eğitime önem veren bir dijitalizasyona ihtiyacımız vardır. Fatih projesi ve muhtevası, bireylerin ahlâkî ve sorumlu davranmalarını hedefleyen bir kavram olarak sanal dünyada yerini alabildi mi? Buna şu an dönüp baktığımızda “evet” dememiz zor görünmektedir.

Bu satırları yazan birisi olarak FATİH Projesinin gerçekleştirildiği ve aynı zamanda çıkış yeri olan YEĞİTEK (o tarihte adı EĞİTEK)’in bir çalışanıyım. O tarihte FATİH Projesi üzerine çalışmalar başladığında her sınıfta bir projeksiyon cihazı, bir laptop ve projeksiyonun yansıtılacağı perde hedeflenmişti. Proje bu yönüyle bile cazipti. Bütün sınıflara projeksiyon konulacağını duyan dünyanın her tarafındaki üreticiler, gelip ürünleriyle ilgili sunumlar yaptılar. İşte bu sunumlarda projeksiyon cihazının lambasının belli bir sa-

atle sınırlı ömründen, perdeye ya da tahtaya yansıtılan görüntünün önüne geçildiğinde perdede oluşan karartılara kadar bir dizi sorunun çözümü aranırken, iş yavaş yavaş dokunmatik ekranlı akıllı tahtalara ya da diğer adıyla etkileşimli tahtalara döndü ve henüz projede tabletin adı bile geçmezken o dönemde Başbakanın elinde gördük.

O tarihten itibaren sendika yönetiminde yer almanın da verdiği rahatlıkla ısrarla “Başbakanın eline o tableti kim verdi?” diye sorsam da cevabını alamadım maalesef. Tek aldığım cevap ‘YEĞİTEK tarafından verilmediği’ oldu. Niçin tableti ısrarla soruyordum? Çünkü büyük bir maliyet ve pedagojik açıdan sakıncalı bir durumla karşı karşıyaydık ve başbakanın eline o tableti verenlerin bundan haberi olmadığı belli.

Tablet ihalesi MEB üzerinden YEĞİTEK’e kaldı. Sonrasında da TÜBİTAK’la YEĞİTEK arasında imzalanan bir protokolle projenin daha bilimsel ve

teknik bir zemine oturtulduğu düşünülürdü. O tarihlerde bu işin TÜBİTAK'a havale edilmesini 'Öğretmenler Odası' (6.sayı, 2012) adlı dergide şöyle eleştirmiştik: "Bana nedense bu yardımlaşma örneğin sağlık sektörünün iyileştirilmesi için otomobilciler ve minibüsçüler federasyonu ile yapılmış bir anlaşma gibi geldi". Şüphesiz o tarihten sonra cinayete kadar giden bir dizi yolsuzluk, rüşvet iddiaları fetöye para aktarma yolu olarak projenin özellikle TÜBİTAK ayağının kullanıldığına dair birçok iddia dile getirildi. Bizim konumuz projeyi asıl akamete uğratan ruhunun nasıl öldürüldüğü. Bu yüzden bu konudaki iddiaları internet sayfalarına havale ediyoruz.

Bu yazının asıl değinmek istediği nokta teknolojinin oluşumunda o teknolojiyi oluşturan zihniyet ve felsefenin, insan ruhuna kadar uzanan bir değişimi de hedeflediği ve onun için bir tabletin asla sadece bir tablet olmadığıdır. Bu durumu YEGİTEK'te eğitim filmleri çekmiş bir yapımcı-yönetmen olarak eğitim materyali üretimindeki yaşadığım süreçlerde çok iyi müşahade ettim.

Burada teknolojik araçların rehberliğinde yapılacak bir eğitimin felsefesini de oluşturmak gerekmektedir. Sadece maddî gelişimin yüceltilip manevî gelişimin unutulduğu bir süreçten sağlıklı bireylerin yetişmesi zordur. Kalbi, aklı ve vicdanı olan insan, dinî ya da felsefî

“Öğretmen teknolojinin yapamadığını yapar. Ahlâkî ve etik alanda örnek olmak gibi. Çünkü artık öğrencilerimizin sadece nasihate değil iyi örneklerle ihtiyaçları var.”

değerlerine göre bir hayat yaşar.

Müfredatın dijital pedagojiye dönüşmesinde yerli ve millî kaynaklardan faydalanılmalıdır. Ziya Selçuk'un başkan olmadan önce sorduğu soru ve aldığı cevap üzerine düşünmemiz

lâzım: "Geçen yıl 5. sınıf öğrencilerine 'Bildığınız beş tane masalın adını yazar mısınız?' dedim, 43 tane masal adı yazıldı ve bunlardan sadece dört tanesi Türk kültürüyle ilgiliydi" (Dijital Çağda Eğitimde Fırsatlar ve Sorumluluklarımız, Sh. 35, Türkiye Özel Okullar Birliği Derneği yayını, 2012)

Bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de eğitimin asıl hedefi nihâi anlamda ideolojik yüklemeler yapılarak sisteme uyumlu vatandaşlar yetiştirmek olmuştur. Bunu yaparken aşırı derecede kontrolcü bir zihniyetle yaklaşılmıştır. 1990'lardan sonra dünyada dijitalleşme ile beraber hızla değişen hizmet ve üretim mantığı Türkiye gibi ideolojik vesaletin kalıpları içerisinde eğitim veren ülkelerin de ihtiyaçlarını gözden geçirmesine sebep olmuştur.

Sadece akademik başarıya odaklı kazanım olarak, bilgiyi ve kısmen beceriyi hedefleyen bir eğitim robotik insanlar yetiştirir, bu da o toplumun ruhsuz insanlar arenasına dönüşmesine sebep olur. Eğitim elbette bilgi ve beceriyi vermekle yükümlü ama bununla beraber davranış ve tutumları

da ön plana alarak asıl hedefinin iyi insan yetiştirmek olduğunu söylemelidir. Çünkü alanında çok iyi yetişmiş bir bilim adamı veya teknisyen, insanları aldatarak haksız kazanç sağlıyorsa, aklımız ve kalbimiz aldıkları eğitimin ve becerinin önüne geçerek o insanları hem bireysel hem de toplumsal anlamda vicdanen ve hukuken mahkûm eder.

Etik değerlerin ihlalleri toplumda güvenliği ve asayiş sarsar, bu da kaosa sebebiyet verir. Teknoloji ahlâk vermez. Onun yapısı devamlı tüketilmeyi ve geliştirilmeyi arzu eder. Eğitimde yanlış giden bir şeyler varsa teknoloji ile düzeltilemez. Eğitim teknolojileri sadece destekleyici olabilir.

Elbette teknoloji ahlâksız değildir onu kullanan ahlâkî ya da gayr-i ahlâkî bir ortam oluşturabilir. 1980'lerin meşhur bilgisayarı Amiga örneği bahsettiğimiz teknolojiyi icat edenlerin, onu kullananların ruhuna sirayet ettirmek istedikleri bir bakış açısını çok güzel özetler. "AMIGA" İspanyolca bir sözcük ve Türkçe'deki anlamı "kız arkadaş" ya da "metres"dir. Bir nev'î bağımlılığı, teknolojinin cazibesini vurgulayan bir isim ama ne kadar masum? Böylesine bir isimlendirme bile bizleri daha dikkatli düşünmeye sevk etmektedir.

Hiç unutmam bir öğrencim, din dersinde verdiğim bir dönem ödevini, direkt internetten çıktısını alarak bana getirmişti. Bunu nereden mi anladım? Çünkü her kâğıdın en alt satırında web adresi aynen duruyordu. Bu fikir tembelliğinden aslında biz öğretmenler sorumluyuz. Öğrencileri bu tip direkt alıntının dışında düşünmeye ve yazmaya zorlayacak ödevler vermeliyiz. Konuyla ilgili sorular sordurup cevaplar yazmasına vesile olmalıyız. Mesela 'Bir gün defterinizin arasında bulduğunuz notta; 'Bu notu 10 kişiye ulaştırmazsan ilk önce en sevdiğin insanı kaybedeceksin, sonra eviniz yanacak hayatın mahvolacak' yazıyorsa ne yapmanız gerekir? Sizce denilenler olabilir mi? Evetse niçin hayırsa neden?' gibi ödevler vermeliyiz.

Şu anki sınıf ortamlarında öğrencinin ilk talep ettiği; özgürlük, ikinci talep ettiği ise eğlenmedir. Eğlenerek öğrenme kavramı da biraz buradan çıkmıştır,

yoksa öğrenciler birbirleriyle eğlenerek bu duygularını tatmin etmeye çalışmaktadırlar ki aşırıya gidildiğinde bu durum sınıf disiplini bozar bu da orada eğitim-öğretim için cenaze marşının arka fonda çalınması demektir.

Öğretmen teknolojinin yapamadığını yapar. Ahlâkî ve etik alanda örnek olmak gibi... çünkü artık öğrencilerimizin sadece nasihate değil iyi örneklerle ihtiyaçları var. Toplumsal hayatın olmazsa olmazı olan ahlâkî kurallarda ve örneklikte lider olmalıdır. Matematik dersinde de din kültürü dersinde de soruyu bilmenin ve problem çözmenin yollarının kopyacılık ile değil çalışma, alın teri ve dürüstlikle yapılması gerektiği verilmesi gereken ilk bilinç ve duygu olmalıdır. Ben sınıfta dersimi verir çıkarım yaklaşımı samimiysiz bireylerin yetişmesine sebep olacak bir yaklaşımdır.

Yıllar sonra öğrencilerimle karşılaştığımda, anlattığım derslerden akıllarında kalanların ne olduğunu sorduğumda, verdiğim bilgilerden çok, davranışların kaldığını gördüm. (Ben kopya çekiyordum beni yakaladınız, sigara içerken gördünüz beni sonra bana şöyle bir ceza verdiniz v.b)

Öğrenciler artık internette pasif kullanıcı olmaktan çıkıp üretici konuma gelmişlerdir. Öğretmen arkadaşlarımla 'Mezun ettiğimizde adını soyadını zor yazan öğrenciler bizi yıllar sonra facebookda buluyor ve öyle cümleler yazıyorlar ki şaşırıyoruz' dediklerinde facebook'un, dil ve anlatım dersinin öğrenciyi kazandırmak istediği düzgün ve etkili bir şekilde anlatma becerisini kazandıran gayr-i resmî bir eğitim platformu olduğunu düşündüm. Elbette net âleminde kullanılan dil kimi zaman yozlaşmaya da yol açan bir dil olabiliyor. Bu yüzden müspet etkisi kadar menfi yönünü de unutuyor değiliz.

Eğitim müfredatının FATİH Projesiyle artık kısmen dijitalleşmesi gerekiyor. Meselâ resim dersi gibi... Düşünün! Bütün dünya artık photosopla resim çizip grafikleri dizayn ederken, bunun gerisinde durmamak lâzım. Resim çizen tabletler müfredatın muhtevasını da geliştirmemizi isteyecektir. Bu yüzden kalemle, elle çizim yaptırılırken

ilerleyen yıllarda işin dijital boyutta resim çizimi de ihmal edilmemeli. Tablet şart değil, PC ekranında da olabilir bu. Müfredatı tamamen dijitalize edemeyiz elbette. Meselâ müzik dersinde sanal bağlama ya da gitar gibi aletlerle müzik yaptırmak sağlıklı bir yaklaşım değildir. Çünkü motor hareketler denilen hareketler sayesinde el becerileri gelişecektir. Yoksa gerçek müzik aletlerini çalarken kavuşacağı el becerisini mezara gömersiniz.

'Eğitime Bakış' dergisinde FATİH Projesine yönelik teknik ve felsefi bir analiz yaparak, akıllı tahtaya "evet" tablete kısmen "hayır" demiştim. Geldiğimiz noktada ise FATİH Projesinin en önemli ayağı olan tablet iptal edildi. Proje maliyetinin 3,4 milyar dolara çıktığı geçen yıl MEB bakanı tarafından dile getirilirken aynı haberde(<https://www.ntv.com.tr/egitim/bakan-selcuk-fatih-projesine3-4-milyar-lira-harcandi,OMa5kyapwUu2EjzSvxYs0A>) tabletin çok öncelikli olmadığı bakanın ağzından belirtildi.

Projenin içerik ayağı olan EBA ise başka bir yazı konusu. Aslında Fatih projesinin ruhunu oluşturacak alan burasıydı ve alt yapıya, tabletlere harcanan para içerik üretimine harcanmalı; daha kalıcı, daha iyi bir iş yapılmış olurdu. Örneğin; şu an Peygamberimizin Hayatı ilkokuldan liseye her sınıfta anlatılırken, bu yaş gruplarına yönelik hiçbir animasyon ya da dramatik video bulunmamaktadır. Yine Kuranda adı geçen ve ilkokuldan liselere bir düzine derste işlenen Hz.İbrahim (as) Hz. Musa (as) gibi peygamberlerin hayatı ve yaşadıklarıyla ilgili de ne dramatik ne animasyon ne de belgesel tarzda videolar bulunmamaktadır.

FATİH Projesi bize eğitimi sadece teknolojik alana yapılan yatırımlarla kurtarmayacağımızı göstermiştir. Bu anlamda eğitimde ne yapmamız değil ne yapmamamız gerektiğine dair muazzam bir tecrübe sunmuştur.

SÖZÜN GÜCÜ

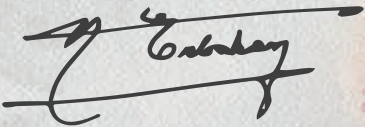
İslam dininde “Ben Müslümanım diyenin arkasından gidilmez”. “Bizim yolumuz Kur’an hükmünü tatbik etmektir” diyen zihniyetin arkasından gidilir.

İslam’ın asıl gayesi; Kur’an nizamını kurmak ve yürütmek, hakkı adaleti hâkim kılmak, herkesin dünyada da ahirette de saadetine vesile olmak, hizmet etmektir.

Ben Müslümanım ama faizcilik yapacağım, ben Müslümanım ama Avrupa Birliğine girmemiz lazım, onlarla stratejik ortak olmamız lazım” dersin ben sana niye uyayım?

Ben de imtihandayım. Yarın ben de hesap vereceğim. Sana uyamam.

Bütün bunlardan dolaydır ki hepimiz “Şuurlu Müslüman” olmaya mecburuz.

Prof. Dr. Necmettin ERBAKAN
54. T.C. Başbakanı

EGİTİM YÖNETİMİNDE VİZYON ARAYIŞI

Önceki sayımızda kaleme aldığım “Eğitimde Vizyon Arayışı” başlıklı yazımda değindiğimiz konulara devamla, bu sayımızda da; eğitim, okul, öğretmen, yönetim ve toplumsal etkileri ile bilgidan üretime geçemeyişimizin derin analizi üzerine devam etmek istiyorum.

Önceki yazımı; “Okul müdürlüğü her şeyden önce bir yetki krallığı değil, etki liderliğidir. Bunun için iletişim ve erdem gibi önceliklerimiz vardır. Öğretmenlik ise her şeyden önce kişisel tatmin ve uygulama mesleği değil, kişisel öz veri ve akademik olgunluk icrasıdır.

Okul yönetim ve öğretmenlik uygulamaları öğrenci merkezli olmayı başaramadığı müddetçe, velinin eğitim bilgisindeki eksiklik, yönetmeliğin özlük ve kamusal mesaj halindeki durumları; eğitim öğretim sürecinin üzüm salkımı gibi görünmesine devam edecektir. Her üzüm içinde bağımsız ama bir dala bağlı olarak.” cümleleri ile tamamlamıştım.

Meselemiz şu ki; eğitim uygulamalarının içinde uygulamaların sistemsel sorumluluğunu taşıyan, bakanlık ve bakanlık yetkililerinden daha ziyade, birbirine çok daha yakın kişiler olan öğretmenler ve okul idaresidir. Yani sistemsel uygulamalar icra edilirken, öğretmenler isteyerek ya da değil birbirileri ile yakın çalışıyorlar ve birbirlerini gözlemliyorlar. Var olan durum ise öğretmenlerin ve okul idaresinin günlük uygulamalar ile belirli gün ve hafta törenleri dışında birbirleri ile sistemsel uygulama ve pratiğe aktarıırken yaşanan sorunlar ile geliştirilen yöntemler üzerine

konuşmaya istekli görünmemeleridir.

Bir cümle ile özetlemek gerekirse “Daha iyi bir eğitim için nasıl öğretmenlik yapmalıyım?” şuurunda bir yükseliş olmadan, eğitimin ne sistemsel, ne uygulamalı, ne toplumsal kalitesi elde edilemez, edilse bile kalıcı olmaz. Asıl meselelerimizden birisi eğitimin meslek şuurundan ziyade, milli dava şuurunda görmesi için öğretmene nasıl bir katkı sağlanmasıyla ilgili olmalıdır. Öğretmene çocuğun teslim edilmesi ile öğretmenin itibarı artmaz. Öğretmenin itibarının artması için, öğretmenlik mesleğinin ilk tercihlerden arta kalan kısmet sonucu değil, ilk tercihlerden itibaren seçilmesini gerektirecek çalışma ve yaşam standartlarına kavuşturulması gerekir.

Konu dağılacağı için çok kısa bir cümle ile fikrimi belirteceğim: Öğretmenlik mesleği kendi içinde özel bir uzmanlık statüsü ile diğer memurluklardan ayrılmadan, milli şuur davasına yükselmesi şimdilik imkânsız görünüyor. Öğretmenin hem statü ve hem de özlük haklarında; hemşire, polis ve imamlarla birlikte anılması, toplum nezdinde ve öğretmen nezdinde yapılan işin farkındalığının gözden kaçmasına sebep olan bilinçaltı kodlaması oluşturuyor. Toplum, gelecek temellerinin kalitesini öğretmenler üzerinde değil, iyi öğretmenlere ulaşabilmesine sebep olan ekonomik gücüne bağlıyor. Elbette bu kaliteden maksat ise zihinsel ve bedensel gelişim gibi çok basit ve sadece iki boyutlu bir anlayışı ifade ediyor.

Toplumsal akademik kalite temelleri ve gelecekteki yaşam standartları okullarda engelleniyor ya da okullarda ilerliyor. Eğitimde aldığınız kararlardan daha çok, eğitime dâhil olan insan kaynaklarının kalitesi daha önemlidir. Yani öğretmen sahip olduğu statü sorumluluğunun bedelini, maddi geliri üzerinden değerlendirebilecek yaşam standardına sahip olmalıdır.

Tüketim ve konfor alışkanlığının tetiklemiş olduğu para kazanma ihtiyacı, eğitim camiasında yeterli bir seviyeye ulaşmadığı müddetçe; profesyonel yaklaşımlardan çok, günü kurtaran idari yaklaşımlar görülmeye devam edecektir. Günümüz koşullarında -aslında en başından beride böyledir- yapılacak işin zeki, çalışkan, üretken kişiler tarafından tercih edilmesi için; yaşam standartlarının yüksek, beceri kişiliğine saygı duyulduğu hissedilen ortam olması gerekir. Bu kişiler ise üniversite tercih diliminin, en az ilk yüzde binde olan sıralamaya sahiptir. Başarılı olmak için bedel ödemeyi göze alarak çalışma alışkanlığı kazanmış olmaları, tercih ettikleri iş hayatına girdiklerinde ortaya koyacakları yüksek performansın referansı niteliğindedir. Ancak henüz Boğaziçi ve ODTÜ gibi belli başlı üniversite bölümleri dışındaki üniversiteler ancak ilk yüzde elli binlik dilimden sonra öğretmenlik tercihini kabul etmek zorunda(!) kalıyor.

Bu anlamda eğitimde her yeni yapılanmanın sonucunu en

erken yirmi yıl, en uzun yüz yıl sonra alabileceğimizi kabul edersek, siyasi teşkilatlanmanın siyasetten acil bir şekilde arındırılarak; eğitim işini liyakat ehli, motivasyonu yüksek, yaptığı işi milli dava şuurunda gören; ahlak ve maneviyata önem vermekle birlikte, bilimsellikten asla taviz vermeden kişisel akademik çalışmalarını yapmaya gayretli kişilerden seçilmesi elzemdir. Bu, KPSS sınav sonucu ve mülakata

göre değil, ilk etapta derin kişilik analizine göre, daha sonra meslek ilk yüzbinlerde tercih edilmeye başlandıkça, derin evrensel uyum ilkesine sahip olma durumuna göre belirlenmelidir.

İnsan kaynaklarına yapılacak her kaliteli yatırım toplum geleceğine kaliteli nesiller olarak geri dönüşüm sağlayacaktır. Günümüz nesil ve modern(!) yaşam biçimlerine baktığımızda yapacağımız en samimi farkındalık, gerek sınav stresi,

gerek yüksek beklentiler, gerek kontrolsüz medya vb gibi etmenler sonucu kişiliği henüz olgunlaşmadan bozuk nesiller yetiştirdiğini görmemiz olacaktır. Hepsi değil ama küçümsenecek kadar da basit bir konu değil. Lafa gelince "Kaybedilecek bir tek vatan evladına göz yumamayız." denilebilir ama böyle bir sözün söylenmesi bile durumun vahim olduğunu kabul etmek demektir. Daha önceki yazılarımda defalarca neslin kalbi ve sosyal rahatsızlıklarından bahsettim. Zaten hepimiz durumun farkındayız. Çare ve çözüm olabilecek yaklaşımları en kısa zamanda en kısa

“Daha iyi bir eğitim için nasıl öğretmenlik yapmalıyım? Şuurunda bir yükseliş olmadan, eğitimin ne sistemsel, ne uygulamalı, ne toplumsal kalitesi elde edilemez, edilse bile kalıcı olmaz.”

yoldan hayata geçirmek gibi bir aciliyetimiz var.

Karşımıza çıkan bir diğer soru ise “Eğitimin kalitesinin göstergesi olan okullarımızı daha etkili nasıl kullanabiliriz?” sorusudur. Aslında buraya kadar yazılan görüşümle birlikte birçoğuna da cevap vermiş oldum. Ancak daha sonuç ve hedef odaklı olması açısından meseleyi birkaç başlık altında ele almak kavram kargaşasını engelleyecektir diye düşünüyorum. Okulda eğitimin kaliteli olmasının birinci ve en etkili bölümünü öğretmenler, ikincisi okul idaresi, üçüncüsü velinin sosyoekonomik ve eğitim düzeyi ile öğrenciler, dördüncüsü okulun fiziki yapısı beşincisi ise bakanlık merkez teşkilatıdır.

Öğretmenlerimizin -özellikle dil gelişim ve dil kalıplarının taklitte öğrenim çağı üzerinde çalıştıkları için sınıf öğretmenlerinin- düzgün Türkçe kullanım becerisine sahip kişiler olması çok önemlidir.

Bu anlamda özellikle

sınıf öğretmenlerinden oluşan bir guruba hizmet içi diksiyon dersleri verilmesi mümkündür.

Düşünmeyi

öğretmeleri

için siyasi tar

raf tutma şart

lanmalarından

arındırılıp, akademik

düşünebilme özgürlüğü-

ne ulaşılması önemlidir.

Öğrenci, zihninden ziyade

önce kalbine hitap edebile-

cek, sevgi ve merhamet dolu

yüreğe sahip olmalıdır. Bu anlamda özellikle sınıf öğretmenliğinde erkek öğretmenlerin en geç 50, bayan öğretmenlerin ise 55 yaşına kadar emekli edilmesi gerektiği kanaatindeyim. Çünkü erkek öğretmenler yaşlandıkça sabır gücünü kaybederken, bayan öğretmenler yaşlandıkça sabır ve sevgi gücünü daha bir olgunlaştırıyor gözlemine sahibim.

Okul idaresinin öğretmene değil, öğretmenin okul idaresine tabi olduğu bir öğrenim ikliminin yerleşmesi, olgunlaşması önemlidir. Yine okul idaresine söz geçirmek için okullarda bir araya gelmiş ve müdürü etkisiz bırakmak için inisiyatifini eline almış alt çıkar guruplarının varlığını varsayarak, bakanlık merkez teşkilatı duruma uygun çalışma ilkelerini netleştirebilmelidir. Okulların örgütsel işlevselliği, okulların doğal ARGE birimleri haline gelmesini sağlayacaktır. Ayrıca okul idaresinin temel görevi, gelen ve giden evrak takibinden daha çok, kazanılan öğrenci ile kaybedilen öğrenci tespitinde bu-

lunup, kazanım çalışmaları için akademik araştırma guruplarını oluşturmaktır.

Velilerin sosyoekonomik düzeyi okul kültürünün standartlarına her ne kadar olumlu bir katkı sağlasa da, burada başarı yönünden esas nokta velinin eğitim düzeyidir. Çünkü bütün çocuklar anasınıfı ve ilkokula aynı yüksek motivasyon ile başlarken, ilerleyen zaman diliminde bu motivasyonun düşmesini veya yükselmesini sağlayan unsur, veli dil kalıplarını oluşturan eğitim seviyesidir.

Okullarımızın fiziki yapısı, eğitimde bilgiye somut olarak dokunabilecekleri; başta laboratuvar imkânları olmak üzere birçok atölye oyun alanını içinde barındırabilmelidir. Aynı zamanda çocuklarımıza okullarda doğadan

bir parça örnek olabilecek yeşil,

tepeli, ağaçlıklı alanları da

sunabilelim. Çocuklarımız

doğadan kopuk bir okul

hayatı geçiriyor.

İnsanı okula dol-

duran güç, ne-

den okula do-

ğadan bir parça

dolduramaz.

Öğretmen, ebeveyn,

öğrenci ve okul...

Bunlar eğiti-

min temel öge-

si değildir. Asıl

öge, bu dörtlüye yön

veren bakanlık teşkilatı-

dır. Dolayısıyla eğitim yönetim vizyonu,

bakanlığın sahip olduğu derinlik ve samimiyet

kadardır. Çünkü bu vizyona, ne öğretmenin ne velinin

ne okulun ne öğrencinin, etki etme şansı ve fırsatı ol-

mamıştır. Ancak yapılan uygulamaların; toplumun tep-

kisine, öğrencinin çaresizliğine ve toplumsal seslerin

yükselişine göre yön değiştirmesi durumu hâkimdir.

Belki de bakanlık teşkilatının da istediği ama temelde

olması gereken kurum içi ve kurum dışı işbirliğine daya-

lı toplam kalite yönetimi esaslarına uygun yönetimdir.

Ancak şu anki yapılanma; öğretmenin tükenmişlik send-

romuna erken girişi, ideallerin yerini zamanı doldurma

ve kendisini kurum içinde ve zamana bağlı mekânda

kaybettirme isteği, sonunda etliye sütlüye karışmadan

emeklilik zamanını başarı(!) ile tamamlama beklentisi;

birakın işbirliğini, aksine öğretmenin mesleki kimliğinin

erozyona uğramasına sebep olmuştur.

SİGARA HARAM MI, DEĞİL Mİ?

Sigara Haram mı değil mi sorusu üzerine sesli düşüncelerim.

Son zamanlarda sigaranın haram olup olmadığı ile ilgili tartışmalar yürütülmektedir.

Şimdiki Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Erbaş'ın sigaranın haram olduğu yolundaki açıklaması var. 16 Şubat 2019 günü din görevlileriyle yaptığı bir toplantıda Sayın Ali Erbaş, "Sigara haramdır ve her birimiz sigaranın haram olduğunu milletimize anlatmalıyız." demiştir.

Artık din alimlerinin de bir gerçeği görmüş olması ve bu kötü gidişata dur deme ihtiyacı hissetmiş olması beni çok memnun etti.

Benim yıllardır sigara konusundaki mücadelemini çevremdekiler iyi bilir. Sigara içenleri her defasında üşenmeden mutlaka uyarmışımıdır. Sigarayı bırakıp tekrar başlayanları, bırakmaları üzerine hem sözlü hem tıbbi destek ile ikna et-

meye çalışmışımıdır.

Son dönemlerde açık açık sigaranın haram olduğunu ve özellikle sürekli konu edilen alkolden de daha haram ve günah olduğunu ifade etmeye başlamıştım. Haram ve günah tabii ki bireysel tercihlerdir ve kulla Allah arasındadır, fakat uyarmak ve düşüncemizi belirtmek de bizim görevimiz.

Sigaranın zararlarını yıllardır hekimlik çalışmalarımda ve özellikle firmalarda verdiğim iş sağlığı derslerinde uzun uzun anlatıyordum. Fakat dindar olan ve sigara içen arkadaşlarımda özellikle haram olması ile ilgili yaptığım uyarı ve "İyi bir Müslüman asla sigara içmemeli..!" dediğim zaman öncelikle şaşırıyorlardı.

Hemen itiraz edip "Haram değil mekruh." diye karşı çıkıyorlardı.

Fakat konuyu anlattığım zaman şunu görüyordum. Şaşkınlık ve "Ben hiç bu şekilde düşünmemiştim, bu sigarayı

hemen bırakmalıyım." Diyorlardı.

Evet konuyu şimdi biraz detaylandıralım, ve sonra toparlamaya çalışalım.

Sigara özellikle son hak dinin gelişinden sonra çıkmış olmasından dolayı bu konuda açık hüküm olmamasını doğal karşılamak lazım. Aksi hâlde her haramı ve sevabı gelecekteki ismi ile anmak hem o zamanda yaşayan insanlar için yeni bir dine geçiş aşamasında olayı işin içinden çıkamaz hâle sokardı.

Ayrıca kitabımız da 5000 sayfada bitmezdi belki de.

Sigaranın sağlıkla ilgili kısmına en sonunda geleceğim.

Mesleki olarak yıllar içinde sigaraya olan savaşımla özellikle sigarayı bırakıp tekrar başlayanlar da gördüğüm bir husus benim düşüncelerimi de hep perçinlemiştir.

Sigara içenleri bırakmaya teşvik ederken önce sağlık için zararları anlatıyordum ama gördüm ki kişi bu konuyu

“Yaratan'ın bize verdiği ve emanet ettiği vücut üzerindeki ihanetimiz inanılmaz bir boyutta ve bunu da bile bile yapıyoruz. Olay haram boyutunu bile aşılıyor bile bile günaha girme boyutuna da giriyor. “

kanıksamış.

Bile bile kendi bedenine ve çevresine zarar vermekte. Ama beni asıl üzen iradesinin ortadan kalkmış olmasıdır.

Sigara içenler iyi bilir. Bu kişiler hayatta bize keyif veren veya bizi üzen her konuyu sigara ile ilişkilendirmişlerdir.

Mesela kahvaltı yapar ve sigara içer, kahve içer sigara içer, çay içer sigara içer, arkadaşları ile harika sohbet vardır sigara içmeye çıkar, tuvalete gider sigara içer, yatmadan mutlaka sigara içer, canı sıkılır sigara içer, ders çalışır sigara içer, aşık olur veya ayrılır yine içer, aldatır sigara içer, aldatılır yine sigarada bulur çareyi. Yani gün içinde defalarca hayata dair olan her şeyi sigaraya bağlamıştır. Olumlu ve olumsuz fark etmez. Güzel ve kötü duyguları, öf-

keyi, üzüntüyü, keyfi, keyifsizliği, aşkı, sevgiyi, nefreti yani bu hayata dair tüm duyguların her birini sigaraya bağlamıştır.

Yani hayat "yaşam eşittir sigara" kıvamına gelmiştir. Peki bu neyi getiriyor?

Hayat "yaşam eşittir İslam" değil midir?

İsraf, sağlık bozucu, özgür iradeyi kaldıran sigara şeytani diyebilir miyiz o zaman?

Bir tarafta hayat ve ona dair her şey öbür tarafta bunları sigaraya bağlamış bir kişi.

Özgür iradesi ortadan kalkmış, sigaraya karşı koyamayan ve bıraktığında hayata dair tüm konulardan zevk alamaz duruma gelen kişi.

Yani düşünün yemekten, içmekten, aşktan, sevgiden, kederden, tuvalet ihtiyacından, sohbetten, heyecandan tat alamayacak duruma gelmişsiniz.

Kısacası, hayattan kopmuşsunuz, esir olmuşsunuz sigara adlı şeytanımsı şeye.

Hani Kitabımızın en önemli süresi Fatiha suresinde ne diyor yüce Allah: “İyyâkena”budu ve iyyâkeneste’în, Yalnız sana ibadet ederiz ve yalnız senden yardım dileriz.”

Sen her şeyi sigaradan bekliyorsun ve her şeye çareymiş gibi her fırsatta ondan medet umuyorsun! Günah bu işte.

Ayrıca vücutta da bulunan nikotin sigaradaki nikotin sebebiyle her geçen gün artmakta ve mutluluk hormonlarının yerini almaktadır. Bu sebeple de sigarayı bıraktıktan normalinden fazla artırılan nikotin miktarından eksik kalan nikotin sebebiyle hiçbir şey mutluluk hormonu salgılatmıyor, böylece hayattan tat alamıyor ve mutsuz oluyorsunuz.

Bağımlı olduğunuz şey biraz da bu hustan kaynaklanıyor.

Başka neler yapıyor bu şeytanımsı şey?

Sigara içenler kıyafetlerinin ve vücutlarının koktuğunu anlamazlar; zamanla elleri, yüzleri ve dişlerinin sarardığını görmezden gelirler. Ağızlarının koktuğunu ve içmeyen bir eşin bir kül tablası ile öpüştüğünü düşünmezler bile. Çocuklarına kötü örnek olduklarını, onların çalışma düzeni ve huzurunu sarstıklarını hiç düşünmek istemezler.

Peki, sigaranın sağlık açısından zararları nelerdir?

Zarar vermediği bir yer var mı diye düşünüyorum da bulamıyorum.

Doğrudan ve dolaylı olarak her yere zararlı çünkü.

Sigarada zararlı yüzlerce madde var ama bunlardan yaklaşık 40 tanesi ispatlanmış kanserojen maddelerdir.

Kalp hastalığı riskini ve akciğer kanseri riskini aşırı artırır. Üreme sağlığı yani

erkek spermi üzerinde yıkıcı bir etkisi vardır. Cinsel isteksizlik, cinsel kuvvet kayıpları, yani Yaratan'ın bize sağladığı en önemli konu olan üreme ve çoğalmayı kendi ellerimiz ile yok ediyoruz .

Geleceği yok ediyoruz bir nevi.

Eskiden serbest olması sebebiyle sigara içmeyen bir anne adayını veya bir gebe ülkemizde her yerde pasif içici durumdaydı. Bu nesil şu anda yetişkin durumda. Allah'tan şimdi yasaklandı da içmeyenler pasif içicilikten kurtuldu.

Ama ya anne adayının kendisi ya da eşi yanında içiyorsa sigarayı?

Karnındaki bebek, gelişimi ve gelecekteki sağlığı olağanüstü tehlikeye atılmakta ve ömür boyu vebal yüklenmektedir ebeveynlere. Yetmez mi? Günahın büyüklüğüne bakar mısınız?

Ayrıca vücutta damarlar üzerine verdiği zararlar nedeniyle damar ağının fazla olduğu böbrek, gözler, kalp ve beyin gibi organları ilk etapta damar çeperi-

“Sigarada zararlı yüzlerce madde var, bunlardan yaklaşık 40 tanesi ispatlanmış kanserojen maddelerdir.”

ni yıpratıp orta vadede damarların daralmasına ve dokuların beslenmesini bozmaya başlar, yani yavaş yavaş organlarımızın düzenini bozar ve onları yetmezliğe sürükler, görevlerini aksatır duruma getirir.

Sağlık açısından sigaranın zararlarını yazmaya kalksam bu makale hiç bitmez.

Sağlığa zararlı kısmı internetten çok kolay bir şekilde görselleri ile beraber bulabilirsiniz.

Neticede Yaratan'ın bize verdiği ve emanet ettiği vücut üzerindeki ihane-timiz inanılmaz bir boyutta ve bunu da bile bile yapıyoruz. Olay haram boyutunu bile aşıyor, bile bile günaha girme boyutuna da giriyor anlayacağınız.

Gelelim işin dini boyutuna. Fatih'a'yı yazmıştık tekrar etmeyelim. Bundan daha açık bir hüküm olabilir mi?

Yemek içmek serbest ama israf haramdır.

Kim şunun tersini iddia edebilir ki!

Aile bütçesinden Ayda ortalama bir kişi 1-2 paket sigara için 400-800 TL arasında para harcamaktadır. Yıllık en az 5.000-10.000 TL civarı bir harcamaya denk düşer. Bu 20 yılda 100.000-200.000 TL, yani bir ev yada araba parasına kadar ulaşır.

Yaklaşık her yıl bir tatil parası. Birçok kişide görürsünüz geçinemez borç içinde evine ekmek, kıyafet ya da kitap alamaz, ama 1 paket sigarası eksik olmaz cebinde. Çocuğuna bir kalem, kitap almaz veya dışarıda yiyecek bir şey almaz ama o zehri alıp içer. Bu aile bütçesini israf etmek değil midir, günah değil midir?

Ayrıca erken yaşta bir sürü teşhis ve tedavi masrafları. Ülkemizde tetkiklerin çoğunda dışa bağımlıyız ve ülkenin

dövizleri buraya akıyor. Erken yaşta kalp hastalığı ve kalp krizleri, böbrek hastalığına bağlı diyaliz tedavisi, damar tıkanıklığına bağlı felçler, akciğer kanseri tedavisi, gırtlak kanseri ve ciddi uzuv kayıpları, KOAH ve astım gibi ciddi derecede solunum yetmezliği hastalıkları için harcanan milyon dolarlar...

Hayata dair bu kadar zararı olan bir konuya hâlen daha "Haram değildir, günah değildir, sadece mekruhtur..!"

Diyerek geçiştirenlere ve içmek için kırlıf hazırlayanlar ile içmekte ısrar edenlere söyleyebileceğimiz tek şey var:

Allah affetsin ve Allah ıslah etsin.

Bu yazımız sebebi ile tek bir kişi sigara içmeyi bırakır ya da tek bir çocuk sigara içmemek için bir dayanak bulur, arkadaşlarına karşı koyar ve sigaraya başlamaz ise benim için tüm çabalarım amacına ulaşmıştır.

**GÜVENDİĞİNİZ
LEZZET**

0850 252 52 52

beyzapilic.com.tr

beyzapilic

